Kitabın adı: Börü 4 Kurt Yangını

Yazarı: Çağlayan Yılmaz

Yayınevi: Panama Yayıncılık

Baskı Sayısı: 10. baskı

Baskı Yeri ve Tarihi: Yüksel Caddesi 7A/7 Kızılay-Ankara, Ağustos 2022

Sayfa: 335

ISBN: 978-605-7739-01-8

BÖRÜ 3 Kurt Yangını

Çağlayan Yılmaz

Panama Yayın No: 438

ISBN: 978-605-7739-01-8

Genel Yayın Yönetmeni
Caner Vural
Kapak Tasarımı
Leyla Çelik
Kitap Editörü
Oğuzhan Dulkadiroğlu - Oğuz Özteker
10. Baskı: Ağustos 2022
Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası **Sertifika No: 49599 Yayıncı Sertifika No: 42278**
© Bu kitabın her hakkı saklıdır.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.
Panama Yayıncılık
Yüksel Caddesi 7A/7
Kızılay-ANKARA
Tel-Fax: (0.312) 432 14 89
www.panamayayincilik.com
info@panamayayincilik.com
Depo
Libya Caddesi 25/B Küçükesat-ANKARA

KARAKTER ADLARI

Alpagut Han	Kurt Diyarı Hanı
Tendübay Kağan Buga	Cerdukay Kağan'm oğlu (büyük)
Kağan Ceren Hatun	Cerdukay Kağan'm oğlu (küçük)
Kayra Hatun Asena	Alpagut Han'ın karısı
Demirdağlı (Börü)	Tendübay Kağan'm karısı
Almila	Alpagut Han'ın kızı
Çoğa	Alpagut Han'ın oğlu
Torumtay	Asena'nın komutanı
Günseli	Tendübay'm komutanı
Apraş	Buga'nm komutanı
Kuzgun	Çoga'nm kardeşi
Gölge	İyi Agarta Üstadı
Temir Tonka	Hain Agarta Üstadı
Kral Lu	Dev kara kurdun adı
Raji	Börü'nün andası
Şirdan	Şu Kralı
Elasya	Kızılyan Kralı
Nanum	Hatti Kralı
Yuhtina	Hatti Prensesi
	Akad Prensi
	Kızılyan Lideri

SÖZLÜK

Acun	Dünya ,Dua
Algış	Halk Casus Batı
Budun	Doğu Kuzey Ceza
Çaşıt	Güney Savaş
Günbatısı	davulu Zırh Aile
Gündoğusu	Rütbe Şifacı Silah
Karayan	Muhafız, bekçi
Kıyın	Vergi
Kızılyan	İşaret, mühür
Köpürge	Kağan oğlu
Kuyag	Ruh
Oğuş	Miğfer
Orun	Akıl
Otacı	Düşman
Pusat	
Sakçı	
Salma	
Tamga	
ligin	
Tin	
Tolga	
Us	
Yağ!	

Karanlık Dalgalar

Yüzlerce gemi gecenin siyah etekleri altında yelkenlerine dolan hafif rüzgârla ilerlerken, yorgun gözlere oturan öfke, dile döküldü;

"Kralım, Agartalılar huzursuz. Çok uzun zamandır engin denizdeyiz ama tek kara parçasına ulaşamadık."

İhtiyar kral, yaşlılıktan lekelenmiş elini küpeşteye dayayıp yanındaki komutanına baktı.

"Ya üstatlar? Onlar da mı huzursuz?"

"Evet, kralım. Günlerdir olduğumuz yerde döndüğümüzü söylüyorlar. Yakında size karşı ayaklanma başlatabilirler, diğer gemilerin erzakı da tükenmek üzere."

"Ayaklanmaları da kadim yazıtları alıp, bizi öldürmek olacak sanırım komutan?"

"Buna asla izin vermeyiz kralım!"

Kral gülümseyerek terlemiş ensesine dokundu.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun komutan?"

"Gizli kalabileceğimiz daha iyi bir yurt bulmaya kralım."

"En gizli olan nedir?"

"Bilmiyorum kralım. Dağların arası ya da çöller mi?"

Kral içten bir gülümsemeyle başını olumsuz bir şekilde salladı. Eliyle kendisini takip etmesini işaret edip tahta basamaklara oturdu. Yanma elini vurarak, "Otur," dedi. Komutan, kralının emrine karşı bile saygıdan ayakta dikilirken, kral tekrar oturmasını söyledi.

"En gizli olan ölümdür benim sadık komutanım."

"Ölüm mü?"

"Evet, ölüm! Mu battıktan sonra üstatları Agarta'yı kurdular. O günden beri gizli kaldık. Kadim sırları saklamayı kendimize görev edindik. Bunun için ant içip, her seferinde bunu sürdürebilmek için mücadele ettik. Sence başardık mı?"

"Tabii ki kralım. Sizin sayenizde..."

"Dur! Bana kral olarak cevap vermeni istemiyorum. Biz başarılı olduysak, Kuzgun nerede o zaman? Biz başarılı olduysak Apraş ve yardımcıları nerede?"

"Yani onca zaman sonra ihanet elbet olacaktı. Bu bizi başarısız mı yapar?"

"Agarta demek, hırsları olmayan koruyucular demek. Orta Dünya'ya ilk kez Ağartalı olmayan birini yetiştirip gönderdik. Börü Han'ın kardeşi Bangu Bey'i bilgiyle aydınlattık. İhaneti o yapsa anlardım ama içimizden çıktı. Yerimizi koruduk. Kimse bulamadı ama kadim sırlar bir kere açığa çıkmaya başladı mı, gerisi gelir komutan. Kuzgun'un büyük bir lanetle üzerimize gelip bizdeki her şeyi aldığını düşünsene! Bu, tüm insanlık için son olmaz mı?"

"Bunu düşünmek bile istemem kralım."

"Ya olursa? Nerede olduğunu biliyor muyuz? Hayır! Bildikleriyle neyi uyandırıp, neyi ele geçireceğini biliyor muyuz? Hayır! Peki, biz şimdi en gizli olana gitmek zorunda değil miyiz?"

Komutanın elleri bir anda buz kesmişti. Şaşkın hâlde krala bakıyordu.

"Yani... Yani biz..."

"Evet komutan. Biz en gizliye gidiyoruz; ölüme!"

10

"Ya Agartalılar? Çocuklar, kadınlar ve yaşlılar... Sizin de çocuğunuz bu gemide!"

"Kadim tüm yazıtlar da bu gemide!"

Komutan ayağa kalkıp anlamsızca etrafa baktı. Kral gülümseyerek, "Bu gemiler bizim mezarımız olacak komutan," dedi.

"Yani üstatlar doğruyu söylüyorlar, öyle mi?"

"Evet, bu yüzden de korkmaya başladılar. Agarta, içtiği andı bozdu! Bunun dönüşü yok. Ya acunun geri kalanı ya da biz, ölümle karşılaşmak zorundaydık. Koruyuculuğu beceremeyen bizleriz. En gizliye gitmek de bize düştü.

"Ne zaman olacak peki? Daha kaç gün gemiler böyle ilerleyecek?"

"Birazdan!"

Gösterişli kaftanının içerisinden demir renginde, avuç içi kadar bir top çıkaran Agarta Kralı, "Bu top yere düştüğünde çatlayacak. İçinden akan yeşil sıvının kokusu her yana dağılacak. Her gemiye, bu gazla birlikte alev alan yeşil sular koydurdum. Bunun etkisi çok güçlüdür. Hah, bak saklanması gereken bir şey daha elimde!" dedi.

"Yapmayın kralım! Agarta'nın sonu böyle gelmemeli!"

Komutan bir yandan ihtiyar kralın eline bakıyordu.

"İhtiyar olmam, parmaklarımı hızlı hareket ettiremediğim anlamına gelmez! Aklından geçeni sakın yapma! Agarta'nın sonu tam da böyle olmalı. Sessiz, gizli ve her şeyiyle yok olmalı. Bu karanlık sular üzerimizi örtmeli. Gemiler tutuştuğunda, erken davranıp suya atlayanlar altımızdaki balıklara yem olacaklar. Onlardan kaçabilmeyi başarsalar bile en yakın kara parçasına yüzebilmeleri imli

kânsız. Sona şahit olacak tek Ağartalı sensin! Diyeceğin bir şey var mı komutan?"

"Size hizmet etmek benim için onurdu kralım. Peki, hatırlanacak mıyız?"

"Sanmam! Zor ama belki birilerinin usuna düşer, koruyucuları anarak bir taşa bir şeyler kazır. Biz bilinmez olanız. Şimdi bilinmezin en gizli olana gitme zamanıdır!"

İhtiyar kral, elindeki topu yere bıraktığında komutan diğer gemilere baktı. Kısa süre sonra karanlığı koca meşaleler gibi aydınlatan dev alevler yükselirken, acı çığlıkları gözyaşlarıyla dinledi. Dev bir alevden canavar sanki kendilerini yutmaya geliyormuş gibi arka arkaya alev alan gemilerden yaklaştığını izledi. İhtiyar kral ise merdivenlere yaslanıp göğe baktı.

"Son Agarta Kralı, son kez göğe baktı! Koruyucular, son kez görevlerini yaptılar!"

Son sözünden sonra başını çevirdiğinde, bir anda par- layıveren yanlarındaki gemiyi fark etti. Engin denizin karanlık dalgalarında yüzlerce geminin ışığı ortalığı aydınlattı. Çatırdayarak batan gemiler ve çığlıklarla dolan güney rüzgârları geceyi sardı. Kimsesiz, habersiz ve asla bilinmeyecek olanlar, kendilerini tarihe gömdüler. Tıpkı Mu gibi suyun derinliklerinde yok oldular. Tıpkı gösterişli Şalmali şehrinin beyaz sütunları gibi alevlere teslim oldular.

Raji

Süt beyazı surun üzerinde dikilmiş altın kuyaglı bir kral...

Karşısında köpürgeler çalan bir kurt sürüsü...

Kral Raji, altın rengi gözlerini diktiği Kurt Diyarı'nın ordularına gülümseyerek baktı. Yanı başındaki Ağartalı Kuzgun, "Saldırmaya asla cesaret edemezler. Alpagut ve Tendübay elimizdeyken, pusatlarını çektikleri anda onları öldüreceğimizi biliyorlar," dedi. Kral Raji, başını solundaki üç Yenilmez savaşçısına çevirdiğinde, dev kara kurda korkulu gözlerle baktıklarını fark etti. Sarayının altındaki geniş düzlüğe insan seli gibi yayılmış olan kalabalık ordusundaki telaşın da farkındaydı.

İhtiyar kabile lideri, o gün geldiğinde henüz hiç büyük bir cenk görmemiş olan Raji ve Kuzgun'un bir anlığına afallayacağını tahmin etmişti. En iyi adamı Kemik Kafa'ya baktığında "Tamam" işaretini alır almaz Kral Raji'ye doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Bu sırada gözleri, hemen altında, kapmın önünde bekleyen savaşçılara kaydı. Kendi birliğinden on adamı kendisine bakıyordu.

Savaşçıların arasından geçip, ne yaptığını merak eden diğer kabile liderlerinin bakışları altında, kralının önünde diz çöküp saygıyla selam verdi. Raji, gerginlikten alm çizgisi daha da belirginleşmiş bir hâlde, çatık kaşlarından birini kaldırıp, "Söyle ihtiyar!" diye sert bir cevap verdi.

"Kurt Diyarı'nın iki ordusu vardır kralım. Karşımızdaki kızılyan ordularıdır. Onları iyi bilirim. Taşıdıkları bayrakları, ordularındaki giyimleri tek tek bilirim."

"Devam et! Ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Bu ordu sadece öç için gelenlerin bir kısmı. Daha gelecek ordular var. Kurt Diyarı'nın merkezindeki ordu burada değil. Bunlar sadece aslanlar. Kurtlar henüz bu topraklara girmemiş. Hem ardmdan gelecek bir yıkım daha var hem de uymaları gereken bir Kurt Töresi! Kurt Töresi der ki 'Yurt tehlike altındaysa, kana bakmadan, gerekirse asil kan cenkte feda edilir!'"

Kral Raji'nin gözleri bir anda kocaman açıldı. Ellerini surun taşlarına dayayıp ileri doğru eğildi.

"Şimdi bu ordunun gerekirse kağanlarının canmı yok sayarak saldıracağını mı söylersin?"

"Her yolu deneyecekler. Sizinle konuşmak, antlaşmak isteyecekler. Büyük ihtimalle başta Agartalı'yı vermenizi önerecekler. Sonra aslanın ve kurdun kağanlarını isteyecekler. Bu ordu, kan almadan gitmeyecek. Onlar komutanlarından birini buraya göndermeden, sizin ulağınız olarak ben gitmek isterim. Gücünüzü onlara anlatmak isterim. Liderlerin arasında onları en iyi tanıyan benim."

"Cenk kaçınılmazsa, onları neyle kandıracaksın ihtiyar?"

"Yenilmez savaşçılarınızla kralım! Kurt Diyarı'ndan hiçbir er, komutan ya da tarkan, kendisine meydan okunmasına dayanamaz. Teke tek cenk meydanında savaşıp, çengin sonunu kabullenmek onlara göre bir antlaşma değildir ama bu durumda kabul edeceklerdir. Alpagut Han'ın hayatı ve Kurt Diyarı'nın onuru, bir savaşçılarının

omuzlarında olacak. Yenilmez bir savaşçınız, onlardan birini cenk meydanında paramparça ettiğinde, ordularının da cesareti kırılacak. Size boyun eğmek zorunda kalacaklar. Onlar, acunun en iyi savaşçıları olduklarını söylerler. Bir düşünün kralım; zannettikleri şeyin aslında bir söylenceden ibaret olduğunu anlayacaklar! En iyi savaşçıların sizin muhafızlarınız olduğunu gördüklerinde onlardaki yıkımı bir düşünün!"

Kral Raji, Kuzgun'a bakarak gülümsedi.

"Ne dersin Kuzgun? Lider doğru mu söyler?"

"Doğru söyler kalım. Bu işe yarayabilir. Tanrı'nın Zincirlenmiş Savaşçılarıyla cenk edip yenebilmeleri için kadim kılıcın ellerinde olması lazım. O kılıcı bu zamana kadar bulsalardı, çoktan haberimiz olurdu."

Kral Raji başını tekrar Kurt Diyarı ordusuna çevirip düşünmeye başladığında ihtiyar lider, heyecanını gizlemeye çalışıyordu. Nefesini kontrol edip, ellerini uzun elbisesinin arkasında sıkıca bağladı.

"Git! Onlara ne kadar büyük olduğumu anlat! Buna inanmamayı tercih eder, bana boyun eğmezlerse, en iyi savaşçılarından birini cenk meydanının ortasına getirsinler. Benim savaşçıma karşı, onlarınki! Kim kaybederse yapılacak olan anlaşmada tüm şartları kabul edecek!"

İhtiyar lider başıyla selam verip, "Emredersiniz kralım!" dedikten sonra hızlı adımlarla Kemik Kafa'ya doğru yürüdü. Başıyla gelmesini işaret edip merdivenlerden çabucak inmeye başladı. Yaşına göre oldukça hızlı hareket eden lider, adamlarından birinin getirdiği atının üzerine tek hamlede zıplayıp, ardına baktı. Hemen arkasındaki, yüzleri diğer erleri gibi peçelerle kapalı iki savaşçıya göz attı. Kemik Kafa, baktığı iki savaşçının ortasına gelip, başıyla işaret verince, "Açın!" diye yükselen sesten sonra, sarayın dev kapısı iki yana doğru aralandı. İhtiyar, ardına bile bakmadan atını yağı ordusuna doğru sürerken, Çoğa, "Bakalım ne isteyecekler!" dedikten sonra Torumtay ve Demirdağlı ile çadırına doğru yürüdü.

Aslanların diğer beyleri, Komutan Çoga'nın varlığında kararlara karışmazlardı. O, Tendübay yokken, orduların başmdaki tek sorumlu kişi sayılırdı. İhtiyar, ardındaki on muhafızla Kurt Diyarı ordusuna yaklaştığında iki yanlarından beşer bars kendilerine doğru gelmeye başladı. Omuzlarmdan inen kar parsı kürklerini zıplatarak, başlarındaki pars dişleri arasından bakan ateş gibi gözleriyle yaklaşıyorlardı.

On bars, ihtiyar liderin önünde kara atlarını kişneterek durdurdu. İri cüsseli, gür sesli bir bars, "Kralım dediğin köpek yoksa korktu mu hain?" dedi. İhtiyar lider sakinliğini koruyarak derin bir nefes aldı.

"Ordularınızın başında kim varsa onunla konuşmak isterim. Özgür savaşçıların sizlere bir anlaşma önerisi var."

Barslar gülümseyerek birbirlerine baktılar.

"Anlaşmayı Komutan Çoga'yla yapmak zorundasın ihtiyar. Onun nasıl anlaşma yaptığını da bilirsin. Ölmeden önce yine de konuşmak istersen gidelim."

"Bana yolu gösterin."

Barslar atlarını hızla geriye döndürdükten sonra, ihtiyar lider ve muhafızlarını da peşlerine takarak ilerlemeye başladılar. Güney beyleri gelen ulağı tanıyorlardı. Onlara yıllarca sadık kalmış bir kabile lideriydi. Kral Raji'nin onu göndererek, korktuğunu ve orta yolu bulmak için arayışta olduğunu düşünmeye başladılar. Kurt Diyarı'mn öfkeyle bakan erlerinin arasmdan geçen ihtiyar, büyük bir çadırın önüne geldiğinde durduruldu. Muhafızlarıyla birlikte atlardan inmesi istendiğinde, Kemik Kafa çevreyi süzdü. Geldikleri çadırın girişinden sarayın görünüp görünmediğini kontrol ettikten sonra liderine başıyla, "Tamam" işareti yaptı. Barslar'm çabışı sadece ihtiyarın girebileceğini söyledikten sonra pusatlarını vermesini istedi. İhtiyar tedirgin görünüyordu. Bu da Barslar'm daha da gerilmesine, ani bir saldırı planladıkları hissine kapılmalarına neden oldu.

İhtiyar üzeri arandıktan sonra büyük çadıra girdiğinde karşısında üç adam buldu. Yan yana oturmuşlardı. Ortada Komutan Çoğa, sağında Komutan Torumtay, solunda ise daha önceden hiç görmediği demirden kurt maskesi takmış biri vardı.

Çoğa, sert bir ses tonuyla, "Otur hele karşımıza ihtiyar!" dedi. Kabile lideri sessizce oturduktan sonra Torum- tay'ın, öfkeyle "Hain," diye söylenmesine bakışlarını kaldırdı.

"Ben hain değilim Komutan Torumtay."

"Hain olmasaydın birliğin ordumuzda olurdu. Sen karşı tarafın ulağı olarak buraya gönderildin."

"Hiçbir şey göründüğü gibi değil, önce beni dinleyin."

Çoğa, eliyle Torumtay'a durmasını işaret ettikten sonra, "Anlat bakalım ihtiyar!" dedi.

"Ben hiçbir zaman Kurt Diyarı'na ihanet etmedim, etmem de! Cerdukay Kağan zamanında, liderimiz Kral Sa- yokan'm en yakınındaki adamıydım. Bize yapılan iyilikleri unutmadım. Dostluğu, beraber verilen Di ve Mısır savaşını unutmadım! Şimdi sizlere bunu kanıtlayacağım ama öncesinde Kral Raji'nin ne düşündüğünü söylemeliyim. Kral, kadim zamanlardan kalma bir lanetle o surların tepesinde dikiliyor. Yedi Yenilmez savaşçısıyla size meydan okuyor. Yanındaki Ağartalı onların yenilmez olduklarına o kadar emin ki savaşı bu yolla bitirmenin planını yapmakta."

"Yani ne istiyor?"

"Teke tek çarpışma ister Komutan Çoğa. Sizin ordunuzdan en iyi savaşçıyı, kendi Yenilmez savaşçılarından biriyle karşılaştırıp, savaşın sonucunu belirlemek ister."

Komutan Çoğa bir anda gülmeye başladı.

"Bu duyduğum en ahmakça istek! Ne sanıyor bizi? Eski Atlantis Şövalyesi falan mı? Bizler kurtlar ve aslanlarız! Bizler yok etmek için gelir, yok eder gideriz!"

Bu sırada Demirdağlı, "Bu bizim işimize gelebilir Çoğa!" deyince Torumtay şaşkın bir hâlde soluna döndü.

"Ne dersin Demirdağlı?"

"Eğer onların yenilmez sanılan bir adamını cenk meydanı ortasında öldürürsek, tüm hevesleri kırılır. Asıl yenilmezlerin biz olduğunu gösteririz. Hangi lanetten güç buluyorsa, bir işe yaramadığını görürler. Ne dersin Çoğa?"

"Belli ki bir planın var Börübaşı! Kimi düşünüyorsun peki, Temir Tonka mı?"

"Hayır, kendimi!"

Torumtay bir anda söze atılıverdi.

"Eğer yenilirsen hanların hayatları tehlikeye girer. Şimdiye kadar her zaman ya ben ya da Çoğa çıktı cenk meydanına."

İhtiyar o anda gülümseyerek, "Hanların hayatları tehlikeye girmez! Bana izin verin, iki muhafızımı çadıra alsın

lar/' dedi. Çoğa, ihtiyarın ne demek istediğini çözememişti. Başını sallayarak izin verdiğini işaret etti. İhtiyar geriye doğru döndü.

"Kemik Kafa! İki muhafızı gönder!"

Barslar'dan ikisi çadırın girişini aralayıp Çoga'ya baktılar. İşareti alınca, bekleyen iki muhafızın üzerlerini arayıp, içeri soktular. İki adam, yüzleri kapalı bir hâlde

4

bekliyordu. Çoğa, muhafızlara bakıp, "Senin işe yaramaz iki sakçınla, hanların hayatları arasında ne bağ var ihtiyar?" dediği sırada bekleyen adamlardan birinin sesi yükseliverdi.

"İşe yaramaz ha Çoğa, öyle mi?"

Sesini yükselten sakçıya bakışlarını kaldıran Çoğa, şaşkın bir hâlde ayağa fırlayıverdi. Karşısındaki Tendü- bay Kağan'dı. İşaret parmağını dudağma dayayıp sessiz olmasını işaret ettikten sonra Alpagut Han'ın da yüzünü açmasını izledi. Çoğa, Torumtay ve Demirdağlı, şaşkın bir hâlde aniden yere çöküp diz vurdular. Alpagut Han, yorgun ama içinde oldukça fazla öç biriktirmiş bir şekilde, kurumuş dudaklarma oturan bir gülümsemeyle, "Ayağa kalkın yiğitler!" dedi.

Çoğa ayağa kalktığında Tendübay Kağan gülümseyerek kollarını açtı.

"Gel bakalım Kurt Diyarı'nın Kasabı!"

Çoğa ve Tendübay Kağan, birbirlerine sarılıp sertçe sırtlarına vurdular. Alpagut Han gülümseyerek Torum- tay'm içi içine sığmaz sevincini izlerken, bakışları demirden kurt maskeli adama takıldı.

"Sen de kimsin?"

Çoğa, hızla Demirdağlı'nm yanına geçip, "Ulu Han'ım, o Demirdağlı'dır. Temir Tonka ve ardındaki Altın Deniz'in Tarkanlarıyla beraber bir birlik kurmuştur. Kendilerine Borüler diyorlar. Kurt Otağı ihanetle sarmalandığı sırada bu yiğit ve börüleri, hain beylerden üçünün kellesini getirdiler," dedi. Demirdağlı o sırada, en son mabetteki tamuyu andıran katliamı yaşamadan önce gördüğü babasına bakakalmıştı. Çoğa, hiçbir şey söylemeden öylece dikilen Demirdağlı'yı koluyla dürttü. Alpagut Han'ın meraklı bakışlarına bir anda odaklanarak başını salladı.

"Her şey Börükanlar içindi. Her şey Kurt Diyarı içindi Han'ım."

"Neden bu demirden maskeyi takıyorsun?"

Demirdağlı, anasına anlattığı, kendini gizlemek için söylediği yalanı tekrarladı. Alpagut Han, ailesinin katledildiğini ve yüzünün yandığını anlatan savaşçıyı dinledikten sonra dudakları arasmdan, içindeki acıyı bir nefesle çıkarıverdi; "Börü'm!"

O anda Tendübay Kağan, Alpagut Han'm kolundan tutup, "Oturalım Han'ım," dedikten sonra yerlerine geçtiler. Alpagut Han, Torumtay'a bakıp Buga Kağan'ı sordu.

"Her şey çok karışık Han'ım. Henüz orduya katılmadı ama katılacak. Yaralarmın iyileşmesi gerekiyordu."

"Yaraları mı? Ya amcam? Kızım Asena? Onlar nerede- ler?"

"Onlar tahtmıza yürümek için harekete geçen Kara Kutay'a karşı cenk ediyorlar."

Alpagut Han öfkeyle ellerini dizlerine koyup, "Bana her şeyi tek tek anlatın! Yurdumda neler oldu? Hepsini en küçük ayrıntısına kadar anlatın!" dedi.

Bu sırada Kral Raji, yanındaki Kuzgun'a doğru dönüp, "Sence ihtiyarın kellesini mi gönderecekler?" diye sordu.

"Bu zorlu bir karar. Bu yüzden görüşme uzamıştır. Sonuçta tek bir savaşçıyla cenk sonucu belirlemek alışık oldukları bir durum değil. Belki onları duyabilirim."

"Dene Kuzgun!"

Kuzgun, ellerini kafasınm iki yanma koyup gözlerini kapattı. Biraz bekledikten sonra rüzgârın uğultusuyla beraber atların toynaklarının hareketiyle etrafa saçılan küçük taşların şıkırtısını duydu. Ateş başına taşınan kapların sesi, Barslar'ın çabışının adamlarını uyarma sesi derken bir anda, "Kazanamayacaksın!" diye yükselen sesle irkildi. Bu Apraş'tı. İhtiyarın girdiği çadırın birkaç adım önünde dikiliyordu.

"Bunu yapacağımı nasıl tahmin ettin Apraş?"

"Onurlu savaşmak sana göre değil Kuzgun!"

"Yanlış taraftasın Apraş! Agarta artık yok! İçtiğimiz ant ve bağlı kalacağımız bir kural yok!"

Kral Raji, Kuzgun'dan bir şeyler duymayı beklerken kasılan yüz mimiklerini ve devamlı sıktığı gözkapaklarını izliyordu.

"Güvendiğin her isyankâr, kadim zamanlardaki gibi kanlı çamura bulanıp, toprağa karışıp, yok olacak!"

Kuzgun bir anda gözlerini açtı. Kral Raji, "Anlat! Orada neler oluyor?" dedi.

"Apraş... Diğer Ağartalı izin vermedi. Bunu yapacağımı tahmin etmiş."

Kral Raji dişlerini sıkarak karşıda bekleyen orduyu izlemeye devam ederken, büyük çadırda Alpagut Han olanları büyük bir şaşkınlıkla dinlemişti. İhtiyar lider, "Bundan sonrası size kalmış Alpagut Han. Adamlarım, uygun zamanda sizlere sarayın kapısmı açacaklar," dedi. Bir anda sessizlik oldu. Tendübay Kağan, Alpagut Han'a baktı.

"Aklımda daha iyi bir fikir var."

"Nedir?"

"İki bars, bizim yerimize ihtiyarın muhafızları olarak saraya girerler. Sonrasında büyük cenk başladığında, kapıları açmak için harekete geçerler. Hem de ihtiyarın adamlarının cenkte nerede olacağı belli olmaz. Barslar kadar da hızlı olamazlar."

"İyi dersin Tendübay... İyi dersin de, yokluğumuz anlaşıldığında ne olacak?"

İhtiyar lider gülümseyerek başını salladı.

"Beni ve tüm adamlarımı öldürecek, tabii bulabilirse. Saraya döndükten sonra kaçmak için harekete geçeceğiz."

Alpagut Han, Çoga'ya, "İki bars getir. Kimsenin bizim burada olduğumuzdan haberi olmayacak. Kuyaglarımızı da getir," dedi. Çoğa gülümseyerek selam verdikten sonra çıkacağı sırada bir anda durdu.

"Ordumuzun başında bu köpekleri yok edeceğiniz günün umuduyla iki kuyag getirdim Ulu Han'ım."

Bir süre daha Kral Raji sabırsız bir hâlde beklendikten sonra öfkesi ve merakı durdurulamaz bir hâl almıştı.

"Ben çok sıkıldım! Bu kadar uzun ne konuşulur? Bir birlik hazırlansın! Sadece cenk haberi vermek için!"

Bu sözleri söylediği anda Kuzgun, "Geliyorlar kralım!" dedi. İhtiyar lider, Kemik Kafa ve muhafızlar geri dönüyorlardı. Çoğa, Torumtay ve Demirdağlı, yine ordunun en önüne geçmek için hareketlenmişti. Onları en önde bekleyen Temir Tonka ve Apraş, giden ulağın ardından neyle karşılaşacaklarını merak ediyor, Temir Tonka Demirdağ- lı'ya bakıyordu.

"Bir şey demeyecek misin anda? Saldırıyor muyuz?"

"Hayır, biraz bekleyeceğiz."

"Beklemek mi? Alpagut Han ve Tendübay Kağan oradalar!"

Demirdağlı, kendisine gülümseyerek bakan Apraş'ı fark etti.

"Temir Tonka senin gibi Ağartalı değil Apraş!"

İkili gülümserken, yiğit tarkan öfkeyle, "Neler oluyor?" diye sesini yükseltti.

"Sessiz ol. Sana her şeyi anlatacağım."

Demirdağlı, Temir Tonka'nın dibine girip fısıltılarla neler olduğunu anlatırken, Kral Raji, ordunun arasından muhafızlarıyla mızrak gibi geçip sarayın kapısından giren ihtiyara bakıyordu. Atından indiği gibi merdivenlere koşar adım ilerlerken, Kemik Kafa da ardındaki muhafızlara yerlerine dönmelerini işaret etti. Aralarındaki iki bars, yağı birliklerinin arasına girip kendilerini gözden kaybederken, ihtiyar lider, Kral Raji'nin önüne gelip selam verdi. Kuzgun, kuşkucu gözlerle ihtiyarı süzerken altın rengi gözlerini açan Raji, "Neden bu kadar uzun sürdü ihtiyar?" diye gürledi.

"Kralım, aralarında bir karar vermek zorundaydılar. Sizden ve savaşçılarınızdan korkuyorlar."

Kral Raji bu sözden sonra gülümseyerek başını salladı.

"Ya bire bir cenge ne derler?"

"Sanırım Çoğa... Kurt Diyan'mn Kasabı, ardındaki ordunun adına öne çıkacak. Ondan başka çıkabilecek uygun birinin olduğunu sanmıyorum."

"Demek kabul ettiler, güzel! Ya orduları? Onlar da bu durumu biliyorlar mı? Yenilirlerse, önümde diz çökecekler mi?"

"Çoğa, cenk anlaşmasma sadık kalacaklarını söyledi kralım. Zaten onlardan olan büyük bir adın, cenk meydanının ortasında düşmesi bile büyük bir hezimet sayılır. Hanları yok. Ayrıca gördüğüm kadarıyla Buga Kağan, Asena ve Bangu Bey de yok. Başsız ne yapabilirler ki? Sizin gücünüz önünde diz çökecekler!"

Kral Raji, eliyle ihtiyara uzaklaşmasmı işaret ettikten sonra yedi savaşçısına döndü.

"Benim gücümün büyüklüğünü hanginiz göstereceksiniz? Bu onura hanginiz erişeceksiniz?"

Aralarmdan en uzun boylu, geniş omuzlu, gümüş pullu bir kuyag giymiş olanı ileri çıktı. Göğsüne inen, iki yandan ördüğü aksakalını titreterek, "Ben kralım!" dedikten sonra diz çöktü. Beline kadar uzanan ak saçları güneşte parlıyordu. Özenle örülmüş saçlarının ucuna da küçük bir bıçak takmıştı. Katran karası, sanki tüm karanlığı hapsetmiş olduğu gözlerini büyük bir heyecanla kralına doğru kaldırdı.

"Git ve onlara tüm acunun en iyi savaşçılarının kim olduğunu göster! Onlara benim yenilmez, durdurulamaz olduğumu göster!"

Savaşçı hızla ayağa kalkıp, merdivenlerden koşarak aşağıya inerken, saraydan öten borazanları duyan Çoğa, yanına yaklaşan Torumtay'ın, "Bırak ben çıkayım Çoğa!" sözüyle bakışlarını çevirdi.

"Sen çıkmayacaksın Torumtay! Sen Buga Kağan'ı ve ordularını temsil ediyorsun."

"Tendübay Kağan burada. Artık bana gerek yok!"

"Sana her zaman gerek var Torumtay!"

Torumtay küçük, güneşten bir çizgi hâline dönmüş gözlerini Temir Tonka'ya çevirdi.

"O mu?"

Çoğa gülümseyerek başını olumsuz bir şekilde salladı.

"Demirdağlı çıkacak!"

"Sen ne dersin? Birkaç bey kellesi aldı diye koca ordunun geleceğini nasıl ona bağlarsın? Çoğa kendine gel!"

"Bak Torumtay, eğer o tahmin ettiğim kişiyse, bunun olacağı kaçınılmaz."

"Kimden bahsedersin?"

"Yanında bir Ağartalı, ardında ele avuca sığmaz Altın Deniz'in Tarkanları, başlarında yenilmez Temir Tonka! Sence de fazlasıyla muhteşem bir birlik değil mi? Bunca savaşçı nasıl olur da bir araya gelir? Bir anda ortaya çıkarak Börükanlar için canlarını tehlikeye atıp kelle alır?"

"Hiçbir şey anlamadım Çoğa."

"Anlama... Anlamaman daha iyi! Bunu sanırım sadece ben anlıyorum. Dediğim gibi, bana bırak ve kararımı sorgulama!"

Torumtay kaşlarını çatıp, saraya doğru döndü. Çoğa, güneşte parıldayan kazınmış kafasının iki yanındaki kılıç dövmelerine dokunup, terini sildi. Kafasının tepesinden bir kırbaç gibi omuzlarına inen örülmüş saçını savurarak, "Demirdağlı!" diye bağırdı. İkinci sırada yüzleri kapalı, birer kara cübbe altında duran Alpagut Han ve Tendübay Kağan, çıkacak savaşçıyı bekliyorlardı.

Yağı ordusu arasından usunu kaybetmiş gibi pusatlarını birbirine vuran savaşçıların çığlıkları arasında ilerleyen kadim savaşçı, çift pusatını hızla belinden çekti. Kendinden emin adımlarla, coşkulu kalabalığın içerisinden ilerlerken, karşıdan Demirdağlı göründü.

Kurt Diyarı ordusu, pusatlarmı tek seste birbirlerine vururken, tek hamlede sertçe inen köpürgeler de eşlik ediyordu. Uzun boynuzlardan borular, göğe boğuk seste ölümün gelişinin haberini verirken, Gölge de hareketlendi. Alpagut Han, amcasının olan bu dev, muhteşem kurdun, nasıl Demirdağlı'nın yanmda olduğunu merak etti.

Parlayan demirden maskesi birden kurduna doğru döndü.

"Bekle Gölge!"

Kızıl gözleri ateş gibi parıldayan kurdun sesini kafasının içinde duyan Demirdağlı, "O savaşçılar

benden korkuyorlar! Bırak parçalayayım!" demesiyle bu sefer elini kaldırdı.

"Bekle! Onlardan altı tane daha kalacak."

Kara kurt hırıltılarla geriye doğru dönerken, Apraş ve Temir Tonka yanına geldi. Ağartalı, "O gün geldi Demir- dağlı. Mağarada her ne gördüysen, sana ne söylendiyse onu yap!" dedi. Ağartalı ne kadar rahatsa, Temir Tonka bir o kadar endişeliydi. Gümüşten kaplan başlı omuzluklarından biri kalktı. Güçlü eli Demirdağh'mn omzuna konduğunda derin bir nefes aldı.

"Ben gitmeliyim anda!"

"Hayır, bu benim savaşım! Seninki henüz başlamadı."

"Bu hepimizin savaşı, Börüler'in sana ihtiyacı var! Orada... Orada yenilirsen..."

"Kazanacağım! Şimdi git ve andan için Börüler'e andımızı haykırt!"

Temir Tonka'nm eli çaresizce andasımn omzundan düştü. Kaşları çatık bir hâlde sadece başını salladı. De- mirdağlı cenk meydanına doğru yürüyen kadim savaşçıyı görünce, ona doğru hareketlendi. Temir Tonka bu sırada pusatını çekip, "Borüler! Börü Andı!" diye bağırdı.

Borüler hızla atlarından inip, ordunun en önüne doğru koşuşturdular. İndiklerinde, iki yanda bekleyen yaya birlikler, atlarmı onlar için tuttu. Börü bilekliklerinin takılı olduğu elleriyle pusatlarını havaya kaldırdılar. Yan yana dizilmiş güçlü savaşçılar, arkalarından baktıkları komutanları DemirdağlTnm her adımını, Temir Tonkan'nın sözleriyle inletmeye başladılar.

"Ey benim demirden dağlarım!

Yağı külleri savurduğum kadim ormanlarım!

Demirdağın tinleri geldi bu gece ateşimize!

Ey Borüler!

Uluyun...

Parçalayın...

Haykırın!..."

Demirdağlı, aynı anda içinden sözleri tekrarlayarak yürürken, kadim savaşçı gülümseyerek, yeneceğine gayet emin bir şekilde ilerliyordu. Börüler'in bu andını, sadece boş bir gösteriş olarak görüyordu.

"Borüler ant içtiler yağı kanı akıtmaya!

Ey Ulu Tengri, güç ver gökte doğan oğullarına!"

O anda Demirdağlı, Kızagan Tengri'nin Kılıcı'na elini attı ve kınından çekti.

"...Ey Toprak Ana, yol göster bize ulu kayın ağaçlarınla!

Ey Çakay Han, aydınlat önümüzü göğü aydınlatan gazap kırbaçlarınla!"

Çakay Han'ın adını duyan kadim savaşçının yüzü bir anda asıldı. Demirdağlı, pusatını havaya kaldırıp, yürüyüşünü hızlandırmaya başladı.

"Ey Kızagan Tengri, ant içtik adına!"

Demirdağlı bir anda tüm gücüyle, ciğerlerindeki havayı tüketene kadar bağırdı.

"Ey Kızagan Tengri, ant içtik adına!

Salınsın kara atlar, insin Erlik Han cenk meydanına!"

Kadim savaşçı dişlerini sıkarak ilerlerken aralarında on adım kala herkes bir anda sustu. İki orduda da çıt çıkarmıyordu. Herkes nefesini tutmuş, ilk hamleyi bekliyordu. Kadim savaşçı, kara gözlerini kendinden daha kısa olan Demirdağlı'ya dikti.

"Ölüme oldukça ihtişamlı bir yürüyüş yaptın savaşçı. Sonun bu kadar gösterişli olmayacak."

"Senin ne olduğunu biliyorum. Neden zincirlendiğini, neleri kaybettiğini biliyorum."

Yenilmez kısa bir kahkaha atıp, "Anlaşılan o ihtiyar Ağartalı sana bizi iyi öğretmiş," dedi.

Demirdağlı pusatmı sağa ve sola salladıktan sonra, "Soyunu benim gibi kurtların üzerine binen atalarım kuruttu! Sadece sen ve ardındaki altı savaşçı kaldınız. Son kurda binen, son isyankârların boğazını kesmeye geldi!" dedi.

Kadim savaşçı bir anda usunu kaybetmiş gibi ilk hamlesini yaptı. Sol elindeki yayvan, ucu kalın, kabzaya doğru incelen, üzerinde güneş simgesi olan kılıcını indirdiğinde Demirdağlı bir anda Kızagan Tengri'nin Kılıcı'nı kaldırdı.

Kılıçların vuruşu öyle bir yankılandı ki iki ordunun kulaklarını çınlattı. Kadim savaşçı, gözlerini kocaman açarak geriye doğru çekildi.

"Sen! Sen beni nasıl durdurabilirsin?"

"Ben, son Demirdağlı'yım! Ben, son kurt sürenim!"

Demirdağlı, üzerine doğru hızla atılıp pusatını dik bir şekilde ileri doğru savurdu. Kadim savaşçı, onun karşısında hızlı hareket edemiyordü. Kral Raji, arkasındaki Kuz- gun'a dönüp, "Bu nasıl olur? Bu kurt maskeli adam nasıl onu durdurur?" diye bağırdı. Kuzgun şaşkın bir hâldeydi. Hiçbir şey söylemeden öylece başını "Bilmiyorum" şeklinde salladı. Diğer Yenilmezler, bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışırken, kendilerinden olan savaşçı iki pusatını savurarak Demirdağlı'mn üzerine doğru

ilerlemeye başladı.

Arka arkaya ustaca hareketlerle, önünde oval bir ölüm alanı yaratarak ilerlerken, Demirdağlı gelen her hamleyi hızla engelliyordu. Alpagut Han, yüzlerce muhafızını ve oğlunu katleden savaşçılardan birini durdurabilen Demir- dağı'yı hayranlıkla izliyordu. Temir Tonka dişlerini sıkarak, "Hadi andam! Hadi!" diye söylendi. Yanındaki Apraş, koluna dokunarak gülümsedi.

"Merak etme Temir Tonka, o kazanacak!"

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin? O savaşçı, mabette katliam yapan bir avuç adamdan biri."

"Karşısındaki sadece bir savaşçı değil Temir Tonka. Karşısındaki, kadim karanlığı kapatıp, günü kızıla, geleceği aydınlığa kavuşturacak olandır!"

Kadim savaşçı nefes nefese kalmış iri bedeniyle bir anda durdu. Kaslı göğsü inip kalkıyordu. Arka arkaya salladığı pusatlardan sonra kollarındaki damarlar iyice şişmiş, gerilmişti. Sakalını titreterek, "Nesin sen ha?" diye sordu.

"Ölümlüyüm."

"Değilsin! Hiçbir ölümlü bizi böyle durduramaz!"

İkili, bu sefer birbirlerine bakarak yavaş adımlarla dönüyordu.

"Sadece diğerlerinden farklı bir ölümlü!"

"Bu belli oluyor savaşçı. Söyle, sen kimsin? Bu kadar güçlüysen, neden bize katılmıyorsun? Gel, tüm kralları önümüzde diz çöktürelim!"

Demirdağlı bir anda durdu. Kısa bir kahkahadan sonra gözlerini karşısındaki iri yağısına dikti.

"Şimdi bana iyi bak! Neden sizi gebertmek istediğimi, neden sizlerle olmadığımı daha iyi anlayacaksın. Hem, gücümü nereden aldığımı da o zaman anlayabilirsin."

Kadim savaşçı kaşlarını çatıp, maskesini alttan kaldıran Demirdağlı'ya dikkat kesilmişti. Diğer ordular, yüzleri net göremeyecek kadar uzaktaydılar. Demirdağlı, maskesini alnma kadar kaldırıp kendini gösterdiğinde, kadim savaşçı, "Bu imkânsız! Seni o havuza kılıç darbeleriyle atıp, sen içerideyken mabedi ateşe verdik... Nasıl olur da kurtulursun?" dedi. Maskesini geri kapatan Demirdağlı, elindeki k'lıcı sallayıp sıkıca kavradı.

"Belki de Kızagan Tengri, sizin yok olma zamanınızın geldiğini fısıldamıştır, olamaz mı? Belki de göğün alevlerinde bir ateş parçasına dönüp toprağa düşen, ululaların dövdüğü kılıcı bana vermiştir, olamaz mı?"

Kadim savaşçı, Demirdağlı'nın elindeki kılıca doğru kendisininkiyle hamle yaptı. Aynı hızda karşılık almca kılıçların çarpışma sesiyle bir adım geri gitse de, ustaca ha

reketlere arka arkaya savurmaya devam etti. Demirdağlı gelen her hamleyi keserken, ayağıyla sert bir darbeyi yenilmezin karnma indirip, üzerine atıldı. Pusatını sertçe ileri doğru bir yaşın gibi indirdiğinde, omzuna sapladı.

Yağısının omzundan kılıcı aynı hızda çekip, acıyla başına doğru hamle yapan Yenilmez'in kılıcını kesip, çevresinde dönerek dirseğiyle sert bir darbe indirdi. Yüzüne aldığı darbeyle sersemleyen ve burnundan kâr beyazı sakalına kan damlamaya başlayan savaşçının göğsüne çapraz şekilde iki hamle yaptı.

Oluyordu! Yenilmez denenin derisi yırtılıyor, her savaşçı gibi soluk teninden kan akıyordu. Kral Raji'nin ordusu şaşkın hâlde izlerken, bu sırada Kurt Diyarı orduları Çoga'nm çift pusatını birbirine vurmasıyla, aynı ritimde demirden bir ses çıkarmaya başladılar.

Yenilmez, katran karası gözlerini omzundan ve göğsündeki iki kesikten akan kanlarda gezdirdi. Dişlerini sıkmış ve öfkeden boyun damarları belirginleşmiş bir hâlde tüm gücüyle saldırmaya başlamıştı. Her hamlesinde De- mirdağlı daha hızlı hareket edip, etinde bir kesik açıyordu. Her açılan kesikten akan kan, Kurt Diyarı ordularını daha da şevke getirirken, Alpagut Han gülümseyerek karşı ordunun sessizliğini izliyordu.

Demirdağlı, sallanmaya başlayan ve geri geri birkaç adım atan savaşçıyı izledi. O anda aklına onu yakmak istedikleri mabette düştüğü boş havuz geldi. Kanlar içerisinde, kulağında ölüm çığlıklarının yankılandığı anları tekrar yaşıyordu. Elinde tuttuğu kılıcı öyle bir kavramıştı, öyle bir sıkıyordu ki kolu titriyordu.

Kılıcın ucundan kınına kadar kızıla çalan bir parıltılı renk değişimi olmaya başladığında Demirdağlı, yağısma kitlenmiş hâlde son atağım yapmaya hazırdı. O anı kokusuyla, sıcaklığıyla ve hisleriyle tastamam yaşıyordu. O... O kan istiyordu!

Demirdağlı, hızla üç adım atıp yağısma hamle yapacağı sırada kendine savrulan kılıcı fark edip, var gücüyle engellemek için hamle yaptığında herkesin ağzı açık kaldı. Yenilmez'in kadim zamanlardan beri taşıdığı yayvan kılıcını ot gibi biçip, iki parçaya ayırmıştı.

Ardından kılıcını arka arkaya göğsüne sokup çıkarmaya başladı. Dördüncü hamleden sonra dizlerinin üzerine ağzı açık bir hâlde çöken kadim savaşçıya doğru kılıcını kaldırdı.

"Ben, Kızagan Tengri'nin yeryüzündeki pusatıyım!"

Meydan bu sözle inledikten sonra kılıcını yağısının boynuna indirdiğinde, Apraş ve Kuzgun, yüreklerini titreten bir güç hissettiler. Yenilmez'in kellesi kopup yere düşerken, fışkıran kanla ala boyanmış kurt maskesinin ardından hırsla soluyan Demirdağlı'yı izleyen Kuzgun, "O kılıç... O aradığımız kılıç!" diye söylendi.

Her şey sanki bir anda durdu. İki ordu da öylece kaldı. Kral Raji gözlerini kocaman açmış, cenk meydanın ortasında Yenilmez'in kopan kellesini kendine doğru kaldırmış olan Demirdağlı'ya bakıyordu. Diğer Yenilmezler Kuz- gun'a bakıp, bunun nasıl olduğunu açıklamasını bekliyorlardı. Çoğa gülümseyerek ardına döndü. Tendübay Kağan ve Alpagut Han'a baktı. İkisi de Çoga'nın cenge Demirdağ- lı denen, ilk kez gördükleri bu adamı çıkarmasından memnundu. Bu sırada Demirdağlı, sessizliği öfke dolu sesiyle yardı.

"Ben son Demirdağlı! Yenilmez denilenleri yenen, Bö- rülerin lideri, ölümün adı; Demirdağlı! Karşımdaki sıçan sürüsü! Hiçbiriniz, iki gece sonrasındaki gün doğumunu göremeyeceksiniz! Karanlığa güvenen, onursuz yağmacı köpekler! Hepinizi tamunun hardan çukurlarına gömeceğiz!"

Kurt Diyarı orduları coşkuyla bağırırken Kral Raji, Kuzgun'a dönüp, "Bu nâsıl olur? Onları kimse yenemez demiştin!" dedi ve tek eliyle boğazını tuttu. Öfkeden alnındaki damarlar şişmiş, göğsü altından kuyagına sığmaz hâlde inip kalkıyordu. Kuzgun iki eliyle birlikte kralının boğazını bırakması için zorluyordu. Kral, üstadı bıraktığında kısa süre öksüren Kuzgun, nefes nefese, "Söylediğim gibi; Bulamadığımız kılıcı onlar ele geçirmişler," dedi. Yenilmezlerde tedirginlik hâkimdi. Kral Raji, Demirdağlı'nın, kesik başı kendilerine doğru fırlatıp, arkasını dönüp, yavaş yavaş yürüdüğünü gördüğünde dişlerini sıktı.

"İki kağan da elimdeyken bize saldıramazlar! O kılıcı getirmek zorundalar, yoksa ikisini de gözleri önünde surlardan sarkıtarak asarım!"

Demirdağlı, Çoga'ya yirmi adım kala gülümseyerek ardında toplanan Borüler ile birlikte kendinden emin adımlarla yerine geçti. Çoğa, "Hazır ol Torumtay! İlk yumruğu indirelim de sıçan sürüsü dağılsın. Bakalım o zaman Kral Raji kaç tane gerçek savaşçıya sahipmiş görsün," dedi. Torumtay hızla sağ kanada doğru hareket ederken, Demir- dağlı ve Temir Tonka sola doğru geçti. Çoğa, arkasına baktığında, Tendübay Kağan'ın başıyla işaretinden sonra beş adım ileri çıktı ve ellerini iki yana açtı. Kurt Diyarı orduları bir anda sustu. Çıt çıkmıyordu. Çoğa, gür ve Yurtsuzlar'ın bacaklarını titreten sesiyle meydanı yankılattı; "Gökte Doğanlar!"

"Hah!"

Tüm ordu tek bir ağızdan cevap vermişti. Davullar tek ve sert vuruşla eşlik etmişti.

"Gökteki kızıl yıldızın çocukları!"

"Hah!"

"Karanlığın içindeki canavarlar!"

"Hah!"

"Kimiz biz?"

"Kurtlar!"

"Kimiz biz?"

"Aslanlar!"

"Pusatlarımıza her cenkte ata tinlerimiz dokunur. Rüzgâr, bizimle ölümü taşır. Gök, bizim pusatımızla patlar. Bizler kutlu soyun çocuklarıyız. Demirden Doğan!"

"Burada!"

"Orus!"

"Burada!"

"Bozdoğan!"

"Burada!"

"Aysera!"

"Burada!"

Çoğa, arkasını dönüp tek eliyle kağanları gösterdi. İki kara cübbeli atlı ileri doğru çıktı. Ordu, Çoga'nın neden sustuğunu ve bu cübbelilerin kim olduğunu merak ediyordu. Cübbelerden biri açıldığında, bir ses yükseldi; "Cerdu- kay Kağan!"

"Burada!"

Sesin sahibi Tendübay Kağan'dı. Ordu şaşkın ve coşkuluydu. Nasıl kurtarıldı, buraya nasıl geldi? Kral Raji ikinci şoku yaşıyordu. Zindanında olduğu adamlardan biri tam karşısında, ordusunun başındaydı. Diğer cübbe de bir anda açıldı.

"Börü Han!"

Kurt Diyarı'nın orduları göğü çatlatırcasına bağırdılar; "Burada!"

Alpagut Han atının üzerinde ve ordusunun başındaydı. Ardındaki bozkırın yenilmez savaşçıları, "Ur-Ah!" diye bağırıyorlardı.

"Hadi saldır!"

On binlerce savaşçının ağzından çıkan bu haykırış, Yurtsuzlar'ın bacaklarını titretiyordu. Onlara göre ellerindeki kağanlar sayesinde burada savaş hiç olmayacak, Kurt Diyarı eninde sonunda boyun eğecekti. Yenilmez denen savaşçılardan biri, cenk meydanı ortasında onlardan birinin kellesini alıp gövde gösterisi yapacaktı. Fakat hiçbir şey istedikleri gibi gitmiyor, Kral Raji'nin bağırışları, surdan aşağıya, ordularm arasına bir dalga gibi yayılıyordu. Kral Raji, "Yenilmezler! Birliklerin başına! Okçular, yayalar hazırlanın!" diye bağırdı. Kuzgun, kralın yanma gidip kolundan tuttu.

"Savaşacak mıyız?"

"Başka şansımız mı var Kuzgun? Pusatlarını çekmiş, buradakileri katletmek için bekleyen ordulara gücümü göstermekten başka şansım mı var? Şu söylediğin sözler... Hepsi boş çıktı. Geldiğimiz yere bak! Bak şu karşıya!"

Kuzgun, ellerini iki yana açmış Kral Raji'nin ardındaki demirden dalgayı izliyordu.

"Onları yeneceğiz!"

"Alpagut Han'ın kafasını ben, burada zevkle ezece

ğim! Sen de şimdi bizi satan o ihtiyar kabile lideri ve adamlarını bulup, zincirleteceksin Kuzgun! Hemen!"

Kuzgun yutkunarak geriye doğru çekilip, diğer kabile liderlerini çağırdı. Hepsi koşuşturarak sağa sola dağılırken, saray surlarının içerisi kazan gibi kaynamaya başladı. Koşuşturan, tolgaları çıkarmalarını emreden muhafızlar ortalıkta ihtiyar kabile lideri ve komutanı Kemik Kafa'dan bir iz arıyorlardı. Saraya sızmış olan iki bars, kızılyan savaşçılarının kuyagları içinde soğukkanlılığını koruyarak dikiliyordu.

İhtiyar lider ise saraya döner dönmez komutanı Kemik Kafa ve ardındaki erleriyle surun dışma çıkmış, atını çatlamasına günbatısma doğru sürmeye başlamıştı. Saray içerisinden onları çıkış yaparken gören erlerden biri haber verince hemen kalabalık bir birliği, bir kabile lideriyle peşlerinden gönderdiler.

***

O günün sabahı...

Kral Raji'nin sarayında şaşkınlık yaratan ordu kendini belli ettiğinde, kara kurt kızıl gözlerini yağı ordusuna dikerek dişlerini gösterdi. Sonrasmda başını yukarı kaldırıp, ürkütücü, derinden gelen ulumasını göğe doğru bıraktı. Kurt uludukça Yenilemezler birbirlerine bakıyorlardı. Kurt uludukça, kızılyan savaşçıları, içlerine dolan korkuyla olanları izliyorlardı.

Kurt uzun uzun son kez uluduğunda, parmaklıkların dibine gelen Tendübay Kağan ve Alpagut Han, gülümseyerek birbirlerine baktılar. Alpagut Han, başını sallayarak, "Umut... O bizim için; Gökte Doğanlar için hiç bitmez Tendübay! O biterse, bizler de biteriz!"

Zindanda bu konuşma olurken ihtiyar lider, Kemik Kafa ile sarayın önünde konuşuyordu.

"Onları buradan çıkarmalıyız Kemik Kafa. Sana önceden söylediğim gibi adamları ayarladın mı?"

"Evet efendim. Hepsi hazır. Emrinizle harekete geçeceğiz."

"Arkadan cesetleri yok etmeleri lazım, en azından fark edilene kadar."

"Her şeyi ayarladım efendim."

"Bugün oranın muhafızlığı kimde?"

Kemik Kafa kaşlarını kaldırarak sur tepesinde dikilen uzun boylu başka bir kabile liderini gösterdi.

"Güzel! Onun erleri okçudur. Raji, muhafız olacak son adamlara görev vermiş. Pusatla çarpışmada iyi değillerdir."

Kemik Kafa gülümseyerek, "Onların arasından kimse pusat çarpıştırmada bizi yenemez efendim," dedi.

"Şimdi bekle! Başımı üç kere sola doğru büktüğümde harekete geç. Surdan dışarı bakıyor olacağım. Çok dikkatli ol!"

"Emredersiniz efendim!"

İhtiyar lider surun tepesine gittiğinde, diğer liderlerle ayaklarına gelen savaşı konuşmaya başladı. Ordu hakkında yorumlar yaparken arkadan parıldayan altın rengi kuyagıyla ve yanında Yenilmezlerle gelen Raji'yi fark etti. Onlar yaklaşmadan harekete geçmeleri gerekiyordu. Aksi hâlde Yenilemezler'in dikkatini çekebilirlerdi. İhtiyar lider, yanmdakilerle, ordunun komutanları hakkında konuşma başlattığı sırada başıyla hareketini yaptı. Diğer liderle konuştuğu için dikkat çekmeyeceğini biliyordu.

İri yarı Kemik Kafa, "Hadi!" dediği anda adamlarıyla sarayın alt tarafından içeri girdi. Önceden ayarladığı sekiz kişi, atlarının tepesinde beklerken ardından gelen on adamıyla zindanlara doğru hızla ilerlemeye başladı. Zindanın girişinde bekleyen er, Kemik Kafa ve adamlarını görünce elini kılıcına atsa da tereddüt edip çıkarmadı.

Yıllardır tanıdığı ve aynı tarafta olduğu meşhur komutana, "Ne oldu Kemik Kafa? Burada ne işiniz var?" diye sordu.

"Kral Raji'nin emridir. Aslanların lideri karşı orduya gösterilecek."

"Demek geldiler ha Kemik Kafa?"

Aynı zamanda demir kapıyı açmaları için içeri haber verdi.

"Geldiler ya! Aslanlar tam sarayın karşısında."

Dişlerini sıkan savaşçı öfkeyle, "Onlara bu toprakların geçek sahibinin kim olduğunu Kral Sayokan'ın oğlu Raji gösterecek! Artık onların karşısında pusat indirmek zorunda değiliz!" diyerek yumruğunu sıktı. Kemik Kafa, omzuna koca eliyle dokunurken, kapının sürgüleri açıldı.

"Merak etme! Sadece burada değil, Kurt Diyarı'na yürüdüğümüzde de kazanacağız!"

Adamın aptalca gülüşü ve kafa sallayışı, Kemik Ka- fa'nın sinirlerini ne kadar bozsa da belli etmemeye çabalıyordu. Ardmdaki adamlarına, "Tendübay'ı getirin! Merdivenlerde koridor yapın, ne yapacağı belli olmaz," dedi.

"Biz de buradayız dostum, merak etme kaçamaz!"

"Bilirsin, her ihtimali düşünürüm."

"Kemik Kafa, hep aynısın."

Adamları hızla içeri girip, ikişer basamak aralıklarla durdular. Son ikisi de demir parmaklıklara indiğinde, harekete geçmek için biri öksürdü. Kemik Kafa'nın adamları, nöbet bekleyenler ile dip dibe duruyorlardı. Öksürük sesinden sonra güçlü komutan, "Şimdi!" dediği anda önünde kapıyı açtırmak için konuştuğu adamın ağzını kapatıp, karnına diziyle sert bir tekme attı.

Adamları ise hemen diplerinde olan muhafızların boğazlarına sert bir yumruk atıp boyunlarını kırdılar. Aralarından biri ilk yumruktan sonra alt olmayınca hemen bir üst merdivendeki atlayıp, boynunu arkadan sarılarak kırdı.

Kansız ve tek boğuşma izi olmadan yolu açmayı başarmışlardı. Kemik Kafa, diz darbesiyle yere

çöktürdüğü adamm ağzını kapatıp, güçlü koluyla boğazını sıkıyordu. Kulağına eğilip, "Her şeyi anlarım, biliyor musun ahmak! Güçlü olmak istemeyi, daha fazla avı ya da en güzel kadını elde etmek istemeyi anlarım! İhanet... İşte bir tek bunu anlamam! Hele sen gibi tek cenk görmemiş bir ahmağın büyük hayaller kurmasını hiç anlamam!" dedikten sonra, koca elini ağzından çekip hızla başına koydu. Sesini bile çıkaramadan bir kürdan gibi boynunu kırdı. En aşağıdaki iki savaşçı hızla yukarı koşarak komutanlarının yanına geldi.

"Anahtarı buldunuz mu?"

"Evet, aşağıdaki muhafızdaymış."

"Hepsini aşağı indirin. Kapıyı kapalı tutun. Çok az zamanımız kaldı."

Kemik Kafa anahtarı aldıktan sonra hızla merdivenleri inip, demir parmaklıkların kapısını açtı. Tendübay Kağan ve Alpagut Han şaşkındı. Aslanların lideri, "Bunu neden yapıyorsun? Kimsin?" diye sordu.

"Ben Komutan Kemik Kafa'yım. Babam, babanın ordusunda savaşırken ölmüş Tendübay Kağan. Sadece dostlarına ihanet etmeyen biriyim."

Tendübay Kağan parmaklıklardan çıkıp, aşağıya çekilen ve çıktığı yere istiflenen cesetlere baktı.

"Peki, buradan nasıl çıkacağız?"

Bu sırada Alpagut Han, oldukça yorgun bir hâlde yanlarına geldi. Kemik Kafa, yanma gelen iki adamına bakıp, "Onların kuyaglarım giyip, yüzünüzü kapatmalısınız. Sonrasını liderimiz halledecek. Sizin yerinize kuyaglarım giydiğiniz erlerim geçecekler," dedi.

Kemik Kafa'nın adamları hızla üst kuyaglarım çıkarıp, tolgalarını verdiler. Kurt Diyarı'nın iki büyük adı, tolgaları da takıp, yüzlerini örttükten sonra dışarı çıktı. Yerlerine geçecek iki eri, hepsi zindandan çıkınca demir kapıyı kapatınca üzerlerinden sürgülediler. Alpagut Han, hemen önünde hızlı adımlarla yürüyen dev gibi komutana, "Bu yaptığınız büyük kahramanlık biliyorsunuz değil mi?" dedi.

"Kurt Diyarı'nın büyük Han'ı öyle görüyorsa bizim için onurdur!"

Kemik Kafa, sarayın alt girişinden çıktıktan sonra, "At bin dediğimde, sağ tarafta duran birliğe doğru gidip, ortadaki iki ata binin. Sizi bekliyorlar," dedi. Toprak alana adım attıkları anda, Kemik Kafan'mn emriyle Tendübay Kağan ve Alpagut Han, hızla sağ taraftaki birliğe doğru, savaşçıların arasından ilerledi.

Alpagut Han, zindanda geçirdiği onca zamanın etkisiyle yürümekte oldukça zorlansa da enerjisini sonun ka

dar kullanarak ata ulaşmaya çalıştı. Tendübay Kağan ata doğrudan atlarken, büyük han, ata binerken bir anlığına aksadı. Hemen yanındaki at üzerindeki savaşçı kimse görmeden kolundan tutup yardım etti. Kemik Kafa yerine tekrar geçtiğinde, ihtiyar lider emir verildiğini duyunca hafifçe arkasına döndü.

Kemik Kafa başıyla belli belirsiz bir "Tamam" işareti yaptığında ihtiyar lider bif an için rahatladı. Sonrasında da Kral Raji'ye ulak gitmek istediğini söyleyip aslanların ve kurtların liderlerini kaçırmayı başardı.

***

Kadim dostluğa bağlı kalan ihtiyarın zindandan çıkardığı Alpagut Han ise şimdi yağılarına karşı duruyordu. Atını geriye doğru getirip ordunun önündeki yerini aldı. Kral Raji'nin Yenilmezler'inin de orduların arasına karıştığını görünce boruları çaldırdı. Boğuk bir sesle toplama orduyu coşturan emir, öne doğru çıkan, biner kişilik iki yaya birliğinin yerini almasıyla daha da arttı. Demirdağlı, Gölge'nin tepesine binip Börüler'e hazır olmalarını emretti. Komutan Çoğa ise Barslar'a saldırı için emrini beklemelerini söyledi. Tendübay Kağan, yanı başındaki Alpagut Han'a dönüp, "Çok yorgunsunuz Han'ım. Bırakın ben yöneteyim cengi," dedi. Kaşları çatılan Alpagut Han başını olumsuz bir şekilde salladı.

"Babam Börü Han yorulmadı. Baban Cerdukay Kağan da yorulmadı. Köpeğin başını kendim ezeceğim! Oğlum Börü'nün öcünü almalıyım. Irmakları kızıl akıtmazsam, ata tinlerime ne derim Tendübay?"

"Doğru dersiniz Han'ım!"

"Şimdi onlara öyle bir darbe vuracağız ki orduları bir sonraki cenk için bir araya gelmeye bile korkacak. Komutan Çoğa!"

Çoğa hemen atını hanının önüne getirip, "Emredin Han'ım!" diye sertçe bağırdı.

"Onları öyle bir korkut ki bir daha ellerine pusat ala- masınlar! Sen onların kâbususun. Mor dağlarda canlı canlı yanan diğer Yurtsuzlarla aynı sona yürüdüklerini bilsinler."

Çoğa başını sallayarak hafifçe gülümsedi.

"Ölüme Sürenler mi? Buyruğunuz bu mudur Han'ım?"

"Evet, Komutan Çoğa! Ardından öyle bir katliam olmalı ki inlemeleri sarayın surlarını titretsin!"

Komutan Çoğa başıyla selam verip atını ileri doğru sürdü.

O duruşu... İşte yine karşılarında Kurt Diyarı'nın Kasabı vardı. Donuk bakışları ve kanın kokusunu almış bir kurt gibi hırıldayan gırtlağı. Dudaklarına oturan gülümseme... Bilinen Komutan Çoğa! Gülümseme, yerini bir anda sert bir emre bıraktı; "Ölüme Sürenler!"

Ordu bir anda sessizleşti. Yapılan koridordan omuzlarına kara kurt postu atmış, yüzlerini karaya boyamış, başlarma ise hayvan kafatasları takmış iki yüz savaşçı atını sürmeye başladı. Baştan aşağı birer gölge gibi simsiyah hâlleriyle atlarını sürerken Temir Tonka, "Onları çok uzun zamandır görmemiştim. Hatta orduda olduklarından bile haberim yoktu," dedi. Demirdağlı ordudan mızrak gibi fırlayan Ölüme Sürenler'e bakıp gülümsedi.

"Onların gerçekte kim olduğunu kimse bilmez ki anda. Kim bilir ne hâlde yolculuk ederlerdi kendilerini belli etmemek için. Hepsinin yüzü kara, belirsizdir. O bir- liktekilerin kim olduğunu yol boyunca sadece Çoğa bilir. Ölümü getiren, ölüme gitmek isteyenleri birlik yapar."

Temir Tonka, andasmın sözlerinden sonra cenk meydanında atlarını var güçleriyle süren birliği izlemeye koyuldu. Raji'nin ordularından iki bin yaya pusatlarını çekip koşmaya başladı. İki bine sadece iki yüz Ölüme Süren... Kral Raji şaşkındı. Bir kağan deden erlerini bile bile ölüme gönderirdi? Koca ordusu dururken, neden sadece bu iki yüz kişiyi yolluyordu?

Ölüme Sürenler'in en önündeki çift, palaya benzeyen büyük pusatlarını çektiğinde, en arkadaki ellisi, atlarına bağlı olan zincirleri çektiler. Zincirlerin uçlarındaki demirden topları sallayarak ilerlediler. Önlerindeki meşaleli yirmi savaşçı, ateşi sağa doğru tuttu. Zincirler bir anda ellerinden boşaldığında, üzerlerine koşan ordunun ön sıralarına düşüp patladı. Zincirleri fırlatan erler, arkalarından birer ok çekip, hemen yaylarını gerdiler ve meşale tutan cenk arkadaşlarının yanından atlarını hızlandırarak ateşe oklarını dokundurup havaya bıraktılar.

Bir anda yağı ordusundaki yayaların ön sıraları parlayıverdi. Ateş etrafta yayılıp kargaşa

başladığında, Ölüme Sürenler, dağılmış ve tıkanan birliğe ölüm perdesi gibi çöküverdi. Güçlü omuzları ve yorulmak bilmez kollarıyla, çift pusatlarını iki yana ellerini tersiyle savurarak durmadan ilerliyorlardı.

Komutan Çoğa elini kaldırıp, "Atlı okçular!" diye emir verdiğinde bin atlı okçu yan yana sıra yapmış geniş bir çizgi hâlinde harekete geçti. Ölüme Sürenler, kalabalığın içerisinde boğuşurken, gittikçe daha fazla er kaybediyorlardı.

Azalmaya başladıkları apaçık ortadaydı. Onların yapmak istediği de buydu; kendilerini feda edip, karşı ordunun dizlerini titretmek! Bin atlı okçu, Ölüme Sürenler'den kurtulup, o şaşkınlığı atlattıktan ve üzerlerine gelen tek tük yayayı oklarıyla indirdikten sonra, hep birlikte yaylarını gerdi. Tek atışla, kalabalık yayaların ve Ölüme Sürenler'in üzerine ok yağmurunu yağdırdılar. Yayalar birer birer yere düştüklerinde, atlı okçular bu sefer tek ve düz atışlar yapmaya başladılar. Yayalarının birer birer yok olduğunu gören Raji durumu öfkeyle izlerken Komutan Çoğa, kılıcını toprağa saplayıp gözlerini kapattı.

"Tinleri kut bulsun! Ölüme Sürenler... Tanrı'nın bahçelerinde uyusun!"

Pusatını çekip, "Atlılar!" diye bağırdı. Demirdağlı o anda Çoga'ya baktı. Göz gözeydiler. Çoğa gülümseyerek bir kez daha bağırdı; "Borüler!"

Demirdağlı, dev kara kurduyla beraber saldırı için hazırlanırken beş bin kişilik süvari birliği atlarını ileri doğru sürdü. Raji'nin ordusundaki yaya birliği atlı okçuların durmak bilmeyen yay bırakışlarıyla yere serilirken, atlı binlerce Yurtsuz ve kızılyan savaşçısıyla harekete geçen bir Yenilmez, pusatını kaldırdı. Kurt Diyarı'nın atlı okçuları geri dönerken, süvari birliğinin arasından geçip yerlerine hareket ettiler. Süvari birliği bir anda ortayı açıp, en önde ilerleyen dev kara kurduyla Demirdağlı ve Börüler'e yol verdi. Temir Tonka, kaplan başlı omuzluklarını zıplatarak, "Ulu Tengri'nin gazabı Borüler! Yok edin!" diye bağırıyordu.

Karşılarında, kendilerine doğru gelen kızıl gözlü dev kurdu gören yağı atlılarının içini saran tedirginlik, birbir

lerine bakmalarına neden oluyordu. Ardına bakan Yenilmez, erlerdeki bu tedirginliği yok etmek için Demirdağ- lı'yı öldürmenin tek çıkar yol olduğunun farkındaydı. Aralarında on insan adımı kala demirden kurt maskesinin ardından bakan savaşçıya hareketlenen kadim savaşçı, kurdunun ani sıçrayışıyla tepesinden geçişini şaşkınlıkla izledi. Süvarilerin üzerine doğru inen Gölge, dişleriyle atları sağa sola parçalayarak atarken, Demirdağlı, uzun bir zinciri var gücüyle döndürüyordu. Ucuna bağladığı kılı kırk yaran düz ve uzun bir pusat döndükçe ortalığa kan fışkırıyordu. Dokunduğu kelle yere düşerken, bir yağının hızla gelen pusata kalkan kaldırması sonucu durdu. De- mirdağlı bu sefer pusatını çıkarıp yağılarının üzerine, altındaki kurduyla yaşın gibi inip yok etmeye başladı. Temir Tonka ise Borüler ile önüne gelen savaşçıyı parçalara ayırarak ilerliyordu.

Yenilmez, üzerine doğru gelen süvarinin atının göğsüne kılıcını soktuğunda, at acıyla şahlandı. Daha iki yandaki süvariler mızraklarını ona saplayamadan hızla bir sağa bir de sola kılıcını sallayıp ikisini de öldürdü. Nefes nefese, çevresinde olup biteni izlerken katran karası gözleri dev kurdunun tepesindeki Demirdağlı'ya kilitlendi. Ardında ilerleyen birlik ve çevresinde etten duvar ören maharetli savaşçıları izledi. O an, sanki geçmişe gitti. Irkının katledildiği, dev kurtlarla parçalandığı o günleri anımsadı. Son kurt süren işte ordaydı. Yenilmez denen cenk arkadaşını yere seren savaşçı, ordusunu paramparça ediyordu. Emrindeki ordunun erlerinin zayıf birer saman tanesi gibi biçilerek yok olduğunu fark etti.

"Bunlar savaşçı değiller! Bunlar sadece toplama köpek sürüsü!"

Cenk kaybedilecekti. Ardından gelen süvariler, kendi savaşçılarını birer birer yere seriyordu. Yakında dibinde biteceklerdi. Bir seçim yapmalıydı. Ya o son kurt sürenin kellesini alıp saraya dönecekti. Ya da süvarilere doğru gidip, canı pahasına koca birliği yok etmek için pusat sallayacaktı. Kana bulanmış Ay kadar beyaz teninde bir titreme hissetti. Başının içinde bir uğuldama ona geri dönmesini söylüyordu. Ses tanıdıktı. Bu, Kuzgun'un sesiydi.

Surlarm üzerindeki Kuzgun gözlerini kapatmış, avuçlarını birleştirip ağzına götürmüş hâlde dikiliyordu. Diğer tarafta Apraş, yardımcı üstadın birinden asasını alıp ileri doğru yürüdü. Çoğa, Agartalı'yı izliyordu. Karşı ordu anbean erirken, ihtiyarın neden öne çıktığını anlamaya çalışıyordu. Asayı bir kez yere vurup elini ileriye doğru kaldırdı. Bir anda sert bir rüzgâr cübbesinin eteklerini uçuşturarak toz bulutu hâlinde cenk alanına doğru gitti. Borüler çember çizerek savaşırken, kurduyla savaşçıları parçalayan Demirdağlı yere zıpladı.

"Borüler, mızrak düzeni! İleri!"

Emriyle beraber tüm Borüler üçerli sıralar hâlinde en önde koşan Gölge, Demirdağlı ve Temir Tonka'nın peşinden gittiler. Dev kurdun üzerlerine doğru geldiğini gören artakalan savaşçılar kaçmak için geriye doğru hareketlendiklerinde Kral Raji, "Kaçan olursa gebertin!" diye emir verdi. Sarayın önündeki okçular yaylarını gerip ileri doğru çıktılar ve beklemeye başladılar.

Yenilmez ise dişlerini sıkıp, güçlü bacağmı sertçe toprak zemine vurdu ve koşmaya başladı. Koşarken önüne gelen, kendinden daha yavaş kalan savaşçıların bellerine, boyunlarına pusatını indirip, katliam yaparak ilerliyordu.

Hemen ardından gelen toz bulutu yönünü bir anlığına şaşırtıverdi. Demirdağlı kaçanların üzerine canavar gibi zıplayıp enselerine tek hamlede kılıcını sokup çıkarıyordu. Tüm Borüler, kaçaklara aynı hamleyi yapıp tek seferde işlerini bitiriyorlardı. Bu sırada arkalarından gelen rüzgâr, hepsinin dengesini bozup, yere düşürdü.

"Durun! Geri dönün!"

Demirdağlı'nın kafasında bu ses yankılanıyordu. Kalabalık süvari birliğinin bir kısmı kendilerini geçip kaçakları öldürmeye devam ederken, cesetlerin üzerine basarak üzerine doğru gelen kadim savaşçıyı gördü. Demirdağlı pusatını savuracağı anda dibinde bitiverdi ve sert bir tekme atıp, beş adım geriye fırlattı. Borüler saldırıya geçecekleri sırada kadim savaşçı, en yakınındaki börüyü tek eliyle tutup, diğerlerine doğru savurdu. Diğerinin ise beline sert bir şekilde yan kılıcını savurdu. Ayakta duran börü neye uğradığını bile anlamadan ikiye bölünmüş bir hâlde yere düştü. Temir Tonka ve Borüler saldırıya geçtikleri anda Demirdağlı, "Ben sizin gazabınızım!" diye bağırarak ayağa

kalkıp saldırıya geçti.

Demirdağlı ve Yenilmez kılıçlarını çarpıştırmaya başladığında Apraş, üzerlerine doğru koşan diğer iki Yenil- mez'i daha hissetti. Gözleri hâlâ kapalıydı. Dev kara kurt, Demirdağlı'ya doğru koşan kadim savaşçıları fark ettiğinde hırlayarak o yöne doğru koşmaya başladı.

J

Demirdağlı arka arkaya gelen kılıç darbelerini durdururken, çevrelerinden Yenilmez'e doğru gelen hamleleri izliyordu. Uyguri erlerinin kollarını koparıp, aynı anda inanılmaz bir hızda ona saldırıyordu. Apraş, "Çıkın oradan! Diğerleri geliyor Demirdağlı!" diye seslendi.

Demirdağlı yankı şeklinde bu sesi duyarken, geri çekilmek için çevresine bakındı. Diğer iki Yenilmez inanılmaz bir hızla üzerine doğru gelirken, Kuzgun, "İşini bitirin! Kılıcı alın!" diye durmadan sesleniyordu. Apraş, Demirdağlı'nın üçüne karşı henüz galip gelemeyeceğini biliyordu. Kılıcı kullanmayı, onu ölümcül hâle getirmeyi henüz bilmiyordu.

"Kılıcı yere sapla! Öfkeyle sapla! Hadi yap şunu!"

Demirdağlı savaşırken neden böyle bir şey yapması gerektiğini anlamadı. Bu sırada kendine doğru gelen Ye- nilmezler'i fark etti. Sağından kurdu, saldırmak için koşuyordu. Kurt onlardan birine varmadan, ikisi de dibinde bitivereceklerdi. Tekrar aynı çınlamayı duydu; "Kılıcı toprağa sok! Öfkeyle!"

Demirdağlı, tüm gücüyle karşısındaki Yenilmez'in kılıcını durdurup arkaya doğru itti. Savaşçı, üç adım geri gittiğinde pusatını hızla toprağa soktu. O anda karşısında alevden sert ve anlık bir dalga oluşup, Yenilmezlerle beraber karşısındaki tüm erleri yere serdi. Demirdağlı dibine gelen kurdunun tepesine atlayıp, "Hadi! Çekilin!" diye bağırdı ve Kurt Diyarı ordularına doğru dönmeye başladı. Kısa bir süre yerde yatan Yenilmezler, başlarını sallayarak yattıkları yerden doğruldular. Dengelerini sağlayıp ayağa kalkmak isteseler de toprak altlarından kayıyormuş gibi bir türlü dengede duramaz hâlde diz çöküyorlardı.

Temir Tonka, Borüler ve diğer Uyguri erleri de geri dönüşlerini tamamladıklarında Yenilmezler anca ayağa kalkarak çevrelerine baktılar. Karşılarında utku haykırışları atan yağı ordusunu görünce, yerden kalkmaya çalışan erleri tiksinerek izlediler. Diğer ikisi koşarak, Börliler'le

çarpışanın yanma geldi. İçlerinden biri, "Bu işe yaramazlar bir savaş daha görmeyi hak etmiyorlar!" dedi ve başını Kuzgun'un olduğu tarafa çevirdi. Ağartalı, yumruklarını sıkmış hâlde duran kralın yanma gidip, gözlerindeki öfkeyi izledi.

"Kaybettik! İlk savaşta kaybettik Kuzgun! Yenilmez- ler'e geri dönmelerini söyle. O kılıcı ele geçirmek zorundayız." [4]

"Yenilmezler artakalan birliği öldürmek istiyorlar kralım."

Raji altın rengi gözlerini parlatarak, "Sana o meydandan kimse dönmeyecek demedim mi zaten Kuzgun? Hepsini gebertsinler! Diğerleri bunu görüp, ya öleceklerini ya da öldüreceklerini daha iyi anlarlar! Korkakları besleyerek ölümü bekleyecek değilim!"

Kral Raji rüzgâr gibi hızla yanından geçip saraya doğru giderken Kuzgun, "Hepsini öldürün!" diye seslendi. Gelen yankıyla Yenilmezler pusatlarını kavrayıp geri dönmeye çalışan erleri izlediler. Bu sırada sarayına doğru giden Raji'yi aşağıdan gözlemleyen iki bars, içerideki korku havasının farkındaydı. Kapı muhafızlarının bir anlık açıklarını yakalamak için sabretmeleri gerektiklerini biliyorlardı. İkisi de diğer erlerin yaptığı gibi emirle dağılıp, bir sonraki emre kadar bekleyecekleri yere doğru harekete geçti.

Alpagut Han ve Tendübay Kağan, karşılarında dikilen Demirdağlı'ya bakıyorlardı. Hemen arkasında duran Temir Tonka'mn üzerindeki yağı kanını gösteren Han, "İkiniz bugün çok büyük kahramanlıklar yaptınız yiğitler. Gidin, temizlenin ve dinlenin. Borüler de dinlensinler. Akşam aşında ikiniz de otağımda olun."

Bu sırada dört adım kadar gerilerinde bekleyen ihtiyar Apraş'a bakan Alpagut Han, "Sen de Ağartalı! Sen ve yardımcıların da akşam aşmda otağımda olun!" dedi. Komutan Çoğa, dev kara kurdun kanla ıslanmış tüylerini izliyordu. Bu sırada Torumtay'ın sesi duyuldu. Hepsi, işaret ettiği tarafa baktıklarında Yenilmezler'in kendi birlilerini katlettiklerini gördüler.

Sağa sola kaçışan Yurtsuzlar, hizmet ettikleri karanlığın gazabına uğruyorlardı. Tendübay Kağan yüzünü ekşiterek, "Zalimler bize karşı asla kazanmazlar. Korkuyla yönetilen ordulardan nefret ediyorum. Onursuz, korkak ve köpek gibi viyaklayan işe yaramazlar topluluğu!" dedi. Alpagut Han, Tendübay'm sözlerinden sonra ona doğru döndü.

"Buraya onurlu bir yağıyla çarpışıp, ölmeye gelmedik Tendübay! Baştan beri korkak olanların canlarını almaya geldik!"

Öfke ve Onur

İlk günün gecesinde Kral Raji öfkeyle tahtının kollarını avuçlarıyla sıkarken karşısında dikilen Kuzgun ve altı Tanrı'nın Zincirlenmiş Savaşçısı'na bakıyordu.

"Bunlar o kılıcı nasıl ele geçirebildi, bu kadar kısa sürede nasıl buldular? O mabedin her koridoru alevlerle doluydu. Bu... Bu kurt maskesi takan savaşçı da kim? Ban- gu'nun kurdunun onda ne işi var?"

Kuzgun'un bakışları sarayın pürüzsüz mermerlerinde dolaşıyordu. Aklı Agarta'da okuduğu yazıttaydı. Neresi eksikti? Bir savaşçıdan söz ediliyor muydu? Bunu tespit etmeye çalıştı.

"O kılıcı bu kadar kolay bulmalarında Apraş'ın etkisi olmalı. Karşı ordudaydı."

"Senden daha mı güçlü?"

"İkimiz de aynı zamanlarda hemen hemen aynı şeyleri öğrendik. Beraber eğitildik. O Agarta'nın baş üstadı oldu. Benden güçlü değil ama anlaşılan Agarta'da büyümüş olan Bangu Bey, her yere adamlarını salmış."

"Karşımızda Kızagan Tengri'nin Kılıcı'nı tutan bir savaşçı, koca bir kurt ve dev bir ordu var. Bizim elimizde ne var ha? Yenilgi, kaybedilmiş bir Yenilmez ve işe yaramaz Yurtsuzlarla doldurulmuş bir ordu. Gözlerimle gördüm. Şu komutan... Çoğa! Onun gördüklerinde nasıl titrediklerini, birbirlerine baktıklarını gördüm. Şimdi söyle bana Kuzgun, planın nedir?"

" Yurtsuzlar'ı kendi aralarında birlikler hâline getirmeliyiz. Onları yem olarak kullanmalıyız. Özgür savaşçılar, bir ordu olduklarında yıkıcı bir güç olabilirler. Bunu ikimiz de gördük."

Kral Raji öfkeyle tahttan kalkıp, hızla merdivenleri uçarcasına indi. Kuzgun'un dibine gidip, korkutucu gözlerini onunkilere kilitledi.

"Eğer bana söylediğin şeyi veremezsen ihtiyar, ilk senin kellen gider! Bunu biliyorsun değil mi? Ne yaparsan yap ve savaşçının elindeki kılıcı almanın bir yolu var mı, bu gece bulmaya çalış."

Başını altı muhafızına çevirip, "Sizler de orduyu yarın bana bir utku verecek hâle getirin! Yoksa bugün olduğu gibi o kılıç sizin de boynunuza inecek! Bana yenilmez olduğunuzu gösterin!" diye bağırdı. Altı savaşçı tek bir ağızdan "Emredersiniz!" diye salonu yankılattığı sırada mekânın kapıları açıldı. Kabile liderlerinden biri koşarak içeri girdi. Kralına beş adım kala durup diz çöktü ve selam verdi.

"Kralım, ihtiyar ve komutam Kemik Kafa, kılıçlarımızdan kurtulup hayatta kalan üç savaşçısıyla elimizde."

"Neredeler?"

"Sarayın girişinde bekletiliyorlar."

"Surlara zincirleri hazırlasınlar! Gidiyoruz!"

Kral Raji'nin hızlı adımlarla peşine takılan muhafızları ve kabile lideri salondan çıktıktan sonra Kuzgun derin bir nefes aldı.

"Öfken bu toprakların sonu olacak Raji ama benim değil! Kuzgun her zaman yaşar... Her zaman!"

Kral Raji sarayın önüne geldiğinde yakılan meşalele-

na ortasında duran beş adamı gördü. Ardındaki kalabalık küfürler ve yuhalamalar eşliğinde öfkesini bağırarak gösteriyordu. Bir kısmı kan istiyordu. İhtiyar lider ise buruşmuş göz kapaklarını kaldırarak baktı. Hemen sağında duran Kemik Kafa ile göz göze geldiler. Güçlü komutan, "Ne yaptıysak, onurumuz için yaptık efendim," dediği sırada diğer savaşçılar da aynısını söylediler. İhtiyar liderin yüzüne oturan gülümseme Raji'nin dikkatini çekmişti. Hızla yanma gelip, eliyle boğazını sıktı.

"Neye gülüyorsun ihtiyar köpek?"

Boğazını sıktığı yaşlı lider morarmaya başlayınca bıraktı. Nefes nefese geriye doğru düştü. Elleri ve ayakları zincirlenmişti. İki savaşçı yere düşen lideri tekrar krallarına doğru kaldırdı.

"Kaybedecek olmana gülüyorum Raji!"

"Bana neden ihanet ettin?"

İhtiyar lider başını olumsuz bir şekilde sallayarak, "Sen hiç kral olmadın ki ihanet edeyim! Baban Sayokan, liderlerin onurlu sözleriyle yağmurların şahitliğinde krallığa yürüdü. Ya sen Raji? Tehdit ve korkuyla o çadırdan çıktın. Sen o tahta zorla oturdun," dedi.

Raji, öfkeyle onları surlara götürmelerini emrettiğinde, kalabalığın içerisinde muhafızlar etten bir koridor oluşturdular. Arada yürüdükleri sırada üzerlerine lapalar, içkiler, bardaklar atılıyor, küfürler ediliyordu. Kemik Kafa bir anda durdu. Kendini tutan başka kabilenin savaşçılarına, "Buna hakkım var! Sadece birkaç söz!" dediğinde savaşçılar onu ittirmeyi bıraktılar.

"Sizler!"

Bu kükreyiş gibi çıkan sesle kalabalık bir anda durdu.
Kemik Kafa, onların en iyi, en efsanevi komutanlarından biriydi.

"Kızılyanın özgür savaşçıları! Sayokan'ın emrinde, Acımasız Cerdukay'ın ordusuyla Di sarayının duvarlarını cesetle bulayan ordu! İki boynuzlularıyla, çöllerin sıçanlarını ezen savaşçılar! Yağmurlar altında ant içip onuru için savaşacağını, kabilesinin ihtiyarına fısıldayanlar! Bu mu? Bağlılığınız, onurunuz bu mu? Yurtsuz köpeklerle bir arada savaşmak mı? Niçin? Bir şeytan için mi? Sizler, onurunuzu kaybetmiş yanınızda duran Yurtsuzlardan farklı ve korkaktan başka bir şey değilsiniz!"

İki savaşçı bir anda Kemik Kafa'yı ittirerek götürmeye devam ederken kızılyan savaşçılarının başları önlerindeydi. Yurtsuzlar, o büyük komutanlarına yuhalamalarla küfürler ediyorlardı. Bu görüntü çok aşağılayıcıydı. Belki de sayelerinde bir süre karınlarını doyuran bu adamlar, şimdi hayatları boyunca korkusuzca yaşamış kendi kanlarından birini yuhalıyorlardı. İki bars, kalabalığın arasında ortaya çıkan ikilemin farkındaydı. Surların tepesine çıkarıldıklarında, Torumtay hareketliliği fark etti. Erlerinden birine Han'a haber vermesini söyledi.

Ateşler yakılmış sur, gün ışığı altındaki kadar net görünüyordu. Bağırışlar, çığlıklar, bir gece baskını mı olacak sorusunu akıllara getirmişti. Torumtay hemen yaya birliklerden ikisine herhangi bir saldırıya karşı tetikte olmalarını emretti. Bu sırada Alpagut Han, Tendübay Kağan, Çoğa ve Apraş, Torumtay'ın yanına geldi. Kurt Diyarı Hanı, "Neler oluyor Torumtay?" dedi.

"Han'ım, Raji yine bir şeyler yapıyor. Bir gece baskını için hazırlanıyor olabilirler. Ses çok kalabalık geliyor."

Alpagut Han gülümseyerek, "O, bugünün hezimetinin acısını çıkarıyor köpeklerinden."

Kral Raji yan yana dizilmiş ve boyunlarına koca zincirler bağlanmış ihtiyar liderle dört adamını süzdü. Hepsi surun üzerine çıkarılmış, itilmeyi bekliyordu. Raji'nin el hareketiyle soldan ilk üç er, tekmeyle aşağı atıldı. Zincirlerin şangırtısı eşliğinde kırılan boyunlar ve can vermiş bedenler surda sallanıyordu. Kemik Kafa'ya yaklaşan Raji gülümseyerek, "Çok etkileyici konuştun komutan. Keşke bunu ihanet ettikten sonra değil de ordumda, birliklerin başmdayken yapsaydın!" dedi. Kemik Kafa sanki karşısında kral dikilmiyormuş gibi davranıp, onu görmezden gelerek tekrar kalabalığa doğru bağırdı.

"Onurumla yaşadım! Onurumla öldüm! Ben kızılya- nın özgür savaşçısıyım!"

Kral Raji bu sefer öfkeyle tekmeyi kendi atıp, Kemik Kafa'yı da boynunda zincirle surlardan aşağı gönderdi. İhtiyar lider tepkisizdi. Karşısında usunu kaybetmiş gibi kendine bir şeyler bağıran Raji'yi duymuyordu. Kulaklarında sadece yurdunun esen sıcak rüzgârları ve çocukluğundan hatırladığı o

ilk koku vardı; baharda toplanan balın müthiş kokusu. Sadece gülümsüyordu. Göğsüne inen tekmeyle boşluğa giderken gökyüzünde kendine bir yıldız seçti. Orası olabilir. Onurlu ölenler belki de oradadır, diye mırıldandı. Boynu kırılıp, can vermiş bedeni diğer bedenler gibi sallanarak birbirine şangırtılarla çarparken, Alpa- gut Han sıkkın bir hâlde nefes verdi.

"İhtiyar çok cesurca davrandı. O bize ihanet etmedi. Onca adam arasında bile Cerdukay Kağan'm iyiliklerini unutmadı."

Karşı ordu ölenlerin ardından zevkle çığlıklar atarken Tendübay Kağan dişlerini sıkarak, "Kurt Diyarı! Düzen al, pusat dik!" diye bağırdı. Alpagut Han, başıyla Tendübay Kağan'a başlamasını işaret etti. Koca ordunun pusat şakırtısı bir anda Raji ve diğerlerinin dikkatini çekti. Tüm Yurtsuzlar ve özgür savaşçılar karşı orduya dikkat kesilmiş hâldeydiler. Tendübay Kağan'ın sesi, karanlığı bıçak gibi yarıyordu.

"Ey Ulu Tengri!"

Ordu hep bir ağızdan ardından söylediklerini tekrarlıyordu.

"Gökte Doğanlarla pusat sallayan onurlu adamlar için!"

"Karanlığa hizmet etmeyen cesur tinler için!"

"Kanlarının yerde kalmaması için!"

"Bize güç ver!"

"Onları bahçelerine al!"

Karşı ordu şaşkındı. Öldürdükleri adamlar için koca Kurt Diyarı arkalarından Tanrı'ya haykırıyordu. Kızılyan savaşçılarının boğazları düğümlenmiş, kendilerinden utanır bir hâlde dikiliyorlardı. Kabile liderlerinden bazıları birbirlerine baktılar. Ne yaptıklarını sürgülüyorlardı. Kral Raji, Tendübay'ın son sözüyle, savaşçılar arasındaki huzursuzluğu hissetti.

"Hemen birliklerinize! Yarın bu cenk meydanında bana utku getirmeden sağ kalan herkes, bu hainlerin yanında yerini alır!"

Tendübay Kağan olanları tiksinerek izlerken, Demir- dağlı ve Temir Tonka, yanlarında Gölge'yle çevreyi keşfediyordu. Ordunun gerisinden alacağı saldırılara karşı

hangi yollar var, nereden baskın yenebilir anlamaya çalışıyorlardı. İkili bu sesleri duyunca bir tepeliğe çıkıp olanları izlemişti. Temir Tonka yanındaki andasına dönüp, "Bu cenk nereye sıçrayacak anda?" diye sordu.

"Bu topraklar kana doyacak onu hepimiz biliriz de an- dam, sonu Hatti'ye; Demir Taht'a kadar gider. Bize daha çok börü lazımdır. Bilirsin kayıplarımız oldu."

"Bize katılacak olan tarkanlar vardı fakat sonrasında biliyorsun, işler karıştı. Tahmin ettiğimizden çok daha fazla ihanetin içerisinde olduğumuzu görünce, kendimizi çengin ortasında bulduk."

"Kaç tarkan daha gelecekti Temir Tonka?"

"Elliye yakın. Sağ kalan otuz beş borümüz var."

"Sadece güvendiklerin değil mi?"

"Kesinlikle andam! Hem çengin burada olduğunun haberini almışlardır. Yakın zamanda ulaşırlar."

"Onlarla ilgilen Temir Tonka. Kurallarımızı, bir borünün ne demek olduğunu anlat."

"Hele gelsinler de andam. Hadi gidelim, görünüşe göre ardımızda iki yol var. Biri Kurt Diyarı'na gider diğeriyse günbatısma kıvrılır."

"Gidelim andam."

O gece kızılyan savaşçılarının uykuları, ne için savaştıklarını bulmak üzere bir zulme döndü. Yenilmezler ortalıkta gövde gösterisi yaparmışçasına gece boyu aralıklarla dolaşıp, Yurtsuzlar'a korkularını unutturmak için çabalıyorlardı. Kuzgun ise ellerinden çıkardığı parıltılı göz oyunlarıyla güçlü oldukları düşüncesini akıllara kazımak istiyordu. Bir Ağartalı yanlarındaydı. Savaşçılar için bu bir güven hissi vermeliydi.

Kral Raji ordunun moralinin iyi olmadığını çok iyi biliyordu. Kurt Diyarı ordusuna penceresinden şarabını yudumlayarak bakarken, Alpagut Han otağmdaydı. Yanında Tendübay Kağan vardı. Gölge'yle birlikte orduya katılan Demirdağlı ve Temir Tonka, karşılarında Çoga'yı buldu. Hiçbir şey söylemeden başıyla kendini takip etmelerini işaret etti. Otağa doğru yürüyen üçlü içeri girdiklerinde Alpagut Han, oturmalarını söyledi. Diz vurduktan sonra oturan üçlüden Demirdağlı'ya bakışlarını diken Alpagut Han, "Kimsin sen yiğidim? O iblisleri mabette gördüm. Kaç erimi başak gibi biçtiler, bilir misin? O canavarlardan birinin kellesini aldın. Bunu nasıl yaptın? Anlat hele!" dedi. Bu sırada Ağartalı Apraş ve Torumtay içeri girdi. Ap- raş, içerideki gergin havayı sezmişti. Selamlarını verdikten sonra oturdular. Alpagut Han, Apraş'a sorgular gözlerle baktı.

"Ben de Demirdağlı'ya bugün yaptığı kahramanlığı soruyordum Apraş. Eminim sen benden daha iyi biliyor- sundur. Obaya seninle geldiğini öğrendim."

Demirdağlı, Apraş söze girmeden, "Altın Deniz'in Tarkanları'nı ihanete karşı tek birlikte toplayan namlı bir savaşçıdan başka bir şey değilim. Kurt Diyarı için ölür ve öldürürüm," dedi.

"Tüm ordu Çoga'yı beklerken sen çıktın cenk meydanına. Çoga'yı iyi tanırım. Senin çıkmanı söylemesi beni daha da şaşırttı. Yaptığın kahramanlık eminim orduda dalga dalga yayılıp, uzun yıllar buduna anlatılacak bir destana çoktan dönüşmüştür. Ben Temir Tonka'yı tanırım. Namını çok duydum. Seni de tini kut bulsun, oğlum sayesinde tanırım. Beraber av zamanlarınızı anlatırdı. Seni öldü biliyorduk. Öldükten sonra mı adın bu kadar duyuldu da tarkanları tek birlikte hareket etmeye ikna ettin?"

Tendübay Kağan, ikili konuşurken Çoga'yı süzüyordu. Çoğa, tam karşısındaki Han fark etmeden başıyla hafifçe Demirdağlı'yı işaret ederek, eliyle bir ve pençe işareti yaptı. Tendübay Kağan, kaşlarını kaldırıp Çoga'ya şaşkın bir hâlde bakarken Alpagut Han'ın sesiyle bir anda kendine geldi.

"Sen de merak etmez misin Tendübay Kağan? Üstat ve Demirdağlı nereden geldiler? Cenkte kılıcının parıltısını gördüm Demirdağlı!"

Tendübay Kağan, "Han'ım dediğiniz doğrudur ama Demirdağlı'nın bu kurt maskesini takmasındaki nedeni de biliriz," dedi.

"Biliriz de Tendübay, o kılıç... Raji'nin aradığı şey değil mi?"

Herkes bir anda soruya dikkat kesildi. Apraş, "Han'ım isterseniz ben anlatayım," dediğinde Alpagut Han başıyla konuşmasını işaret etti. Ağartalı, Demirdağlı'ya kılıcı çıkarmasını söyledi.

Demirdağlı, Kızagan Tengri'nin Kılı- cı'nı önüne koyduktan sonra heyecanla babasmın tepkisini izlemeye başladı.

"Demirdağlı'yı acı yanıklarıyla ben buldum. Durumu çok kötüydü. Onu iyileştirmek için uğraşırken, Raji ve yanındaki savaşçıların haberini aldık. Kılıcı mabetten sizden çok önce kurtardık. Demirdağlı başka bir yerdeydi. Rüyalar da toprak da kılıcın, onun elinde olmasını gösteriyordu. Seçilmiş, ateşle dövülen savaşçı oydu. Pusat onun elinde parıldadı. Tarkanların ve Temir Tonka gibi bir savaşçının onunla beraber hareket etmeyi kabul etmesinin asıl nedeni bu. Tabii Kara Kutay ve ihaneti de bu durumu ateşledi ama bu pusatla kalabalık yağıya karşı öncülük etmesi kolaylaştı."

Alpagut Han kılıca öylece bakıyordu. Sakalını sıvazladıktan sonra kaşlarını kaldırıp, "Ya Gölge? Amcamın kurdu nasıl seninle yol almaya başladı?" diye sordu. Ağartalı konuşmaya girmeden Çoğa durmasını işaret etti.

"Onu seçti Han'ım! Ben de yüzlerce savaşçı arasınday- dım. Gölge onu özellikle seçti."

"Demek öyle Çoğa. Peki, onun bu kılıcı taşıdığını biliyor muydun? Cenk meydanına kendin yerine neden onun çıkmasına izin verdin?"

"Sizleri o köpeğin elinden almak için teke tek bir çarpışma önerdiklerinde, hiç düşünmeden kendisi çıkmak istedi. Bu benim için yeterli değil tabii ki. Bir aptal da ölüme atlayabilir ama Gölge onu seçti Han'ım. Onu son kurt süren olarak üzerine bindirdi. Onca yolu gelip, hain beylerin kellelerini bir avuç savaşçısıyla alan Demirdağlı'ya güvendim."

Alpagut Han başını sallayarak, "Kurt Diyarı'nda adın daha çok yayılacak Demirdağlı. Kılıç büyük bir güç, bunu Raji'nin peşine düşmesinden de anlamıştım. Zamanında amcam bana bu kılıçtan bahsetmişti. Savaşlar bittiğinde, Kurt Diyarı eskisi gibi huzura kavuştuğunda, kılıcı Apraş, amcam Bangu'ya teslim edecek. Tekrar gizlenmesi için ortadan kaldırılacak. Elinde parıldayan kılıç, görevini yaptıktan sonra yine kadim bir efsane olarak geleceğe aktarılacak," dedi.

"Emredersiniz Han'ım!"

Demirdağlı'nın net cevabı Alpagut Han'ı mutlu etmiş

ti. Kurt maskeli savaşçı, "Bir isteğim vardır Han'ım. Eğer izin verirseniz Tendünbay Kağan'imiz da buradayken söylemek isterim," dedi. Apraş, lafı daha fazla uzatmasmdan hoşlanmamıştı. Alpagut Han'ın bakışlarındaki şüphe yok olmuşken, Ağartalı, "Bu da nereden çıktı?" diye içinden söyleniyordu.

"Söyle bakalım yiğidim."

"Borüler, çok özel bir Mrlik. Aralarına başka savaşçı sokmayan, pusat kullanmada usta, adları tüm diyar tarafından duyulmuş savaşçılardan oluşuyor. Hepsi bu zamana kadar yurdu için türlü kahramanlıklar yapmış yiğitler. Kurt Diyarı Hanı'm, birliğimle birlikte ben korumak isterim. Borüler her zaman çevrenizde olurlarsa, yağı için bu daha göz korkutucu olur. Gölge'nin de kızıl gözleri her zaman otağınız üzerinde bulunur."

"Benim sakçılarımın neyi var?"

Kaşları çatılan Alpagut Han'a, "Han'ım, Demirdağlı doğru söyler," diyen Tendübay Kağan, Çoga'ya baktı.

"Çoğa ve Barslar nasıl her zaman benimle hareket ediyorlarsa, Demirdağlı ve Borüler de sizinle olurlar. Mabetteki sakçılarmızı unutmayın Han'ım. Borüler gibi daha özel bir birlik Kurt Diyarı Han'ını korumalı. Ben Demir- dağlı'nın bu önerisini oldukça yerinde buldum."

Alpagut Han gülümseyerek, "Demek Kızagan Tengri'nin Kılıcı'nı taşıyan bir komutanımız oldu artık!" dedi.

"Kılıç buyruğunuzla kından çıkacak. Gerekirse acunu kana boğacak! Kurt Diyarı Han'ı Alpagut Han'ın Börüleri, yağıya korku salacak!"

Otağdaki konuşma ve Demirdağlı'mn daha da üst oruna getirilmesinin sonunda aşlar yenmeye başlandı. Tendübay Kağan akşam aşının sonunda otağdan çıkıp kendi otağına giderken Çoğa ile yürüyordu. Yüzündeki huzursuzluk çok geçmeden dudaklarından dökülen sıkkın, "Umarım yanılmamışsındır Çoğa!" sözüyle ortaya çıktı.

"Demirdağlı konusunda mı kağanım?"

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin? Kimse bir şey anlamazken, sen bunu nasıl anlayabildin?"

"Bana güvenin kağanım. Göreceksiniz, o maske bir gün kalkacak. Bu köpeğin kellesini aldıktan sonra o da dayanamayacak. Anasının karşısında göğsünün nasıl inip kalktığını fark ettim. Kendisini zor tuttu. Savaş bittiğinde, obasma döndüğünde, her gün göreceği yüzlerden kendini daha fazla gizlemek istemeyecek."

"Ya yanılıyorsan? Ya Kara Kutay gibi farklı bir amacı varsa? Elimizle Han'ı ona vermiş olmuyor muyuz?"

"Böyle bir amacı olsaydı emin olun herkesten önce Te- mir Tonka çoktan kellesini alırdı kağanım. Onlarca tarkan- dan hiçbiri mi kötü amacını sezmedi ya da anlamadı? Siz merak etmeyin kağanım."

Tendübay Kağan başmı sallayıp, Çoga'nın omzuna dokundu ve otağına doğru yürümeye devam etti. Aklında başka bir soru daha vardı; "Buga neredeydi?"

Saldırıya uğramış olan kardeşini bir an önce sapasağlam karşısında görmek istiyordu. Gecenin karanlığında, kamp alanma yaklaşan elli atlının haberi geldiğinde Te- mir Tonka ve Demirdağlı, gelenlerin kim olduğunu tahmin edebiliyordu. İçeri alman elli savaşçı, Temir Tonka'nın önünde durup atlarından indi. İri kıyım, en öndeki tarkan göğsüne yumruk vurup, "Tarkanları çağırdığını duyduk

Temir Tonka. Bilirsin, hepimiz ayrı yerlerde oluruz. Birle- şip gelmemiz zaman almıştır," dedi.

"Hoş geldiniz kardaşlarım! Börü olmaya hazır mısınız?"

Hepsi birbirine bakarak ne dediğini anlamaya çalıştı. Demirdağlı'nm ardında beliren, kendilerinin de tanıdığı üç namlı tarkanı görünce, "Birlik mi olacağız?" diye sordu.

"Evet, Demirdağlı'nm emrinde!"

Temir Tonka gülümseyerek tarkanları izliyordu. De- mirdağlı, "Gelin! Her şeyi size anlatacağız. Sonrasında seçim sizindir yiğitler," dedikten sonra Gölge'yi zihniyle çağırdı. Dev kurdu gören tarkanlar, geriye bir iki adım atıp, daha önce uzaktan gördükleri muhteşem hayvanı izlediler. Demirdağlı tepesine çıkınca, Temir Tonka da kendisine getirilen atma bindi.

"Takip edin!"

Demirdağlı'nm sözüyle elli tarkan, dev kara kurdu izleyerek obadan çok uzak, geniş bir düzlüğe gitti. Her şey Temir Tonka tarafından bir bir söylendikten sonra edilecek ant ve Börü Kanunları anlatıldı. Hepsi tepkisiz bir hâlde oturdukları yerden dinlerken, söz bittiğinde Demirdağlı ayağa kalktı.

"Kimler börü olmayı ister?"

Ortalıkta çıt çıkmıyordu. Her zaman en aksi ve sorgulayıcı olan, obada ilk konuşan tarkan ayağa kalktı. Geniş göğsüne sert bir yumruk atıp, "Börü olmak benim için onurdur! Seninleyim Demirdağlı!" dedikten sonra diğerleri de teker teker ayağa kalkmaya başladı.

O gece, karanlık bir kez daha Börü Andı'yla inledi. Elli tarkan daha bu özel birliğin savaşçısı oldu.

Kurt Ordusu

Şafağın sökmesine birkaç saat kala Gölge, bu sefer kızıl gözlerini aniden açıverdi. Ayağa kalkıp, birkaç adım atan dev kurt, Börüler'in bakışları altında hızla uzaklaştı. Borüler bir şeyler olduğunu anlamış ve ellerini pusatlarına atıp çevreyi daha dikkatli süzmeye başlamışlardı. Gölge hızla koşarak obadan çıktıktan sonra tepeliklere doğru ilerledi. Az ileride bekleyen gözcü birliklerinin yanından ok gibi geçti. Gözcüler, kurdun arkasından bakarken bir atlıyı da peşinden gönderdiler. Olası bir saldırı varsa daha çabuk harekete geçmesi için tetikteydiler.

Kurt, karanlığın içerisinden kızıl gözleriyle tepeliğin yüksek bir taşına çıktığında Asena onu fark etti. Bir anda gözleri parıldayan Börükan Konçuyu, "Bu Gölge! Yaklaştık!" diye mutlulukla Almila'ya döndü. Dev kara kurt, Asena önünden geçerken ulumaya başladı. Ardındaki dev ordu, Gölge'nin uluyuşuyla diğer orduya yaklaştığını anlarken, kendilerini selamlayan muhteşem canlıyı hayranlıkla izliyordu. Onun her uluyuşu sanki içlerindeki savaşçıyı uyandırıyordu.

Obada ise kurdun uluyuşu geldikçe herkes çadırlardan fırladı. Demirdağlı koşarak dışarı çıktığında Apraş ve yardımcıları yanma geldiler. İhtiyar Ağartalı, "Saldırı mı?" diye sorduğunda Demirdağlı kafasıyla hayır işareti yaptı.

"Asena geliyor Apraş... Kurdun ordusu geliyor! Kar- daşım geliyor!"

Apraş gülümseyerek, "Bozkırın hırçm dişi kurdu, yağıyı parçalamış! Hayatta ve ordunun başında!" dedi. De- mirdağlı yumruğunu göğsüne koyup başını göğe kaldırdı.

"Ulu Tengri! Sen onu hep koru!"

Ordunun geçişini selamlayan dev kara kurt, hemen arkalarından onları takip ederek ilerledi. Otağından büyük bir mutlulukla çıkan Alpagut Han, yanına gelen Tendübay Kağan ile demirden bir dalga gibi gelen orduya bakıyordu. Açık gökyüzündeki Ay, atlıların akın akm geldiklerini net şekilde görmelerini sağlıyordu. Çoğa ve Torumtay otağın iki yanında yerlerini alırken, Demirdağlı da Alpagut Han'ın iki adım yanına geçip dikilmeye başladı. Asena ve Almila atlarıyla otağın önüne geldiklerinde, erler, "Asena! Asena! Asena!" diye adını haykırıyorlardı.

Dev kara kurt Demirdağlı'ya yakın bir yerde durup gelenleri süzüyordu. Aslında bu muhteşem canlının gözlerinin aradığı, herkesin merakla bakındığı kişiyle aynıydı; Ulu Bangu. Alpagut Han, atından inip kendine doğru koşarak gelen kızına sarıldı. Hasretle kızının saçlarını koklayıp geri çekildi. Gülümsedikten sonra bir kez daha sarıldı. Asena, Tendübay Kağan'a da selamını verdikten sonra babasının, "Kara Kutay'a ne oldu Asena? Yurduma ihanet zehrini salan köpek nerede?" sorusuyla gözleri parıldadı. Cevabı bekleyen binlerce ere doğru dönüdü.

"Kara Kutay, Sarman ve ordusundaki tüm beyler kızıl tamuya gönderildiler! Kurt Diyarı'nda ihanet etmek için kaldırılan başlar ezilmiştir! Kurt Diyarı var olsun!"

Herkes hep bir ağızdan, "Var olsun!" diye bağırdı.

Alpagut Han, gür sesiyle kızından sonra, "Aslan ve kurt, atam Börü Han ve büyük kağan Cerdukay'dan son

ra bir kez daha beraber yağı başı ezecekler! Gün, bundan sonra yağıya kan kızılı doğacak!" dedi. Erler coşkulu hâlde Alpagut Han'ı haykırırken Kral Raji, uzandığı rahat yatağında sarayının karşısındaki ordunun sesiyle gözlerini araladı. Kısa süreliğine dinlenmek için kapattığı gözleri, öfkeyle tavana bakıyordu.

Ayağa kalkıp etraftaki eşyaları tekmeledikten sonra ellerini yatağın başlığına dayayıp nefes nefese, "O lanet seslerinizi bir daha duymamak için hepinizi geberteceğim!" dedi.

Alpagut Han'ın otağında ise Demirdağlı dâhil herkes yerini almıştı. Alpagut Han, kızının yüzündeki endişeyi ilk geldiği anda fark etmişti.

"Asena, bana savaşı anlat. Amcam Ulu Bangu nerededir? Kurt Otağı'na mı döndü?"

Asena derin bir nefes aldıktan sonra söze girmek için hazırlandı. Ellerini birleştirip, küçük, masum bir kız çocuğu gibi başını hafifçe eğdi. Çoğa, Almila'nm oturduğu minderin üzerine kayan bakışlarını fark ettiğinde durumu anlamıştı.

"Kara Kutay çok güçlü bir orduyla geldi baba. Kral Rulin, şu kadim savaşçılardan Ejder Çocukları'yla bizi yok etmek üzereydi. Kardeşi Lu, Çoga'yla obamıza geldi ve ordumda hareket edip cesurca savaştı. Şu ordularının bir kısmı ve hain beyler yok edildiler. Lu, kendi ağabeyi Ru- hn'i öldürdü. Ejder Çocukları ve Kara Kutay, Sarman ile birlikte göğün gazabına uğradılar."

Alpagut Han, şaşkın bir hâlde, "Göğün gazabı mı?" diye sordu.

"Amcam Ulu Bangu'nun bana verdiği Yada Taşı'nı ilk olarak Rulin tarafından düşürüldüğüm pusuda kullandım. Onu kullanmayı bilmiyordum. Amcam, onu hissettiğimde kullanabileceğimi söylemişti. İkinci kez ise savaşta kullandım. Her yanımız Ejder Çocukları'yla doluydu. Kanın ve balçığm içerisinde onları yenmeye çalışıyorduk. Sayımız gittikçe azalıyordu. Karayan Muhafızı Komutan Göktuğ, Kara Kutay'a karşı savaşırken uçmağa vardı."

Tam o anda Çoğa dişlerini sıkıp, "Hayır!" dedi. İçeride derin bir sessizlik oldu. Asena, yutkunduktan sonra sözlerine bu sefer öfkeyle devam etti.

"Amcam Ulu Bangu, savaşın gidişatını değiştirmek için Ejder Çarkı'nı kullanmak istedi. Kara Kutay denen köpek, onu... Onu atından düşürdü. Cansız hâli yere düştüğünde, ne yapacağımızı bilmez olduk. Son çarem, Yada Taşı'nı çıkarıp göğe kaldırmaktı. Kara Kutay ve yanındaki şeytanları, gökten düşen koca buz parçalarıyla paramparça oldular."

Alpagut Han, "Amcam... Babamın Kurt Diyarı'na son emanetiydi o! Tini kut bulsun!" diye söylendi. Sonra başını kaldırıp Asena'ya baktı.

"Ya Şu Diyarı?"

"Bizimle birlikte hareket edip ağabeyini öldüren Lu'yıı, yurduna kral olarak gönderdim baba. Başka çarem yoktu."

"En doğru olanı yapmışsın."

Alpagut Han, Apraş'a doğru baktı.

"Bu Ejder Çarkı nedir Apraş? Sen kullanmayı bilir misin?"

"Bilirim Han'ım. Büyük ve yıkıcı gücü vardır. Yaratılışın beş bayrağından biri bunu taşırdı. Ejder Çarkı, Yada Taşı gibi değildir. Onu kullanacak olanın bunu iyi bilmesi gerekir. Yoksa kendisi dâhil çevresindeki herkesi yok edebilir."

"Ne yapıyor peki bu çark? Asena'nın dediği gibi gökten koca buz parçaları mı döküyor?"

"Hayır, sadece o değil, göğün demir ejderinin gazabını getiriyor. Bir gün kullanılırsa, bunu görürsünüz Han'ım ama o günün hiç gelmemesini dilerim."

Alpagut Han, Apr^ş'ın tedirginliğini fark etmişti. Kızına doğru elini açıp, "Onu bana ver," dedikten sonra Asena göğsünden çarkı çıkardı. Parıltılı, iç içe geçmiş ejderlerin oval şekilde dönme pozisyonunda olduğu yuvarlak çarkı inceledi.

"Bu sende kalsın Apraş. Madem sen kullanabiliyorsun, her şey bitene kadar sende kalacak. Sonrasında bana geri vereceksin. Onu tekrar bulunmaz denen yerlere saklamak için."

"Emredersiniz Han'ım!"

Apraş yerinden kalkıp çarkı aldı ve hiç bakmadan göğsüne soktu.

"Ya sen Asena? O taşı artık kullanabiliyor musun kızım?"

"Hayır, onu nasıl kullanacağımı hâlâ bilmiyorum. Bu zamana kadar sadece öfkem ve umudumla harekete geçirebildim. Ona tinsel olarak hükmetmem için biraz daha zamana ihtiyacım var. Yeni yeni üzerindeki parıldayan yazılar bana bir şeyler fısıldamaya başladılar."

Alpagut Han ve otağmdakiler o gece uzun süre ko- nuşup, savaşta neler yapacaklarını anlaştılar. İçlerinde Ulu Bangu, Göktuğ ve can veren binlerce erin acısıyla ara ara oldukları yerden geçmişe dalmaktan kendilerini alamadılar.

Devlerin Savaşı

Alpagut Han'ın otağındaki konuşmadan sonra kısa süreli bir uyku çeken Tendübay Kağan, yeni güne yine kardeşini düşünerek uyandı. Herkes dönmüştü, Buga dışında! Tendübay Kağan kuyagım giyip omuzlarına kan kırmızısı, uzun, gösterişli pelerinini taktı. Can alacağı zaman otağından böyle çıkar, pusatını özenle biletirdi. Dışarı çıktığında Barslar ve Çoğa onu bekliyordu.

"Raji'nin ordusu ne durumdadır Çoğa?"

"Saldırı için düzen alıyorlar kağanım."

"Bugün artık bu iş bitmeli Çoğa! Kurt Diyarı orduları burada ve her gün o Raji denen köpeğin nefes alması hiç hoşuma gitmiyor."

Kara, parlak atı önüne getirilen Tendübay Kağan, üzerine bindikten sonra Çoğa da kendininkine atik bir hareketle atlayıp boynunu kütürdetti.

"Bugün o şeytanların hepsi yok edilecek kağanım."

Barslar atlarına bindiğinde Tendübay Kağan, "Sana Çok iş düşer Çoğa. Her hamlende dikkat etmelisin," dedi.

"Asena Hatun buradadır. Ordular onun komutasına girmeyecekler mi kağanım?"

"Hayır, Alpagut Han'ın buyruğu senin orduların başında kalman. Asena Hatun korkusuzdur ve oldukça akıladır ama koca bir ordu yönetmek için henüz yetersiz. O Bürkütleri'yle kalacak. Kurt Diyarı ordusu her zaman ol

duğu gibi senin emirlerinle cenk meydanında şekil alacak. Bana ve Han'ımıza yakın ol Çoğa."

"Emredersiniz Han'ım!"

Tendübay Kağan atını son hız cenk meydanına sürdüğünde Alpagut Han, otağından çıkmadan önce kuyagmı iyice kontrol etti. Kayışlarım sıkıp, pusatını çıkardı ve havaya kaldırdı. Keskin yerinde gözlerini gezdirdikten sonra yerine soktu.

"Ulu Tengri, yanımızda ol! Adalet için akan kanların öcünü almamıza izin ver. Kutlu kağanlığımız için bize güç ver!"

Sert adımlarla otağından çıktığında Borüler ve Demir- dağlı, Gölge'yle onu bekliyorlardı. Özel savaşçılar, kollarına kızıl bir bez parçası bağlamış, bilekliklerini takmışlardı. Demirdağlı'nm hemen yanında kaplan işlemeli kuyagıyla Temir Tonka dikiliyordu.

Alpagut Han'ın süt beyazı, göz kamaştıran güzellikteki atı, uzun yelesini sallayarak getirildi. Han üzerine bindiğinde, "Gidelim Demirdağlı!" dedikten sonra atma hız verdi.

Cenk meydanı bir insan kazanı gibiydi. Kaynamaya ve birbirine karışmaya hazır demirden dalgalar gibi hareketliydi. Alpagut Han ve Borüler, ordunun önüne doğru hareket ederken erler adını haykırıyorlardı, "Alpagut Han! Alpagut Han!"

Ordunun en önünde Tendübay, yanında Çoğa, arkalarında Barslar vardı. Sağ tarafında Torumtay dikiliyordu. Sol tarafta Asena, Bürkütler ve komutanı Almila yerlerini almışlardı. Demirdağlı, Gölge ile Han'ın peşinden gidip, Tendübay'a beş adım mesafede dikilen Apraş ve Agartalı- lar'ın yanında durdu.

Alpagut Han gözlerini kısıp, arkalarında boylu boyunca uzanan dev ordusuna baktı.

"Bugün acunu sarsacak bir utku kazanacağız Tendübay."
"Kazanacağız kağanım!"
"Hazır mısın Kurt Diyarı'nm Kasabı?"

Komutan Çoğa gülümseyerek, "Hazırım Han'ım!" dedi.

Kurt Diyarı saldırı için hazırlanırken, Kral Raji, Kuz- gun'a dönüp, "Yenilmezler tamam mı? Birliklerin başında- lar mı?" diye sordu.

"Şu iki boynuzlu dışında yaya ve atlıların başındalar. Yurtsuzlar emrettiğiniz gibi yem olarak kullanılacaklar. Karşı tarafı yormak için birer et parçası gibi."

"Kaç iki boynuzlu var?"

"İki yüz kadar."

"Daha fazla değiller miydi Kuzgun?"

Kuzgun, sessizce kendine arkası dönük olan krala bakıyordu. Bir anda dönen Raji, "Daha fazla yok muydu dedim sana Kuzgun?" diye bağırdı.

"Gitmişler."

"Nereye? Nereye giderler?"

"Gece ordudan ayrılan liderler olmuş."

"Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

"Yeni haberim oldu."

"Gittiklerini nasıl anlamazsın?"

"Onlar sarayın sol tarafında sur içinde değillerdi. Bize ihanet edeceklerini hiç düşünmedim. Şu ihtiyar liderin komutanının sözleri..."

"Kes sesini! Yıllarca boyun eğerek yaşamış olanlar, onların sözüyle başkaldırdılar mı dersin? Burada kazanan biz olacağız. Sonra da o ihanet edenleri kabileleriyle birlikte yok edeceğiz! Kral Raji'ye ihanet etmek neymiş herkes görecek!"

Kuzgun, giden liderlerin gücünün azımsanmayacak kadar olduğunu biliyordu. Kurt Diyarı ordularındaysa cenk için hazırlanılırken arka sıralardan iki atlı hızla öne doğru geliyordu. Ordu ikiye ayrılarak onlara yol verirken Çoğa, "Gelenler var Han'ım," dedi.

Alpagut Han, atlarını çatlatırcasına süren habercileri izliyordu. İkisi de nefes nefese kalmışa atlarını durdurup, selamlarını verdikten sonra biri, "Han'ım! İleride üç kabile lideri var. Sizinle görüşmek istiyorlar, orduları da yanlarında," dedi. Han şaşkın gözlerle erine baktı.

"Kabile lideri mi?"

"Evet, Raji'nin emrinde olmadıklarını, sizinle konuşmak istediklerini söylüyorlar."

Tendübay Kağan, kendisine bakan Alpagut Han'a, "Bir oyun da olabilir Han'ım," dedi.

"Doğru dersin Tendübay ama aklıma gelen başka bir şey var. Şu dün geceki surda sallandırma işi olabilir. Çağırın liderleri!"

İki er, ellerinde tutukları mızrakları havaya kaldırdığında, en arkadan gelen atlılar göründü. Ordunun içerisinde yükselen uğultular Kral Raji'nin de dikkatini çekmişti. En ön sıraya gelen üç lider, saygıyla selam verdiklerinde Çoğa, onlara tiksinerek baktı.

Alpagut Han öfkeyle, "Ölümü daha fazla bekleyemediniz de, ayağına kadar gidelim mi dediniz hainler?" dedi.

Liderlerden biri, yanında duran ikisine bakıp başlarıyla onay aldıktan sonra yutkundu.

"Bizler hain değiliz Alpagut Han, hiç de olmadık! Kı- zılyan'ın Özgür Savaşçıları Kurt Diyarı'nın kadim dostudur. Biz ihanet etmediğimizi göstermek için ordularımızla sana katılmaya geldik."

Tendübay Kağan gülümseyerek, "Bizler zindanda dururken akima gelmedi de şimdi mi geldi? O köpeği ve yanındaki şeytanları başınıza getirirken usunuz neredeydi?" diye bağırdı. Alpagut Han'ın kaşları çatık, bakışları öfkeyle parlar hâldeydi.

"Tendübay doğru söyler, o zamanlar usunuz neredeydi?"

Kral Raji ise gördüğü manzara karşısında, "Soyunuzu kurutacağım hainler!" diye söyleniyordu. Alpagut Han ile konuşan lider atından inince Borüler bir anda pusatlarını çektiler. Diğer iki lider de aynı şekilde inip, bir anda diz çöktü. Başları önlerinde, yüzleri asık bir hâldeydi. En önde olan, "Kellemiz sizindir! Alpagut Han için can almaya da vermeye de hazırız!" dedi.

"Bana olan bağlılığınız bu kadar güçlüyse, neden şimdi?"

"Kaçabileceğimiz anı kolladık Han'ım! Bırakın Kızıl- yan'ın Özgür Savaşçıları, onurlarıyla anılsınlar. İzin verin, onurumuzu kurtarmak için savaşalım!"

Alpagut Han, yerde diz çökmüş hâlde bekleyen liderleri süzdü.

"Raji'nin tarafında daha kaç lider var?"

"Yanında sadece iki lider kaldı. Diğerleri de kaçtılar. Bir kısmı kabilelere giden yolda bekliyorlar. Arkada kalan kadın ve çocuklarımızı korumak için. Bizler de orduları arkamıza alıp, emrinizde ölmeye geldik. Biz, o Yurtsuzlar gibi değiliz." 1

Tendübay Kağan öfkeyle, "O zaman yurduna neden sokuyordun? Bu topraklarda kaç Yurtsuz geberttiğimizi bilir misin?" diye bağırdı.

"Biliyorum Tendübay Kağan. Yanlış yaptık. İşlerimizde kullanacak birer işçi gibi gördük önce, sonra gözcü birlikleri gibi. Bu onurlu topraklara, bu lekeyi hiç bulaştırma- malıydık. Bırakın kanımızla temizleyelim."

Alpagut Han gür sesiyle, "Kalkın! Ordularınızın başına geçin! Emrimle de ölmeye hazır olun!" diye seslendi. Uç lider ayağa kalkıp atına bindi. En öndeki, başıyla tekrar selam verdikten sonra saraya doğru baktı.

"Size minnettarız Alpagut Han!"

Han, sadece başını sallayıp sonra cenk alanına geri baktığında, Komutan Çoğa, çabışlara durumu orduya haber vermelerini emretti. Ordunun en arkasında bekleyen orduyu gözden ayırmamalarını ve kendileri için savaşacaklarını söyledi.

Haber ordunun içerisinde dalga dalga yayılırken, iki boynuzlulardan kurulu koca birlik harekete geçmek için hazırlanıyordu. Yurtsuzlardan kurulu iki bin kişilik yaya birliği hemen arkalarında emir bekliyordu. Alpagut Han, ilk olarak karşı tarafın saldırmasını istiyordu.

Kral Raji'nin emriyle iki boynuzluların üzerinde mızraklarını çekmiş iki yüz savaşçı harekete geçtiğinde yer sarsılmaya başladı. Bu ürkütücü ve güçlü hayvanlar delirmiş gibi üzerlerine koşarken Çoğa, Alpagut Han'ın işaretiyle süvari birliğini hazırladı.

Borü 3 -Kurt Yangını-

Saldırı için borunun ötmesini beklerken Kral Raji parmağıyla cenk meydanının sol tarafını gösterdi. Ağaçlar sallanıyor, devriliyor, koca bir şey yaklaşıyordu. Çoğa saldırıya geçeceği sırada birden onlarca fil ağaçlıklardan fırlayıverdi. Dev cüsseleriyle zayıf ağaçları devirerek cenk meydanına çıkıyorlardı. Alpagut Han, "Neler oluyor? Bünlar kim?" diye söylendiğinde Tendübay Kağan gülümsedi.

"Geldi Hdn'ım!"

"Kim geldi Tendübay?"

"Buga! Kardaşım filleriyle geldi!"

Alpagut Han gülümseyerek Tendübay'a baktı.

"Demek Cerdukay Kağan'm kurulmasını emrettiği birlik bu ha!

Buga Kağan, değerli taşlarla özenle işlenmiş göz bandını düzeltip, yüksek bir kahkaha attı.

"Ezilin Yurtsuzlar! Ezilin!"

Aslan gözü şeklindeki bandı iyice oturttuktan sonra kızıl pelerinini savurarak, kara atıyla ormandan çıktı. Kurt Diyarı ordusuna doğru atını sürerken, neye uğradığını şaşıran iki boynuzlular, üzerlerine gelen dev fillerle çarpışmaya başladılar. Çoğa zaman kaybetmeden, "Süvariler! İleri!" diye bağırdı.

Torumtay en önde süvarilerle hücuma kalkarken, Alpagut Han, "Liderler harekete geçsin," diye haber gönderdi. Buga'nın fillerinin tepesindeki okçular, Yurtsuzlar'ı birer birer indirirken filler, iki boynuzluları sağa sola iterek deviriyorlardı. Buga'nın devlerinin gazabı, ağır kayıplar verdiriyordu. Kral Raji, cenk meydanındaki devlerin ordusunu yok edişini izlerken, "İkinci yaya birliğini de çıkarın! Kızılyan Savaşçıları!" diye bağırdı.

Surun kapıları tekrar açıldığında binlerce kızılyan savaşçısı hücuma geçti. Yanına gelen üç lidere bakan Alpa- gut Han, "Onurunuz orada!" diye parmağıyla cenk meydanına çıkan birliği gösterdi.

"Kendi kanından olan hainlerin kanını döktüğünde onurunu tekrar kazanabilirsin!"

Üç lider atını sürmeye başladığında, arkalarındaki binlerce yaya ve atlı ile yüzlerce iki boynuzlu hücuma geçti. Buga Kağan ise yanlarına vardığında, "Han'ım!" diye selamını verdi.

"Seni bekliyorduk Buga! Şimdi tam anlamıyla Kurt Diyarı orduları olduk."

Buga gülümseyerek Han'ına baktıktan sonra ağabeyi Tendübay'a doğru atını sürüp dibine kadar girdi. Elini kaldırınca Tenbübay da sertçe elini onunkine vurup, "Karda- şım! Hoş geldin!" dedi.

"Neler oldu?"

"Cenkten sonra anlatacak çok şeyim var ağabey."

Bu sırada Torumtay süvarileriyle artakalan Yurtsuz yayaların kellelerini biçerek ilerliyordu. Yaralı olan, kaçmaya çalışan tek yağıya acımadan işlerini bitiriyordu. Kurt Diyarı'ndan yükselen borularla geri dönmek için hareketlendi. Filler için de geri dönme emri verildiğinde ikiye ayrılmış hâlde geri dönen birliklerin ortasından üç lider ve kızılyan savaşçıları geçti. Kendi kanından olanlarla karşı karşıya kalmışlardı. Kuzgun, "Liderleri birbirlerine kırdırıyor kralım," dedi.

"Süvarileri gönderin. Başlarında Yenilmez olsun!"

Öten borularla surun kapıları açıldığında dev bir ordunun çıktığı görüldü. Alpagut Han, "Beklediğimiz an şimdi geldi," dedi.

"Tendübay ve ben vurucu hamleyi yaparken surun ardına kaçacaklardır. Kapıları çok güçlü, onları kırmak için filler gerekecek Buga. Merdivenler Bürkütler'de olacak. Al- mila sur tepesini ele geçirmeye çalışırken, biz de aşağıyı temizleyeceğiz."

Buga, başıyla emri onaylayıp fillerinin tepesindeki adamlarına eliyle bir işaret yaptı. Çoğa, pusatını kaldırıp, "Kurt Diyarı ordujarı! Demir pençeyi vurmak için ikiye ayrıl!" diye bağırdı. Koca ordu ikiye ayrıldığında Buga, fillerini tam ortaya konuşlandırmaya başladı. Demirdağlı, yanında dikilen Alpagut Han'ın sesiyle elini pusatına koydu.

"Yakınımda kal Demirdağlı. Benim cenkte de, barışta da bundan sonraki elim sensin!"

"Her zaman Han'ım!"

Demirdağlı'nm dev kara kurdu iştahla hırlarken, kızıl gözlerinde ölümün parıltısı vardı. Asena, Almila ve Bür- kütler'e doğru döndü.

"Hazır olun! Surlar sizde olacak! Merdivenleri hazırla!"

Kurt Diyarı orduları hep birlikte saldırmak için hazırlanırken, üç lider kendinden olan adamlarını kara pelerinlerden tanıyordu. Onurları için savaşanlar, kendi kanından olanları teker teker yere seriyorlardı. İki boynuzlular birbirleriyle çarpışıp, önlerine gelen erlerin bedenlerini kırarak sağa sola fırlatırken, Çoğa, Alpagut Han'a baktı. Baş işaretini aldığında Çoğa çift pusatını çekip boynunu kütürdetti. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. "Tengri!"

Gırtlaktan gelen bu sesle, "Gökte Doğanlar! Öyle bir öç alçağız ki gök bile kanla ağlayacak!" diye bağırdı. Tüm bayraklar havaya kalktığında Çoğa, hücum emrini verdi.

Koca ordu tüm gücüyle saldırıya geçerken Kral Raji, "Tüm birlikler! Kapıları kapat! Surlara!" diye bağırmaya başladı. Çoğa, atının üzerinde cenk meydanma doğru ilerlerken dudakları kıpırdadı.

"Bir köpek yurdundayım...

Titreyen Yurtsuzlar'm usundayım!"

Pusatlarını bir kere ustaca bir hareketle savurup, önüne gelen yağının kellesini aldı.

"Tükenir mi akıtmakla kan?

Ölür mü ihanet denen yılan!"

Barslar bir anda etrafından, önlerine gelen yayalara saldırdı. Kendine doğru fırlatılan mızrağı son anda fark edip sağa doğru yattı ve aynı hızda kalktı. Atma isabet eden bir okla, olduğu yerde seken atından düşmeden yere zıpladı. Dişlerini sıkarak ileri baktı. Kendine doğru gelen ere etrafında dönüp sağ elindeki kılıcını tam boynuna indirip kellesini kopardı.

"Vur Çoğa vur!

Omuzda baş kalmasın!"

Kendine doğru zıplayan Yurtsuz'a sert bir tekme indirip sırtüstü düşürdükten sonra yüzüne bile bakmadan sol elindeki kılıcı göğsüne sokup çıkardı.

"Yürü Çoğa yürü,

Toprak kuru kalmasın!"

İki yanından gelen kılıç hamlelerini durdurup, inanılmaz bir hızda ikisine birden sırayla hamle yapıp düşürdü. Yerden kalkmaya çalışan adamın uzandığı baltayı görünce, kılıcını eline indirdi. Kopan eliyle acı içinde bağıran adamın tepesinde dikildi.

"Adaletin kılıcı, ihanete uzanan eli kessin!

Bu surlar, Çoga'nm gazabıyla inlesin!"

Adam korku içinde kanlar fışkıran eline bakarken, "Ne olur! Yapma!" diye bağırdı.

"Ölümden hayat dilenmek, ahmakların işidir!"

Çoğa, pusatını bu sefer adamın boğazına sokup çıkardı. Barslarla beraber çıldırmışçasına, en önde çarpışan Tendübay Kağan'm yanına kadar sokuldu. Demirdağlı ve kara kurdu, Alpagut İdan'ın hemen önünden gelen saldırılara karşı savaşıyordu. Borüler, ikili çember yapmış hâlde ustaca savaşırken, Demirdağlı, kurdunun tepesinden indi. Kızagan Tengri'nin Kılıcı'nın çıkarıp Gölge'ye baktı.

"Parçala Gölge!"

Kurt, keskin dişlerini amansızca erlere geçirip sağa sola fırlatırken, önüne gelen iki boynuzluların karınlarına doğru daldırıp, midelerini paramparça ederek yere seriyordu. Ağzı her hamlede kanlarla dolarken, her başmı sa- vuruşu ölüm saçıyordu. Hızı, karşı konulamaz bir avantaj sağlıyordu. Demirdağlı ise arka arkaya savurduğu kılıçla ilerlerken bir anda yanı başında Temir Tonka'yı buldu. Koca bir baltayla erleri yere sererken, ölmeyenlere baltanın tersini çevirip sertçe vurarak, böcek ezer gibi öldürüyordu. Güçlü bedeni yorulmak bilmeden savaşıyordu. Almila ise surlara çok az bir mesafe kala kadın savaşçılara, "Merdivenleri daya! Bürkütler hücum!" diye bağırdı.

Başak sarısı saçları kana bulanmış, deniz gözleri ölümle dolmuştu. Asena ise ordunun en arkasında gözlerini kapatmış bir hâlde duruyordu. Gökteki kartalının gözlerinden surun ardına bakıyordu. İçerisi hıncahmç doluydu. Erlerin sur tepesine koşuşturarak kızgın yağlar taşıdıklarım fark etti. Sura yaklaşmakta olan Almila ve birliği Bür- kütler'i görünce, "Hayır! Kaybedecekler!" diye söylendi. Gözlerini açıp, elini göğsüne soktu.

"Bir ölümü daha kaldıramam!"

Kaşları çatık bir hâlde Göktuğ ve Ulu Bangu'yu andı. Yada Taşı'nı çıkarıp elini havaya kaldırdı. Altındaki atın ürktüğünü, sağa sola yalpaladığmı görünce parıldamaya başlayan taşla attan indi. Surun önündeki savaşa bakıp derin nefesler aldı. Rüzgârı dinliyordu. Bir anda her şey durmuş gibi hiçbir şey duyamadı. Vücudu karıncalanmaya başladığında gözlerini açtı. Elindeki taşın parıldadığını fark edince gülümsedi. Yapabilmişti bu sefer. Tepesinde toplanan kara bulutlara bakıp, sur tepesine gözlerini dikti. Bu sırada Buga Kağan, kapıyı zorlamaya başlayan fillerinin arkasındaydı. Geriye doğru baktığında parmağıyla şaşkın bir hâlde, "Han'ım!" diye bağırdı.

Alpagut Han, Demirdağlı ve diğerleri, yağı erleriyle birlikte olanları şaşkınlıkla izliyorlardı. Dev gibi bir bulutun tepelerinde dönüşünü ve Asena'nın parıldayan taşla yaklaştığını fark ettiler. Kral Raji, "Kuzgun! Bir şeyler yap! Bu da ne?" diye bağırdı.

"Yada Taşı kralım. Han'ın kızı onu kullanabiliyor!"

Bu sırada Asena, koca kovaların tepeleri tutuşturu- ; lup aşağı atılmak üzereyken, kuvvetli bir rüzgâr çıkardı. I Surun tepesindeki erler, yağlarla birlikte aşağı düşerken Almila ve Bürkütler hızla merdivenleri tırmanmaya başladılar. Tendübay, "Surun üzerini temizliyor! Çabuk olun! Yayalar, Bürkütler'e destek verin!" diye bağırdı. Çoğa, ise olanları şaşkınlıkla izliyordu. Asena'nın gücü, gözlerini kamaştırmıştı.

"İşte Göklerin Konçuyu!"

Çoga'nın dudaklarından bu sözler döküldüğünde Kuzgun, Asena'nın kulaklarını çınlatacak tiz bir ses gönderdi. Dikkati dağılan Asena, olduğu yerde sallanıp, elindeki taşı indirdiğinde rüzgâr kesildi. Apraş, bu durumda Kuzgun'un parmağının olduğunu biliyordu. Filler kapıyı zorlarken, içerideki iki bars, kapının kilidini tutan üç halatı fark etti. Tepedeki surlardan tek tük çıkmaya başlayan Bür- kütler'i fark ettiklerinde uzun boylu, kalıplı olan, "Hadi gardaşım! Şu altı şeytana kendimizi fark ettirmeden bu işi bitirelim!" dedi. Kısa boylu olan başıyla "Tamam" işareti yapıp kılıcını çekti. İki bars, kalabalığın arasından kapıya doğru ilerlemeye başladığında, surların tepesine yağan oklardan kurtulmaya çalışan Bürkütler merdivenlere varmaya çalışıyorlardı. Filler kapıya dişlerini vurup kırmaya çalışırken altı Yenilmez, ilk saldırı için içeride bekliyordu.

Kuzgun ise emri üzerine kendine getirilen kanlı dana kalbini önündeki taşın üzerine koydu. Bağdaş kurup, koca bir demir tepsinin içerisinde duran kalbe ellerini yaklaştırdı. Raji, "Ne yapıyorsun?" diye sorduğunda Kuzgun gülümsedi.

"Alpagut Han'ın nefesi öyle bir kesilecek ki, ordusuna emir bile veremeyecek. Buraya kadar gelemeyecekler."

"Agarta denen yerde ne öğrendiysen, hepsini kullanma zamanın bugün Kuzgun! Sakın unutma!"

İki bars yerde duran yağ kovalarına baktı. Uzun boylu olan, "Kesmek uzun sürecek. Hemen anlaşılırız. Biz keseneden işimizi bitirirler. Yağla yakacağız," dedi.

"Sen kovaları fırlat, ben de ateşe vereyim!"

Barslar'dan uzun olanı, kılıcını tekrar beline sokup,

iki yağ kovasını alıp hızla kapıya doğru yöneldi. Yanından geçenler onu umursamıyorlardı. Kısa boylu olan ise erler için dağıtılan ok ve yayların olduğu tahta arabanın üzerinden bir ok seçti. Ucunu arabanın altında duran yağa batırıp, uzun bir yay aldı. Erlerin tepeden dökecekleri alevleri kolay tutuşturmaları için yakılan ateşlerden birinin yanına gidip, etrafı kolaçan ederek okun ucunu tutuşturdu. Uzun boylu olan ise kapıya varmak üzereydi. Kapıdaki hıncahınç kalabalığa baktığı sırada, altı Yenilmez'den birinin kendisini izlediğini fark etti. Kısa boylu olan, "Hadi! Fark etti seni, hadi!" diye söyleniyordu. Yağ kovalarından birini çıkrığa, diğerini ise kapıya yaslanmış birliğin en önüne fırlattığı sırada yanan oku kaldıran barsı gören Yenilmez, hızla harekete geçti.

Oku tam fırlattığı sırada, Yenilmez'in pusatının sırtından girdiğini hissetti. Çok kısa bir anda oku fırlatabilmiş ama orada can vermişti. Yenilmez, giden oka bakıp, "Hayır!" diye söylendiğinde, ok tam isabetle yağlı çıkrığı vurdu. Vurmasıyla halat ve en ön sıradaki erler tutuşuverdiler. Yığılmadan dolayı geri kaçamıyorlardı. Kargaşa kapıyı tutan gücü zayıflatırken, çıkrık giderek boşalmaya başlamıştı.

Yenilmez, uzun boylu barsın yanında bittiğinde, "Hain köpek!" diye bağırdı. Bars ise gülümseyerek pusatını çekti.

"Kaç gündür içinizdeyiz ahmak! Gökte Doğanlar derinizi yüzecekler!"

Yenilmez öfkeyle pusatını indirdiğinde onu durdurmaya çalışan barsın kılıcı bir anda yere düştü. Karnına pusatını sokup, içerideki son barsı öldürdüğü sırada kapı

çatırdayarak alevler içinde yıkılıverdi. Dev filler içeri daldığına iki yanlarından ırmak gibi boşalan Kurt Diyarı savaşçıları her tarafı sarmaya başladılar. Yenilmez, diğerlerinin yanına doğru giderken, Kuzgun dana kalbini kadim sözcüklerden sonra bir anda avuçladı.

Alpagut Han kapıdan gireceği esnada göğsünü tutup, hızlı hızlı nefes almaya başlayınca Apraş, "Agartalılar! Hadi!" diye bağırdı. Apraş, yardımcılarıyla beraber ellerini toprağa koydu. Yanı başlarında attan indirilen nefes nefese kalmış Han'ın yanında duran Demirdağlı'ya baktılar.

"Merak etme! Şimdi bitecek!"

Kuzgun kalbi sıktıkça sıkıyor, dişlerinden öfkeyle tıslıyordu. Apraş ve yardımcıları bir süre böyle dururken, Kuzgun'un önündeki demir tepsi bir anda sallanmaya başladı. Gözlerini kocaman açıp, "Apraş! Lanet olsun!" diye bağırdığı sırada tepsi birden kalbin altından fırladı. Elindeki kalp, titreyerek patlayıverdi. Alpagut Han, o anda normal nefes almaya başladığında Demirdağlı, "Kuzgun ölmeli! Bunu sen yapabilirsin Apraş!" dedi. Alpagut Han, Ağartalı ve Demirdağlı'nın konuşmalarını dinlerken tekrar atma bindi. Saraya doğru giden koca boşlukta Kurt Diyarı orduları tüm güçleriyle savaşırken etrafa kaçışan Yurtsuzlar'] ve kızılyan savaşçılarını fark eden Çoğa, "To- rumtay! Onları kaçırma!" diye bağırdı. Torumtay süvarilerine dörde ayrılmalarını söyleyip hareketlenirken, Almila, Bürkütler ile surun tepesinden ilerleyerek okçuları temizliyordu. Asena pusatını çekip Alpagut Han'ın yanında savaşa devam ederken, Gölge'yi fark eden Yenilmezler ilk önce dev kara kurdu öldürmeleri gerektiğine karar verdiler. O, kadim zamanlardan beri bildikleri bir düşmandı.

Kral Raji, saraya ulaşmak üzere olan Kurt Diyarı ordularım görünce arkasına iki Yenilmez'i alıp cenk meydanına daldı. Yenilmezler, üzerlerine gelen Uyguri erlerini arka arkaya yere sererken Gölge, karşısmdaki iki Yenilmez'e doğru dişlerini gösteriyordu. Kana bulanmış kara tüyleriyle saldırıya hazır bir hâlde beklerken Demirdağlı göründü.

"Sizin zamanınız çok uzun yıllar önce bitti Tanrı'nın Zincirlenmiş Savaşçıları! Hizmet ettiğiniz Erlik Han'ın tamusuna gitme vaktiniz çoktan geldi. Atam, oğlunu öldürdü. Ben de yaratılıştan kalma muhafızlarını öldüreceğim!"

İki Yenilmez, Gölge ve Demirdağlı ile çarpışmaya başladığında Kral Raji, her savurduğunda etrafa altın rengi ışık saçan kılıcıyla onlarca eri yere sererek ilerliyordu. Durdurulması imkânsız bir güç hâlinde arkasındaki iki, hemen yanlarındaki iki, toplam dört Yenilemezle ilerliyordu. Kuzgun ise eline aldığı asasıyla sarayın hemen önünde durup, cebinden çıkardığı mavi taşı tepesine koydu.

Asası mavi taşla beraber parlamaya başladığında sertçe yere vurdu. Sanki deprem olmuş gibi tüm Kurt Diyarı orduları dengelerini kaybedip düşerken, Kral Raji ve artakalan ordusu durmak bilmeden öldürmeye devam ediyordu. Sarayın dibine kadar gelip, kaybetmenin eşiğine yaklaşmış Alpagut Han, "Onu! Onu öldürmeliyiz Tendübay!" diye bağırarak Raji'yi gösterdi.

Apraş, Raji'ye doğru harekete geçmiş olan kurt ve aslanın liderlerini görünce elini göğsüne sokup Ejder Çar- kı'm çıkardı.

"Kazanmalarına izin veremem!"

Kuzgun, Ejder Çarkı'nın gücünü hissettiğinde asasına doğru kadim sözcükler fısıldayıp üfledi. Bir mavi ışık dal

gası Uyguriler üzerine gelirken Ejder Çarkı'nın ejderhaları dönmeye başladığında gökten gelen demirden bir sesle her şey bir anda duruverdi. Etraf altın sarısı bir renkte, tüm ordular sanki heykel kesilmiş gibi bekliyordu. Çark bir kez daha döndüğünde, mavi ışık patlaması, altın sarısı dalgayla yok oldu. Gök bir anda altın rengine döndüğünde, Ap- raş titreyerek ayağa kalktı.

"Güçleri yok! Çabuk olun!"

Yenilmezler şaşkın bir hâlde ona bakıyorlardı. Kuzgun öfkeyle asasını tekrar tekrar yere vuruyordu ama bir şey yapamıyordu. Asasının ucuna taktığı taşı alıp, Apraş'a doğru koşmaya başladı. Yerden aldığı ölmüş bir erin kılıcıyla hedefine doğru giderken, Yenilmezler artık eskisi gibi hızlı hareket edemiyorlardı. Kral Raji'nin göz bebekleri ise eski rengine dönmüştü. Üzerine gelen darbeleri, normal bir ölümlü gibi güçlükle durdurmaya başlamıştı.

Demirdağlı kahkahalar atarak karşısmdaki Yenilmez'e bakarken Gölge iştahla yalandı. Demirdağlı, karşısında hiçbir hamleye karşılık veremeyen Yenilmez'in bedeninde kesikler açarak ölüm oyunu sergilerken, Gölge o kadar sabırlı değildi. Kadim savaşçı önce bir hamle yaptı. Yerde yuvarlanıp kendini kurtardığı anda, kafası, koca dişlerin arasına girip koptu. Kopardığı kafayı midesine iştahla indiren kurt artakalan bedeni de hırsla paramparça etti.

Gölge, diğerleri gibi değildi. O, doğuştan bu yeteneklere ve hıza sahipti. Demirdağlı ise Kızagan Tengri'nin Kılıcı'nı beline sokup, belinden iki fırlatma bıçağı çıkardı. Kan kaybından dizlerinin üzerine çöken Yenilmez'in arkasına geçip, "Size söylemiştim! Son kurt süren, soyunuzu kurutacak diye!" dedi ve iki bıçağı birden boynun iki ta

rafına soktu. Titreyerek yere serilen Yenilmez'in tepesinde dikilip, "Gölge!" diye bağırdı.

Kara kurdu yanına geldiğinde üzerine atlayıp, asıl kargaşanın olduğu noktaya doğru giderken, Alpagut Han. ve Kral Raji neredeyse karşı karşıya gelmek üzereydiler. Tendübay Kağan, Raji'yi korumak için Alpagut Han'a doğru atılan Yenilmez'e sert bir tekme atıp geriye doğru düşürürken, diğer Yenilmez Tendübay Kağan'a yerden aldığı bir mızrağı atacakken kafasına inen koca bir baltayla öylece kaldı.

İkiye yarılan kafasından kanlar fışkırarak yere düşerken, Buga Kağan, "Benimkinin kafası ikiye ayrıldı ağabey! Şeninkini alırım!" diye bağırdı.

"Kımızın da benden kardaşım!"

Tendübay Kağan, diğer Yenilmezle çarpışırken Kral Raji, Alpagut Han ile karşı karşıyaydı.

"Neden bahsederler bilir misin korkak? Kafatasları- nızdan kendimize kadeh yapacağız! Seninki de benim olacak. O yüzden, ölürken kafam koru!"

Kral Raji pusatını savurduğunda, Alpagut Han çok kolay bir şekilde hamleyi kesti.

"İşte bu kadarsın Raji! Bu kadar! Korkak bir kızılyan çocuğusun, yıllar önce olduğu gibi yine herkesin içinde ahmak durumuna düşeceksin!"

Raji'nin gözleri nemlenmiş, çocuksu bir öfke yüzüne oturmuştu.

"Ne o Raji? Yoksa sana verilen şeytani güç olmadan kılıç kullanmayı becermiyor musun? Yolda o güçle benimle kılıç çarpıştırmak istiyordun. Karşındayım korkak!"

Alpagut Han'a bir hamle daha yaptığında kılıcını vurup yere indirdi. Alpagut Han omzuna kılıcım hızla sokup çıkardığında, geri geri giden Raji acıyla ahladı.

"Kılıç yarası acıttı mı yoksa? Daha bu bir şey değil!"

Bu sırada Asena ve Almila, iki yandan bir Yenilmez'i yere devirirken, Çoğa, artakalan diğeriyle çarpışıyordu. Kurt Diyarı Kasabı, "Senden tek isteğim var savaşçı," diye konuştu.

"Nedir? Seni öldürmemem için yalvaracak mısın?"

"Hayır, bana yalvarma. Bırak tat alayım!"

Kadim savaşçı kahkahalar atarak saldırıya geçti. Dev gibi topuzunu Çoga'ya savururken, yardımcı üstatlar, kısa, ince kılıçlarını çıkarmış, karmaşada diplerine kadar girmiş olan Kuzgun ile çarpışıyorlardı. Apraş ayakta, tüm damarları çıkmış bir hâlde titriyor, etkiyi korumaya çalışıyordu. Tendübay Kağan, arka arkaya savurduğu pusatıyla yağı- sınınkini yere düşürdü. Tam ayağa kalkacağı sırada Temir Tonka, güçlü bir tekme atıp, kadim savaşçıyı sırtüstü düşürdü. Tendübay Kağan, namlı tarkanın önüne sunduğu Yenilmez'e doğru gözlerini öfkeyle açtıktan sonra pusatını beline sokup, üzerine çullandı. Bacaklarıyla göğsüne oturup, ellerini boğazma dayadı.

"Parmaklıklar ardındaki aslana büyüklenerek nasıl baktığını gördüm! Hadi! Şimdi kurtulsana pençelerimin arasından!"

Tendübay Kağan öyle sert sıkıyordu ki tırnakları adamın boynunu kanatmaya başlamıştı. Ezilme sesi ve moraran yüzüyle öylece göğe bakarak can veren Yenilmez'i bırakan Tendübay, yağısının üzerinde derin bir nefes aldı. Temir Tonka'ya bakıp gülümseyerek, "Sonunda!" dedi. Alpagut Han ise Kral Raji'nin bacağına bir kılıç darbesi indirip acısını daha da arttırdı.

"Sen... Cenk meydanında onurlu bir ölüm hak etmiyorsun!"

Kılıcıyla arka arkaya göğsüne hamleler yapıp yarıklar açtıktan sonra yere düşen Raji'yi gösterip, "Kaldırın bunu Borüler! Sarayın balkonuna!" diye bağırdı. Dört börü Ra- ji'nin kanlar içindeki bedenini alıp koşarak balkona götürürken, Alpagut Han erlerden kamçı istedi.

Çoğa ise Yenilmez'in bir elini kopardıktan sonra tek eliyle kılıcın kabzasına destek vererek, tam göğsüne soktu. Sağa doğru çevirip, çekti. Yüzüne fışkıran kanı silip, Alap- gut Han'ın olduğu tarafa baktı. Boynuna kamçıyı bağlayan Borüler, balkonun korkuluğuna yaslanmış olan Raji'yi Han'a bıraktılar.

"Senin için bu ölüm bile çok onurlu korkak!"

Alpagut Han, Raji'yi kral olduğu zaman Duha'yı astığı balkondan aşağıya bıraktı. Sertçe gerilen kamçının derisiyle kısa süre çırpındıktan sonra can verdi. Cenk neredeyse bitmek üzereydi. Yağılar kaçmaya başlamış, canlarını kurtarmanın peşine düşmüşlerdi. Kuzgun ise diğer erler tarafından fark edilmiş, ona varmalarına ramak kalmıştı ki ustaca bir hareketle, yaralanmak pahasına Apraş'ın eline dokundu. Sırtından giren üç kılıçla ağzından kan gelerek yere çöktüğünde altın rengindeki gökyüzü bir anda normale döndü. Apraş, olduğu yerde bir kum torbası gibi yere düşerken, etrafa göz alıcı bir ışık saçıldı. Alpagut Han, elini gözünden çektiğinde, erlerinin bir yerde toplandığını fark edip koşarak o noktaya doğru gitti. Tendübay ve Buga da aynı yere ilerlerken Demirdağlı kurdundan inip, Apraş'ın göğsüne dokundu. Diğer eliyle boynuna baktıktan sonra yaşınların gökte bıraktığı izler gibi küçük yanıklar oluş

muş bedeninde gözlerini gezdirdi. Yardımcı üstatlar gözleri nemli hâlde dizlerinin üzerine çökerken, Alpagut Han kalabalığı yararak, "Ne oldu ona Demirdağlı?" diye sordu. Temir Tonka hemen arkasındaydı. Apraş'ın yerde yattığını görünce o da yanına gidip baktı.

"Uçmağa varmış Han'ım!"

Demirdağlı, elini yumruk yapıp toprağa vurdu.

"Bizim için oanını feda etti. Güçlerini biz öldürene kadar yok etmeseydi, çok kaybımız olurdu. Belki de savaşı kaybederdik."

Alpagut Han, aslanların kağanına bakarak başmı olumsuz bir şekilde salladı. Demirdağlı'nın sözlerinden sonra, "Kim bilir kaç can için kendi canını feda etti! Tini kut bulsun! Apraş'm adı, bu sarayın duvarına kazmacak- tır!" diye seslendi.

Torumtay ise süvari birlikleriyle alana yeni geliyordu. Etrafa bakıp, öldürülmüş Yenilmezler'i ve asılmış Raji'yi görünce ordunun neden utku haykırışı yapmadığını merak etti. Apraş'm yerde yatan bedenini gördüğünde, Ço- ga'nın yanma gidip, "Ne oldu? Apraş'ın neyi var?" diye sessizce sordu.

"Uçmağa vardı Torumtay. Bizim için kendini feda etti. Kaçanlar... Kaçanlar ne oldu?"

"Kimse kaçamadı Çoğa. Hepsini uzaklaşamadan avladık."

Kalabalık dağılmak üzereyken, uçmağa varan erlerin ve Apraş'ın bedenleri gömülmek için bir noktaya taşınmaya hazırlanılırken, üç kızılyan lideri Alpagut Han'ın karşısına geldi. Kan içindeki kuyaglarına bakan Alpagut Han, "Onurunuzu cesurca, kanla temizlediniz," dedi.

"Bize bu şansı verdiğin için minnettarız Alpagut Han. Bizler sizin sadık dostlarmızız. Kimi başımıza kral yaparsanız, ona diz çökeriz."

Alpagut Han kısa bir süre düşündükten sonra, "Yurdunu kanla geri alan sizlersiniz. Sen Yuhtina, kral sensin!" dedi.

Alpagut Han ile konuşan üç liderden Yuhtina, başıyla minnettarlığını belirtip, "Bu topraklarda tek Yurtsuz bile olmayacak," dedi.

"Senden isteğim Kral Yuhtina; budununa bugünkü kahramanlığı anlatasın. İhanetin sonunu, başını ve kaybedilen onuru anlatasın. Adaletin ordularına, soylar boyu dost gözüyle bakmalarını anlatasın. Yıllar geçer, böyle bir korkak başınıza gelirse, onunla aynı orduda olmamaları gerektiğini söyleyesin. Kurda ihanet eden parçalanır. Aslana ihanet eden yok olur!"

Yuhtina, başıyla tekrar selam verip arkasındaki iki liderle çekildi. Alpagut Han, cengi kazanmıştı ama yüreğindeki evlat acısı, hâlâ ilk günkü gibi alev alev yanıyordu. Raji'yi öldürdüğünde öcünü almanın rahatlığıyla acısı biraz diner diye tahmin etse de, olmamıştı.

Evlat... O acı, sönmez bir yürek yangınıydı.

Yanı başında duran, demirden kurt maskesinin ardında olduğunu bilmediği evladının acısını yaşıyordu.

Kurt Otağı

İlk günün doğumunda binlerce er toprağa verilirken, Tanrı'ya algışlar göğü doldurdu. Hepsinin başına konan bir tahta ve ona bağlanmış at kuyruğu, hafif rüzgârın etkisiyle uçuşuyordu. Alpagut Han, binlerce mezarın üzerinde gözlerini gezdirirken, "Tinleri kut bulsun. Acundan binlerce yiğit geçti. Binlerce adsız kahraman toprağa verildi," diye söylendi. Uçmağa varmış erlerin bedenleri yakınlardaki düzlükte toprağa gömülürken ceset kaynayan saray ve önündeki meydan yeni kral Yuhtina'nın emriyle ateşe verildi.

Apraş uçmağa vardıktan sonra Ejder Çarkı'nı alan Alpagut Han, dev ordusuyla yurduna doğru yola çıkarken, Raji'nin cesedinin sallandığı duvara kızılyan savaşçıları Apraş'm adını kazıdılar. Kral Yuhtina ve yanındaki iki lider, sarayın kapılarını sonsuza kadar kapattırdı. Burası, onlar için artık bir utanç mabedi olmuştu. Cerdukay Ka- ğan'ın korumasında yükselen Sayokan'ın özgürlük simgesi sarayı, artık karanlık ve utançtan başka bir şey değildi. Duvarları ak ama havasına karanlık sinmiş bir mabet...

Kurt Diyarı orduları günlerce yol aldıktan sonra karayan yolculuğunda Tendübay Kağan'ın dev obasının olduğu toprakların yakınma geldiler. Aslanlar, ordudan ayrılmak için hareketlendiklerinde, Alpagut Han, karşısında vedalaşmak için bekleyen iki kardeşe yüzü asık bir hâlde baktı. Buga Kağan hemen yanında duran Torumtay
ile ne olduğunu anlamaya çalışırken, Tendübay Kağan, "Han'ım, bilmediğimiz bir sorun mu vardır?" dedi. Çoğa ise kağanın hemen yanında olmasına rağmen, Gölge ve tepesindeki Demirdağlı'yı süzüyordu.

Bu durum Temir Tonka'nın gözünden kaçmamıştı. Kafasını andasma doğru çevirip, "Yine Çoga'nın göz hap- sindesin," diye fısıldadı. Maskesinin ardından gülümseyen Demirdağlı gerisine bakıyor gibi başını çevirdi.

"Sanırım benim kim olduğumu bir tek o anladı."

"Sanmam."

"Bence biliyor. Bu yüzden süzüyor. Bırakalım Kızıl- yan Kasabı dilediği gibi çözmeye çalışsın."

İkili konuşmayı bitirirken Alpagut Han sıkkın bir şekilde nefes aldı.

"Zorlu bir cenkten çıktık. Sen ve ben zindandayken ardımızda bir savaş daha olmuş. Kayıplar fazladır. İhanet eden beylerden, Şu Diyarı'na kadar tüm dengeler bozulmuştur. Bilirim ama durmamamız gerekir."

"Nereye Han'ım?"

"Bana bir haber geldi Tendübay. Babam Börü Han'ın Prenses Luyana ve Amisonya'yı korumaları için gönderdiği birliğinin oğulları, torunları

yani kandaşlarımız zor dürümdalar. Benden yardım istediler. Mabetten sonra ordumu çekip o topraklara gitmeyi planlıyordum ama gördüğün gibi her şey farklı gelişti. Kandaşlarımıza yardım etmeliyiz."

Tendübay Kağan ellerini açıp, "Emrinizle Hatti Diya- rı'ndan dev ordumuzla yola çıkarız Han'ım. Hangi topraklarsa orada vuruşuruz," dedi.

"İşte asıl sorun burada başlıyor. Dostumuz olan Hatti

Kralı, kendi yeğeni tarafından öldürüldü. Şirdan adındaki ussuz bir ahmak Demir Taht'ta oturuyor. Demir Ordular onun emrinde ve yurdundan geçip, kızılyan limanlarından gemilere varmamıza karşı çıktı."

Tendübay Kağan gülümseyerek, "O zaman Hattiler de kurdun nefesini hissedecekler Han'ım! Ne zaman Kurt Otağı'nda olmalıyız?" dedi.

"Beş gün dinlenin. Altıncı gün yola çıkın ve otağıma gelin. Ordularınız cenge ve uzun yolculuğa hazır olsun."

"Emredersiniz Han'ım. Ulu Tengri yolunuzu açık etsin."

Alpagut Han yoluna devam ederken peşlerinden demirden bir ırmak gibi akan erleri izleyen Buga Kağan, "Filleri nasıl gemilere bindireceğiz ağabey?" diye sordu. Tendübay gülümseyerek Torumtay'a baktı.

"Biz gemilere bineriz, onları da Hatti Diyarı'na bırakırız. Biz dönene kadar doya doya ağaç dalı yerler. Torum- tay da başlarında bekler Buga!"

Buga ve Torumtay, alaycı şekilde konuştuktan sonra kahkahayı basan Tendübay Kağanla Çoga'ya baktı.

"Ulu Tengri'ye her gece algış et Buga. Belli ki Demir Ordu ile karşılaşacağız. Fillerin hayatta olsun da, gemiye bindirmesi kalsın."

"Raji'nin erleri gibi onları da ezeriz ağabey."

"Demir Ordu, Raji'nin korkaklardan oluşan ahmak ordusuna benzemez Buga."

Tendübay Kağan atını döndürüp, obasına doğru sürmeye başlarken Buga Kağan kaşlarını kaldırdı. Torumtay'a bakıp, "Bize meydan okuyan zaten ahmaktır Torumtay!"

dedikten sonra gülümseyerek ağabeyini takip etti. Arkalarında aslanların ordusu ilerlerken, Tendübay'ın yüzüne bir gülümseme oturdu.

Oğlunu; Günkut'u çok özlemişti. Karısı Kayra Hatun'un ipek saçlarında bulduğu huzuru tekrar tatmak için can atıyordu. Bu umutla kısa bir süre daha yol aldıktan sonra obalarına vardıklarında Kayra Hatun ve Ulu Bilge onları bekliyordu. Oba budunu alkışlarla kağanlarını, kahraman komutanlarmı ve yiğit erlerini karşılarken, dev filleri ilk kez gören gözler şaşkınlıkla izliyordu.

Kayra Hatun, kara atından inen Tendübay'a hasretle sarıldı. Buga Kağan, Çoğa ve Torumtay, konçuyu selamlarken içeriden Kayra Hatun'un kız kardeşinin kucağındaki Günkut çıktı. Onu bıraktığında kundaktaydı. Şimdi ise büyümüş, hareketlenmiş, yanakları daha da dolgun- laşmıştı. Anlamsız sesler çıkarıp, gülücükler atar hâle gelmişti. Tendübay Kağan, oğlu Günkut'u alıp yüzüne baktı. Sevimli küçüğün yeni çıkmış dört dişi, her gülümseyişte babasının içini ısıtıyordu. Oğluna sarılıp kokusunu içine çektikten sonra anasına uzattı. Yanma gelen kardaşı ve iki tarafta yerlerini alan namlı komutanları Torumtay ve Çoğa, kendilerine bakan budunu izliyorlardı. Aslanların lideri, her konuşmada yaptığı gibi elini pusatının üzerine koydu.

"Kızılyanın muhafızı Aslanlar, Kurt Diyarı ordularında yer aldılar. Bugünü unutmayın ey budunum! Karanlıkla ve şeytanlarla birlik yapan bir korkağın, bize ihanet eden kızılyan liderleriyle kurduğu ordunun karşısına çıktık. Yurtusuzlar'ın, salyaları akan köpekler gibi saldırdığı meydanda can alıp, can verdik. Sonunda, kızılyanı tüm hainlerden temizledik!"

Budun, Tendübay Kağan ve Buga Kağan'ın adını haykırarak bağırıyordu. Tendübay Kağan eliyle susmalarını işaret etti.

"Evdeşleriniz, oğullarınız yiğitçe çarpıştılar. Acunun en iyi savaşçılarının kim olduğunu herkese gösterdiler. Binlerce kelle aldılar. Kan denizinden çıktılar. Çıktılar ama henüz adaletin ordularının işi bitmedi. Beş gün, evdeşlerinize ve oğullarınıza' iyi bakın. Onları dinlendirin. Altıncı günün şafağında, bükülmez bilekli aslan ordusu, Alpagut Han'ımıza katılıp, Hatti Diyan'na yola çıkacak. Uzak diyarlardaki kandaşlarımız zor durumdadır. Onlara yardım etmek için Hatti Diyarı'ndan geçeceğiz. Kadim dostumuz, tahtın değişmesiyle bizlere yağı olmuştur. Ulu Tengri, yurdumuzu ve kandaşlarımızı korusun!"

Obadakilerin yüzüne şaşkınlık ifadesi oturmuştu. Aynı durum Kayra Hatun'da da kendini gösteriyordu. Budun, otağına giren kağanını yine haykırışlarla yolcu ederken içlerinde, daha yeni çıkılan cenkten sonra tekrar erkeklerini göndermenin sıkkınlığı vardı. Otağa giren Tendübay Kağan ve Buga Kağan, küçük Günkut'u ayı postunun üzerine oturtup sevmeye başladıkları anda Kayra Hatun'un sesi öfkeyle yükseldi.

"Ne cengi? Daha yeni cenkten geldiniz. O şeytanın zindanlarından yeni kurtuldun. Buga'nın yaraları bile daha yeni deri bağlamıştır."

Buga Kağan ayağa kalkıp, ağabeyine başıyla selam verdikten sonra yengesine bakmadan otağdan çıktı. Tendübay, bebeği teyzesine uzatıp, yan tarafa geçmelerini bekledi.

"Çengin ne zaman bittiği önemli mi hatun? Kandaşlarımız zor dürümdalar."

"Kim bu kandaşlarımız Tendübay? Bu kadar acele mi? Budun, utkunun sevincini bile yaşayamadı."

Tendübay Kağan kaşlarını çatıp Kayra Hatun'a baktı. Aynı zamanda üzerindeki kuyagın kayışlarını çıkarıyordu.

"Ne demek istersin hatun? Kandaşlarımıza yardıma gitmeyelim mi?"

"Onu demek istemem beyim ama bu kadar çabuk mu?"

"Borü Han, oğlu Alpagut Han'ı hiç görmedi. Evdeşi Aysera Hatun'u da bir ana olarak hiç göremedi. O göremeyince ne oldu biliyor musun?"

Kayra Hatun, sadece cevabı beklediğini belirten baş sallamasıyla evdeşine baktı.

"içeride sesi duyulan Günkut oldu. Sonraki yıllar doğacak yeni Günkutlar için yurt oldu. Acundaki güçler yeniden şekillenir belli ki hatun. Ben, oğlum benim yaşıma geldiğinde mutlulukla gülümseyen Günkutların koştuğu bir yurt bırakacağım. Bunun için de belki şimdi orada bulunan, ama sonra buraya kadar gelecek olan yağının kafasını koparmalıyım!"

Kayra Hatun evdeşine yaklaşıp sarıldı. Başını göğsüne yasladı.

"Bana bakma yiğidim. Her günün doğuşunda ne haber gelecek diye beklemek nedir, bilir misin? Hasretin ve sana bir şey olacak korkum bunları söyletir. Sen en doğru olanı yaparsın."

Sonra başını kaldırıp Tendübay'ın çatık kaşlarına baktı.

"Kartallar gibi bakan gözlerin obamızın koruyucusudur beyim. Aslanın adaletini nereye taşıman gerekiyorsa taşı. Oban da, bebemiz de bana emanettir."

Tendübay Kağan'ın çatık kaşları bir anda düzeldi. Gülümseyerek içten bir şekilde hatununa sarıldı. Tendübay Kağan oğuşuyla zamanını geçirirken, Ulu Bilge bir tepelikte, aynı gece yıldızlara bakıyordu. Elindeki bir kap hayvan kanını yere koyup, ateş yaktı. Alevler istediği büyüklüğe ulaştığında göğe bakmayı bırakıp, kan dolu kabı eline aldı.

İki parmağıyla alnına sürdükten sonra ateşe doğru serpti. Alevler bir anda yükselip tekrar dinginleştiğinde bağdaş kurup, başına oturdu. Gırtlaktan verdiği uğultulu seslerle sallanmaya başladı. Gözleri o anda kapalı fakat tinsel acunda açıktı. Agartalılar'dan sonra Kurt Diyarı'nm ilk bilgesi o olmuştu. Nasıl acı çektiğini hatırlıyordu.

Tinler ona fısıldadığında ilk Zile'ye koşmuştu. Geceler devam eden uykusuzluklar, ani sıçrayışlı

uyanmalardan sonra duyduğu fısıltılar... Usunu yitirecek gibi oluyordu. Zile, onu boş bir çadıra zincirletmişti. Her gün, ona bakmak için bir kere uğrar, sürekli baygın olduğu ilk bir haftada ağzına bir yaprakla süt akıtırdı.

Bir haftanın sonunda bu sefer hiç uyumadan geçirdiği ıstırap dolu gecelere başlamıştı. Göz kapakları kapanmak istese de olmuyor, acıyla haykırırken göz pınarlarında akacak yaş kalmadığı için arada kan damlıyordu. Burnundan ve ağzından gelen kanlar, duyduğu sesler ve o haftanın sonunda Zile'nin ona söylediği, "Dayanamazsan kaybedersin! Kazanırsan, tinsel dünyanın kayıklarına binersin!" sözünü hatırlıyordu.

Söylediği günün gecesinde dokuz kara gölge karşısında belirmişti. Yüzleri belli olmayan gölgelerden biri gelip, pis kokan nefesiyle onun alnına dokunup başını kaldırmıştı.

"Şimdi senin parçalara ayıracağız ölümlü! Bu acı, kırk pusat acısından daha beterdir. Harlı ateşlerden daha acı vericidir. Boğazın çatlayana kadar bağırsan da son bulmayacak!"

O anda kendini tam ortalarında görüyordu. Elleri ayakları zincirliydi. Yerinden hareket edemiyordu ama kendisi oradaydı. Dokuz kara gölge, katran karası suratlarında beliren koca ağızlarını açıp, keskin dişleriyle saldırdı. Kendi parçalanışını izliyor ama acısını bağlı olduğu yerde hissediyordu. Kolları ve bacakları koparıldıktan sonra başına asılan iki gölge kahkaha atarak onu da kopardı. Bedeni beşe bölündüğünde, elleri ve ayakları eklemlerden koparılıp dokuza ayrıldı. Başı alan gölge, çadırın önünde Zile'nin diktiği mızrağa geçirdi.

İçeri gelip, keskin tırnaklarını kullanarak derileri parçalamaya, kemikten sıyırmaya başladılar. Geceler boyu bedeninin yenilmesini izleyen bilge, kemikleri kaldığında aşırı derecede zayıflamış ve usunu kaybetmiş gibi görünüyordu. Olduğu yerde titreyip, anlamsız sözcükler konuşuyordu. Bir gece, tüm gölgeler ve kemikleri ortadan kayboldu.

Ne olduğunu anlamadan, artık şişmiş göz kapakları altından zor bakarken gölgelerden birinin tekrar içeri girdiğini gördü. Eğilip, pis kokan nefesini ikinci kez verdi.

"Sen dokuz parçaya ayrıldın. Başm çadır önündeki mızrağa dikildi. Etlerin kemiklerinden sıyrıldı. Dayandın ve bekledin. Sözler kulağma fısıldandı ve tekrarladın. Şimdi bakmakta zorlandığın gözlerin acunun katlarını görecek. Şişen dilin, kadim sözcüklerle birleşecek. Nefesin, tinsel acunda bile hissedilecek."

Gölge yeniden çekildiğinde ikisi kemiklerle içeri girdi. Diğeri, başı eline almış hâlde bekliyordu. Ortaya koyduklarında hepsi etrafına toplanıp, bir bağırtı şeklinde etlerini geri kustular. Kemikleri etiyle buluşturup, başı omza koydular. Dokuz gölge, on bir kez üfleyerek bedeni sarmaladı. Sonra yanına gelip, hepsi birden kafasına dokunduğunda kendini kaybetti.

Sabah gözlerini açtığında her zamankinden daha iyiydi. Dışarıdan belki de çok uzaklardan gelen ekmek kokusunu çekti. Obanın aşağısındaki ırmağı dinledi. Bir kurbağanın, avı için çıkardığı dilin şaklamasını duydu. Gözlerini tepeye kaldırdığında gördüklerine inanamadı. O an Zile içeri girip parmağıyla dudağına dokunup, "Gördüklerin sana ait. Sana ait kalacak. Bundan sonra sen, tinsel kayıklara binen olacaksın! Güç, artık senin tininde gizlidir," dedi.

O günden sonra çok güçlenmişti. Şimdi ise gözleri kapalı, tinsel acunda açık hâlde zehir sarısı bir gölün kenarında dikiliyordu. Ak saçları rüzgârda uçuşurken yanına yaklaşan küçük bir kız gülümseyerek, "Yolculuk mu var ölümlü?" diye sordu.

Ulu Bilge, sağında duran çocuğa solundaki demir bıçağı gösterip, "Gecenin gözleri baykuşlara!" dedi. Kız çocuğu geri geri yürürken koca, şekilsiz bir adama dönüştü. Salyalar akan kayık şeklindeki ağzıyla, bir şeyler söyledi.

"Kayıklar senin!"

Bir anda söylemişti. Ulu Bilge, kayığa binip, küreklerle zehir sarısı gölü geçerken, uzakta adamın koca, kıllı bir canavara dönüştüğünü gördü. Onu biliyordu. Demirden bıçağını bu yüzden göstermişti. Gövdesi ve dalları kapkara, çürümüş meyveler veren ağaçlarla dolu küçük bir adaya

çıktığında ortalığı saran kokuyu yok etmek için alnına dokundu. Tinsel acunda hâlâ kurumamış olan kanı burnuna ve ağzına sürüp, zehirli kokunun etkisini kesti. Karanlık ormanın içerisinde yürümeye başladığında bir anda durdu. Tepesine baktığında bir baykuşun onu izlediğini gördü.

Hayvanın dalında durduğu ağaca elini dayadığında, "Ne istiyorsun ölümlü?" diye seslendiğini işitti.

"Kana bulanan bedenlerde ateş var mıdır?"

"Burası kan ve ateştendir. Sen nereyi sorarsın?"

"Orta Dünya!"

"Kimsin?"

"Aslanın kalbindeki tinim! Kurt Diyarı'nm ilk göreniyim! Tamunun zehir sularında kürek çekenim!"

"Bir kartal tüyü tutuştu. Bir aslanın yüreği yandı! Bir göz sulandı, kurdun öfkesi kabardı! Ateş, kanla değil, öfkeyle gelecek!"

"Kime?"

"Cevabı aldın! Şimdi git!"

Ulu Bilge bir anda geriye doğru itildiğini hissetti. Tepedeki baykuşa döndüğünde, kuş bir anda havalanıp karanlık dallar arasmda kayboldu. Kaşlarını çatan ihtiyar, "İyi de kim? Öfkelenen, yüreği yanan, gözleri dolan kim?" diye söylendi. Başını sallayıp, alnındaki kurumak üzere olan kana dokundu. Bir anda gözlerini ateşin başında, derin bir nefes alarak açtı.

Kamın yolculuğu biterken Buga Kağan, yanında dikilen Torumtay'a, "Sence neden çıktı Torumtay?" diye sordu. Hemen dört adım arkalarında oturan Çoğa, umursamaz bir hâlde tepedeki ateşin parıltısına bakıyordu.

Borü 3 -Kurt Yangını-

"Yeni cenk için Tengri'ye algış etmek istemiştir kağanım, olamaz mı?"

"Bunu obada da yapabilirdi. Başka bir şey olmalı. Neyse, elbet söyler."

Torumtay gerisine bakıp, Çoga'ya doğru gülümseyerek, "Belki de birilerinin ölüm haberini getirecektir," dedikten sonra kendine bakan Buga Kağan'a döndü. Gözleriyle geriyi işaret ederek gülümsedi. Çoğa, Torumtay'a dönmeden gülümsedi.

"Ölüm benim için rahata kavuşmaktır Torumtay!"

Buga Kağan, Torumtay'ın cevaptan sonraki anlamsız bakan yüzüne gülümseyip, "Hadi dinlen Torumtay," dedi ve kendisi için hazırlanan otağına gitti. Torumtay ise Ço- ga'nın yanma gelip oturdu.

"Seninle çok savaş gördük. Aynı birlikte omuz omuza savaştık. Hep böyleydin Çoğa. Sen hiç mutlu olmaz mısın?"

Çoğa, dostuna doğru dönüp derin bir iç çekti.

"Mutluluğumu kaybettiğimde, ata tek binebilmek için üzerine tırmanmam gerekiyordu Torumtay. Sonrasında da senin bildiğin Çoga'yım. Sen mutlu olabiliyorsun."

"Sen de olabilirisin."

"Nasıl Torumtay?"

"Ne bileyim, bir utkudan ya da az rastlanan bir meyve ağacına denk geldiğinde olabilir. Küçük çocukların yere düşüşleri komiktir."

Çoğa bir anda kahkahayı bastı.

"Küçük çocuklar ha!"

"Ya da bir kadını sevebilirsin!"

Çoğa bir anda ciddileşti.

"Ben hiçbir kadını sevmem Torumtay."

"Neden? Güzel yüzlü bir konçuyu çadırında seni beklerken düşün Çoğa. Senden bir parça olan balaların seni bekleyen küçük parlak gözlerini düşün."

"Ölüm karanlıktır. Karanlığa ateş atarsan, bilmediğin her şey parıldayıverir. Bilinmez bilinir olur. Bildiğin zaman da, kendini ve herkesi korku sarar. Karanlıkta ne olduğunu bilmemek güzel Torumtay. Ben sadece karanlığımı biliyorum. Aydınlığımı hiç merak etmedim."

"Ama Çoğa..."

"Tamam Torumtay! Sen de fazla kalma, gece hava soğuyor."

Çoğa aniden kalkıp gitti. Torumtay ardından bakarken, yerde duran çamçaktaki yarım kımızını fark etti. Tepesine dikip, Çoga'ya doğru kaldırdı.

"O gün gelecek Çoğa! Ne kadar istemesen de dostum, ateş elbet senin karanlık yüreğini de aydınlatacak!"

Aslanın otağında ertesi gün kurbanlar kesilip, dev kazanlarda obaya ziyafet için pişirildi. Aslanların kağanları, utkularını doyasıya, budunları ve beyleriyle kutladılar. Al- pagut Han ise iki gün sonunda Kurt Otağına yaklaştığında, dev obada borular arka arkaya çalmaya başladı. Ceren Hatun bir anda otağdan fırlayıp dışarı çıktı. Karşı tepelikten gelen koca Kurt Diyarı ordusunu gördüğünde yüzünü alan sevinçle erlerin koşuşturmasını izliyordu. Havaya kaldırılmış bayraklar utkunun alındığı haberini veriyordu.

Obasına girdiği anda kalabalık tarafından alkışlarla beraber, "Alpagut Han!" tezahüratları kopuverdi. Sağ tarafında, iki adım gerisinde Demirdağlı dev kara kurduyla yürüyordu. Onun yanında andası Temir Tonka yol alıyordu. Han'ın sol tarafında ise kızı Asena ve Almila vardı.

Otağın önüne geldiğinde Ceren Hatun, heyecanla ellerini göğsüne bastırdı. Tek nefeste, "Ah Ulu Tengri'm!" diyerek Alpagut Han'a doğru hızlı adımlarla gitti. Sapasağlam, dağ gibi karşısında dikilen beyine hasretle bakıyordu.

Evdeşiyle sarıldıktan sonra çekilip, budunun coşkusuna baktı. Alpagut Han ise budununa özlemle bakıyordu. Demirdağlı kurdundan indikten sonra Borüler, otağın etrafına dağıldılar. Alpagut Han/ başını sallayarak gülümsedi.

"Yiğitler doğuran analar! Demir gibi bilekli erlerini cenge gönderen hatunlar! Yurdumda hainlere aman vermeyen yiğit kadınlar! Sizler, bu yurdun başkahramanla- rısınız! Yapılacağı yaptınız. Söylenecek her sözün ötesini göğe, yurt sevginizi haykırarak gösterdiniz. Kurt Diyarı ve kızılyan hainlerden temizlenmiştir. Kral Raji, hak ettiği gibi tamuya gönderilmiştir!"

Raji'nin adını duyan Ceren Hatun'un bir anda içi sızladı. Yüreğini yangın kapladı. Oğlunu öldüren yağının adı onu sarsmıştı.

"Şimdi, kandaşlarımız bizden yardım bekler. Uzak diyarlarda yurtlarını korumaya çalışırlar. Aslanlar obamıza gelene kadar erleriniz, evdeşleriniz, kızlarınız dinlensinler. Yarın toy kurulup utku kutlanacak. Sonrasında da yeni utkular için pusatlar tekrar bellere takılacak. Gökte Doğanlar, Ulu Tengri yanımızdadır!"

Alpagut Han otağına girerken, erler oğullarıyla hasretle sarılarak geçirdikleri zor günleri huzurla unutuyorlardı. Balalarına sarılan babalar, küçük gözlerindeki sevinci doyasıya izlerken, aslında niçin savaştıklarını bir kez daha görüyorlardı. Her şey, Kurt Diyarı'nm gelecekteki bu

küçük sahipleri içindi. Her şey, kendi balaları gibi gülümseyebilecek diğer küçükler içindi. Acıyla toprağa düşen her gözyaşı, adaletin orduları için zalimin kanını akıtma sebebiydi.

Otağına giren Alpagut Han ve Asena, Ceren Hatun ile bir kez daha hasretle sarıldı. Han yerine geçince, hatunu hemen yanma oturdu. Asena da diğer tarafına oturup, birbirlerine gülümseyerek baktılar. Fakat çok kısa süren bu gülümseme, akıllarına gelen ve yüreklerinden hiç çıkmayan acılarla bir anda soluverdi. Alpagut Han, "Çok ağır kayıplar verdik. İhanet sanki karanlık bir yılan gibi sardı dört yanımızı. Nasıl fark edemedik?" diye hatununa baktı.

"Yılan kendini belli etmeden ısırır. Kara Kutay da öyle yaptı beyim. Kendini belli etmeden beylerle anlaşmış. Bizler uzak diyarlardaki kandaşlarımızı düşünürken, o kağanlık derdine düşmüş. Çok ağır şeyler yaşadık beyim çok! Komutan Göktuğ, Ulu Bangu, Börü'm..."

Bir anda Ceren Hatun'un gözleri doldu. Boğazı tıkandı. Ellerini sıkıca bağlayıp, sanki içinde patlamak üzere olan bir volkanı tutmaya çalışır gibi kendini sıktı. Asena öylece yere bakıyordu. Anasına gözlerini kaldırdığında, "Ne kadar kan akıtırsak akıtalım, onlar geri dönmeyecekler. Bu acıyı uçmağa varana kadar içimizde taşıyacağız," dedi. Alpagut Han, kızının sözlerinden sonra hatununa kolunu atıp omzuna sıkıca dokundu.

"Hep beraber... Börükanlar hep beraber üstesinden gelecekler. Unutmayacağız, unutturmayacağız ve bundan sonra çok daha dikkatli olacağız."

Adaletin Orduları

Tendübay Kağan ve Buga Kağan, altıncı gününde tekrar yola çıkmak için orduların başına geçmeye hazırlanıyordu. Kayra Hatun, kucağmda Günkut ile gösterişli, önü aslan işlemeli kuyagım giymiş evdeşini izliyordu. Tendübay Kağan gülümseyerek Günkut'u kucağına aldı. Saçlarını düzeltip kendine bir şey anlatmaya çalışmak için garip sesler çıkarışını gülümseyerek izledi. Kayra Hatun, beyinin yanma yaklaşıp kuyagma, kalbinin olduğu yere elini koydu.

"Elimi hep buranda hisset aslanların lideri."

Tendübay Kağan çocuğunun saçlarını sevdikten sonra evdeşinin elini tuttu.

"Sen tinimdesin Kayra'm! Cenk meydanında, en karanlık gecedeki ateşimsin. Kana bulanan topraklardaki umudumsun. Bilirim... Bilirim ki Kayra'm Günkut'umu büyütür, yurduma yerime kağanlık yapar. Bilirim ki güzel saçlarını yatağa koyduğunda, adımla nefes alıp, Ay'a bakar. İkimizin de görebildiği tek şeye gülümser. Bilesin ki, ben her gece Ay'a, senin gülümsemeni almak için bakarım Kayra'm."

Evdeşine sarıldığında minik Günkut, ikisine de yüzünü sürtüp türlü sesler çıkararak sevincini belli etti. Oğlunu Tendübay'dan alıp, "Hadi, ordu seni bekler. Buga çoktan otağın önüne gelmiştir," dedi. Gözleri dolan Kayra Ha- hın'a dönüp son bir söz söyledi.

"Her gece Ay'a bakmayı unutma."

"Sen de beyim... Sen de!"

Tendübay Kağan sert adımlarıyla otağın çıkışma yöneldiğinde, "Aç!" diye seslendi. İki bars otağın çıkışını araladığında, aslanların lideri ordunun karşısına çıktı. Buga Kağan onu bekliyordu. Aslanların beyleri birliklerin başında, Çoğa ve Torumtay ise en önde duruyordu. Buga Kağan dev cüssesiyle ağabeyine döndü.

"Eğer bahsettiğin gibiyse şu Demir Ordu, bu sefer gerçekten zevkli olacak."

Tendübay gülümseyerek, "Kesinlikle Buga!" dedi.

İkisi birden orduya doğru döndüklerinde Barslar parlak tüylü iki kara atı önlerine getirdiler. İkisi de atma binince, Buga'nın işaretiyle bayraklar kalktı. Tendübay'ın, "Aslanlar! Adaletin ordularmın pençesi olmak için; Kurt Otağına!" diye bağırmasıyla ordu hareketlendi.

Aslanlar yola çıktığında Demirdağlı, Agartalılar ile konuşuyordu. Ejder Çarkı'nı bundan sonra kimin kullanabileceğini sorduğunda aldığı yanıt onu şaşırtmıştı; "Kimse!" Agartalılar henüz onu kullanabilecek güçte olmadıklarını anlatırken, Han'ın onu kullanmak için harekete geçmesinden korktuklarından bahsediyorlardı. Bu sırada on adım ilerisinden geçen Almila, bir güneş gibi gülümseyerek yoluna devam etti. Demirdağlı, üstatlarla olan sohbetini bitirdiğinde onun gittiği yöne doğru ilerledi ama çadırların ve erlerin arasında onu göremiyordu. Adımlarını hızlandırdığı sırada bir el aniden çadırın arkasından çıkıp, kuyagım tuttu.

"Beni mi arıyorsun Demirdağlı?"

Tek kaşını kaldırmış hâlde duran deniz gözlü Almila

gülümseyerek ona bakıyordu. Eskiden beri onu çok güzel bulurdu ama ileride kendi hatunu olacağını hiç düşünmemişti.

"Evet."

"Neden?"

"Bürkütler'in komutanısın. Cenk yoluna düşmeden beraber pusat salladığım komutanla nasıl savaştığını öğrenmek istedim." *

Almila gülümseyerek, "Gel hele, şöyle oturup konuşalım," dedi.

Bir çadırın önündeki sönük ateşin yanma oturdular. Altlarına aldıkları küçük tahta oturakları düzeltip, birbirlerine yaklaştırdılar. Almila gülümseyerek, "Bu kurt maskesini ne zaman çıkaracaksın?" diye sordu.

"Hiçbir zaman!"

"Niye? Obanın hatunları yüzüne vurulur diye mi?"

Demirdağlı kısa bir kahkaha attıktan sonra, "Onu çıkarırsam, bir daha kimse maskeme bile bakmaz. Ardını görenin aklından çıkmam," dedi

"Kızılyanda yaptığın kahramanlıktan sonra gerçek yüzünün neye benzediğine kimsenin bakacağmı sanmam."

"Bu ordu kahraman dolu Almila."

Gözlerini kısıp, "Kimsin sen Demirdağlı? Tinim seni yıllardır tanıyor gibi," dedi. Demirdağlı kısa bir kahkaha daha attıktan sonra ayağa kalktı.

"Beni evdeş seçmeni tavsiye etmem Almila!"

Bir anda kaşları çatılan Almila, ardını dönüp uzaklaşan Demirdağlı'ya baktı.

"Yaptıklarınla zaten kahramanım oldun. Yüzünü görmesem ne olur ki Börü Başı!"

Ertesi gün, kazanlar aşlarla kaynarken çocukların şen kahkahaları obayı dolduruyordu. Açık gökyüzünde insanı kemiklerine kadar ısıtan muhteşem güneşin tadını çıkaran yaşlılar eski kahramanlık öykülerini anlatırken, bir atlı haberci obaya girdi.

Alpagut Han'ın otağına girip selamını verdikten sonra, "Şular geliyor Han'ım." dedi.

"Şular mı?"

"Ardında koca bir orduyla geliyor Han'ım."

"Gelsin bakalım yeni kral. Dikkatli olun."

"Emredersiniz Han'ım!"

Şu Kralı Lu, ordusunu oba girişinden yüz adım mesafede durdurup, iki muhafızıyla ilerledi. Altın sarısı renkteki kara ejderha işlemeli kaftanıyla kendini karşılayan muhafızlara gülümsedi.

"Bana tahtı veren kurtların Büyük Hanı; Alpagut Han'ı görmeye geldim."

Gözcüler kendilerini takip etmesini söyleyip otağa doğru giderken, Kral Lu kurulan toyu izliyordu. Otağın önüne geldiğinde, Börüler'in arasından geçip, Alpagut Han'ın huzuruna çıktı. Saygıyla eğilip selamını verdikten sonra, "Ordum emrindedir Alpagut Han!" dedi.

Büyük Han gülümseyerek eliyle yer gösterip, "Hoş geldin Şu Kralı Lu," dedi. Bu sırada içeri Asena Hatun girdi. Kral Lu, kendine krallığı veren konçuyla gülümseyerek selâmlaştıktan sonra samimi sohbetine başladı.

"Hatti Diyarı'na gideceğimi nereden duydun Kral Lu?"

"Ordunun dönüşünden haberdar oldum. Sonrasında size bağlılığımı bildirmek için gelmek istiyordum. Aldığınız utkuyu kutlamak da istedim. Habercilerim orduların

 geri toplandığını ve yeni bir cenk için hareket edeceğini söyleyince size katılmaya geldim."

Alpagut Han, bağlılığını bildiren Kral Lu'yu memnun bir hâlde dinliyordu. Lu, yurdunun son durumunu anlatıp, ordusu hakkmda bilgi verdi. Şu Kralı Lu, ardında yirmi bine yakın erden oluşan güçlü bir orduyla gelmişti. Bu, Hatti topraklarında Demir Ordu'ya karşı gücüne güç katmaları anlamına geliyordy.

***

Aslanın orduları günler sonra Kurt Otağı'na vardığında, kara budun kandaşlarını büyük bir coşkuyla karşıladılar. Beraber pusat sallayıp, yağıyı beraber yok edecekleri savaşıların yola tekrar çıkmadan rahat edebilmeleri için hazırlıklar yapılırken Tendübay Kağan atından inip, otağa doğru yöneldi. Buga Kağan da hemen ardından ilerlerken, komutanlar orduyla ilgileniyorlardı. Çoğa uzaktan Demir- dağlı'yı izlerken, Torumtay çabışlara emirler yağdırıyordu.

Alpagut Han'ı selamladıktan sonra tek tek sarılıp karşısına oturdular. Yüzündeki mutlulukla, kağanlarına bakan Alpagut Han, "Yolculuk nasıldı?" diye sordu. Tendübay Kağan elini göğsüne koyup başını salladı.

"Ulu Tengri hep yolumuzu böyle açık kılsın Han'ım!"

Üçü, orduların genel durumunu konuşurken aşlar kaynamaya, atlara bakım yapılmaya başlanmıştı. Kurt Otağı' nı uzaktan gören biri, toy var sanardı. Bu kalabalık, kahkahalar ve kaynayan aşlar... Bir toy hazırlığı gibi hayat doluydu.

Gün battığında ise bu neşe yerini her zaman sönen ateşlerin bıraktığı hafif kızıllıkla, rüzgârla parlayan küllere

bıraktı. Akıllar oğuşlarda ve bir daha kavuşamama ihtimalinde takılı kalıyordu. Gece, onlar kadar Tendübay Ka- ğan'ın uykusunu da kaçırmış olmalıydı ki otağından çıkıp yürümeye başladı. Hemen ardına takılan Barslar'a eliyle gelmemelerini işaret edip, kendine yaklaşan Ulu Bilge'ye doğru gitti.

"Tepeliklere mi Ulu Bilge?"

"Hayır, kağanım. Size yürürken eşlik etmek istedim."

Tendübay Kağan glümseyerek, "Biliyordun tabii ki... Yürüyeceğimi!" dedikten sonra kamıyla erlerin arasından ilerlemeye başladı. Onu son anda fark edenler saygıyla ayağa kalkarken, obadan ayrılıp karanlığa doğru yürümeye başladılar. Obanın gözcüleri atlarıyla peşlerinden gelirken kam, eliyle gelmemelerini işaret ettikten sonra, "Alpa- gut Han da yürüyor kağanım," dedi.

"Nerede Ulu Bilge?"

İşaret parmağıyla tepeliği gösterdikten sonra kağanıyla o yöne doğru yürümeye başladı.

"Rüyalardan bahsetmez oldun Ulu Bilge!"

Kağanın bu sözüyle gerginleşen yüzünü önüne eğdi.

"Rüyalar karanlıktan çıkmıyorsa, ışığa yürüyen ordulara anlatmaya gerek yoktur kağanım."

"Hep mi karanlıktır? Bu Agartalılar da görmezler mi o karanlığı?"

"Görürler görmesine de kağanım, bahsetmezler. Onlar Agartalılar. Her şey hakkında görebilirler. Ben sadece bu topraklar için görürüm. Tin deryasında küreklerimi bu topraklar için çekerim."

Tendübay Kağan ileride dikilen Alpagut Han ve üç börüyü fark ettiğinde bir anda durdu. Kaşlarını çatıp,"Çok mu karanlık Ulu Bilge?" diye sordu. Adam sadece kafasını salladıktan sonra bakışlarını göğe kaldırdı.

"Bazen ölüm yeni bir hayatı müjdeler. Bazen de dur demek için kan yağar gökten. Ne dediğini anlamak için kan deryasında boğulmadan karar vermek gerekir."

Tendübay Kağan başını sallayıp kamın yanından ayrıldıktan sonra kendine doğru dönen üç borünü arasından geçip, "Han'ım!" dedikten sonra Alpagut Han'ın yanında durdu. Gülümseyerek, yıldızlar gibi önlerine serpilmiş oba ateşlerine bakan Alpagut Han, ellerini arkasına bağladı.

"Ne o Tendübay, kendini ben gibi tepeliklere atmışsın?"

"Tepeliklere değil, düşünceler deryasma attım Han'ım."

"Desene o zaman kurt ve aslan boğulmamak için buradalar?"

Tendübay Kağan gülümseyerek başını salladı.

"Aklına takılan nedir Tendübay?"

"Bizler acunun en iyi savaşçılarıyız. Kurt ve aslan bir olduğu sürece karşımızda kimse duramaz. Bunu herkes bilir. Bilir bilmesine de nereye kadar kan dökeceğiz? Şu dev obanızın içinden kim bilir kaç tin göğe bakıp yürekten bir damla kan damlatır geleceğine."

Alpagut Han kaşları çatılmış bir hâlde yüzünü Tendübay Kağan'a döndü.

"Kandaşlarımız için cenge çıkarız Tendübay Kağan. Yardım isteklerini görmemek, duymamak mı gerekliydi? Bunu mu demek istersin?"

"Hayır! Kandaşlarım bir yerlerde can verirken otağımda rahat oturmayı düşünmek bile onurumu yerle bir eder.
Demek istediğim şu; kızılyan kurtarıldı. Yeni bir kralları ve bize sadık kabileleri var ama ne zamana kadar? Dibimizdeki Şular bile kısacık zamanda üçüncü krallarının önünde diz çöktüler. Bir şeyler değişiyor Han'ım. Bu değişim devam edecek."

"Hiç bitmeyecek mi dersin?"

"Babam Cerdukay Kağan zamanında değiliz. Toprak sert buzlarını eritip yeni diyarlar açtı. Yurt arayanlar kendine bir yer belledi. Herkesin gözü Kurt Diyarı üzerindeyken, her cenkte biraz daha kan kaybediyoruz. Utkular alıyoruz ama binlerce erimizin kanı toprağı suluyor. Ardındaki oğuşlar birer birer ocaklarını söndürüyorlar. Bozkırın kışı çetindir bilirsiniz. Bizler cenkten cenge koşarken

hazırlıklar yavaşlayacak. Döndüğümüzde rahat bir kış ge- çiremeyeceğiz. Hatunlar hem yurdu koruyup, hem de kışa hazırlanacaklar. Erler durmak bilmeden pusat sallayacaklar. Kandaşlarımıza yardım edeceğiz ama sonrasında bir süre durmalıyız Han'ım. Eğer Hattiler'i de dize getirirsek, bu koca imparatorluğu yönetmek, ele geçirmekten daha zor olacak."

"Doğru dersin Tendübay! Doğru dersin de, bak ummadığımız anda Kara Kutay çıktı ortaya. Erlerin gözlerindeki hisleri ben de okurum. Her cenk yolu, uzun hazırlıklar ve bol erzak demektir. Dönüşü acılar, giden canlar için ağıt dolu günler demektir. Bizim için yağı bitmeyecek. Durmamamız gerekiyorsa da durmayacağız."

"Kurt ve aslan güçlüdür Han'ım. Duracağımız, dinleneceğimiz ve güç toplayacağımız zamanı elbette siz iyi bilirsiniz ama boğuşmak yorucudur. Kurdun dişleri aşınır, yaralanır ve nefes alması gerekir. Aslanın yeleleri kan bağlar, pençeleri kanar ve soluklanması gerekir. Yorgun canavarlar, görmezden geldikleri yılanlar tarafından bile umulmadık bir anda hazırlıksız boğulurlar."

Tendübay Kağan, Han'a başıyla selam verip Ulu Bıl- ge'ye doğru giderken Alpagut Han, ardından düşünceli bir hâlde bakakaldı. Aslanların kağanı kamıyla karanlığa karıştığında Han, derin bir nefes alıp uzaklara daldı. O gece aslan, kurda hiç beklemediği bir şeyi fark ettirmişti; demirden bilekler bile zamanla yorulur.

Sonraki iki gün, hazırlıklar tamamlandıktan sonra Adaletin Ordusu kandaşları için bu sefer bugunku Anadolu topraklarına harekete geçti. Kurt, Aslan ve Ejder orduları, acı bir geçmişle dolu olan mabede doğru uzun bir yolculuğa çıktı.

Hatti Yolu

Aslan bedenli gösterişli savaşçı heykelleriyle süslü geniş, toprak rengi taht salonlmda oturan Kral Şirdan, hızla içeri giren komutanına göz attı. Nefes nefese kalmış bir hâlde diz çöküp selam verdikten sonra uzun boylu, kara sakallı kralına baktı.

"Alpagut Han mabette! Ardında da Kurt Diyarı orduları var. Bayraklar arasında ejder bayrak da varmış. Şular da onlarla geliyor olmalı."

Kral Şirdan, adıyla rengi oldukça uyumlu olan demir tahttan bir anda fırladı. Aslan başlı, gösterişli tahtından bu sefer şaşkınlık ve öfkeyle kalkmıştı. Büyük kara gözlerini açıp, kemerli burnuyla öfkeli bir nefes aldı. Kalın kaşlarını kaldırıp büyük ellerini açarak, "Alpagut Han'ın tahtıma yürüdüğünü mü söylüyorsun komutan?" diye sordu ve taht merdivenlerini inmeye başladı. Omuzlarından bağlı, yere kadar inen altın rengi pelerini ve beyaz, üzerinde gösterişli motiflerle sarı renkte işlemeler bulunan tuniği, her adımında gün ışığıyla parıltılı bir ahenk içerisindeydi.

"Kralım, Apagut Han mabet yanmadan önce bir haber göndermişti. Limanlarımızı ve gemilerimizi kullanmak istiyordu. Bunun için geliyor olabilir. Onları reddettik."

"Demir Taht'ın ordularına karşı yürüyecekse bedelini öder komutan! Ne için geldiğini tahmin edebiliyorum. Onun isteğini reddetmem anlaşılan kendi topraklarında her sözü yerine getirilen Alpagut Han'ı kızdırmış. Burası benim toprağım. Her adımını izleyeceksiniz! Ordular hazırlansın."

Bu sözü üzerine kralın ablası Elasya içeri girdi. Kardeşi Şirdan'ın öfkeyle ordulara hazırlanma emri verişine şahit olduğu için hızla yanlarına doğru yürüdü. Omuzlarına kadar gelen kumral saçları, yay gibi oldukça düzgün kalkık kaşları, büyük kara gözleri ve Ay gibi parlak teniyle oldukça güzel, otuzlarında bir kadındı. Belirgin çilek rengi dudakları, yumuşak sesini sanki flütmüş gibi muhteşem bir melodi olarak sarayda yankılatırdı. Kral Şirdan, yanlarına gelen ablasına koca gözlerini açarak baktı ve usunu kaybetmiş gibi kahkaha attı.

"Alpagut Han üzerimize geliyormuş! Düşünebiliyor musun? Benim; Kral Şirdan'ın üzerine geliyormuş abla!"

Elasya'nın yüzü bir anda asıldı. Bu sırada Kral, komutanına çıkmasını işaret etti. Komutan hızlı adımlarla ilerleyip çıktıktan sonra Elasya, "Neyle karşı karşıya olduğumuzun farkında mısın Şirdan?" diye sert bir sesle konuştu. Ablasının omzuna dokunup onu rahat koltuklara götürdükten sonra oturan kral, ellerini birleştirip gülümsedi.

"Güzel ablamın bu haberden bu kadar korkacağını bilseydim..."

"Bilseydim ne Şirdan? Bize doğru gelen ordunun, babamızın ordusunda cenk ettiği Cerdukay Kağan'ın ordusu olduğunun farkında değil misin?"

"Cerdukay Kağan öldü! Sürekli adıyla övündükleri Börü Han, o ordunun başında değil. Oğlu kendini, babasının adından dolayı yenilmez sanıyor olabilir ama karşısında ben varım; Şirdan var!"

"Kendini bu kadar büyük görmemelisin. Karşındakiler küçümsenecek bir ordu değil. Kapımıza dayandıklarında da kararlarını böyle alırsan kaybedersin."

Kral Şirdan dişlerini sıkarak, bileklerini dizlerine dayayıp, "Ben kendi kanımdan olanlara acımadım ablacım! Bu sarayı acı çığlıklarla doldurdum. Emrimdeki ordu bellidir. Herkese emir verip her topraktan ordusuyla geçebileceğini sanan o Alpagut İran'a gereken dersi ben vereceğim!" diye gürledi.

"Kızılyandaki çengin haberi her yere ulaştı Şirdan. Mabedimizi ateşe veren şu iblisle anlaşmış Kral Raji adındaki adama neler yaptığını duydun değil mi? Adımlarını dikkatli at. Bu orduda, sen tahta çıktığından beri seni sevmeyen çok sayıda komutan ve şehir efendisi var. Kibrin gözünü kör ederse sadece karşında duran düşmanı değil, dibindeki düşmanları bile göremezsin!"

"Merak etme, hepsini cayır cayır yakacağım. O günü sen de göreceksin abla."

"Ya Amazonlar? İki yerde birden mi cenk edeceksin?"

"Amazonlar çok beğendikleri ormanlarında yaşayabilirler. Bir süreliğine birlikleri geri çekip daha geride savunma hattı oluşturacağım. Ağaçların arasında çığlıklar atıp avlansınlar bir müddet daha. Nasıl olsa sonrasında tüm yurtlarını (Samsun, Sinop) baştan sona kana bulayacağım.

Prenses Elasya ve Kral Şirdan konuşmalarına devam ederken Alpagut Han, dev ordusuyla mabedin önünde durdu. Atından atlayıp, kuyagının omuz tarafındaki kayışları tuttu. Öfkeyle asılıp sıktı. Taşlardaki yangından kalma isle ve çevredeki insanların çaresizliğiyle dişlerini kastı bir an. Oğlunun can verdiği yerdi burası. Demirdağlı ise babasının renginin attığının farkındaydı. Arkasında kanlı canlı duruyordu ama ona "Baba" diye seslenemiyordu. Mabedi görenler şaşkınlıkla durumuna bakarken Tendübay Kağan, çevreye bakınarak ilerledi.

"Ne emredersiniz Han'ım?"

"Burada birkaç gün dinleneceğiz. Mabet için ne gerekiyorsa yapılacak. Hatti topraklarında hangi taktikle ilerleyeceğimizi kararlaştırmalıyız."

"Amazonlar? Onlarm ordumuzla geldiğimizden haberleri var mıdır Han'ım?"

"Henüz yoktur ama olacaktır. Bakalım onlar da dostlukların yıllarla silindiğine mi inanıyorlar?"

Tendübay Kağan'ın işaretiyle ordu birden hareketlendi. Çevreye yayılıp çadırları kurmak için atlarından indiklerinde Buga Kağan, Torumtay'ı çağırdı.

"Burası ihanet kokan topraklar Torumtay. Çevredeki gözcü sayısını yüksek tut. Gözcüleri devamlı kontrol edecek birlikler kur."

"Emredersiniz kağanım."

Torumtay uzaklaşırken Buga Kağan tek kaşmı kaldırıp, "Demirdağlı! Gel hele yiğit komutan!" diye bağırdı. Demirdağlı hızlı adımlarla gidip başıyla selam verdi.

"Emredin kağanım."

"Ortalık hain kaynıyor olabilir. Torumtay gözcülerle ilgilenecek. Çoğa orduyu kontrol eder. Göktuğ'un tini uç- mağ olsun, onun yapacağı şeyi artık sen yapmalısın. Al- pagut Han'ımız sana güvendi ve orduya kabul etti. Bizim otağlarımızı Barslar koruyacak. Sen de Han'ımız Alapagut Han'ın büyük otağmı koruyacaksın. Börüler'in gözleri açık olmalı. O dev kurt artık seninleyse, üzerine düşen önemli görevler var demektir Demirdağlı."

Börü 3 -Kurt Yangmı-

"Onur duyarım Buga Kağan'ım!"

"Vakit kaybetme! Temir Tonka ile bunu en iyi şekilde yapın! Bizi zorlu bir cenk bekliyor."

Tendübay Kağan, yanında Çoğa ile Demirdağlı'yı izliyordu. Buga Kağan'm karşısında konuştuktan sonra dönüp hızlı adımlarla yürürken kısa süreliğine dönüp onlara bakmıştı.

"Emin misin Çoğa? Bir ölünün yaşadığını söylersin."

"Adım kadar eminim. Bu o!"

"Neden böyle bir şey yapsın ki? Bir oğul, neden babasından kendini gizlesin?"

"Korkuyordu... BörükanlaTın yok olmasından korkuyordu. Raji, sizi ve Han'ımızı kaçırdıktan sonra Kurt Diyarı'm öyle bir karıştırmış ki kağanım, çıkış yok gibi görünmüş buduna. O zaman tahtın ele geçirildiğini bile şans eseri öğrendim. O kadar hızlı bir şekilde ihanet yayılmış ki kimsenin umudu kalmamış."

"Sonra sen çıktın yine değil mi Çoğa? Kasap, yağı doğramaya geldi!"

Tendübay Kağan gülümserken Çoğa kaşlarını kaldırıp, "Benden sonra onun obaya gelişi ve Gölge'nin onu seçmesi dikkat çekiciydi. En önemlisi de otağın önünde dikilirken bir köpek delirmişçesine ona doğru havlıyordu."

"Köpek mi? Neden?"

"O köpek, Alpagut Han'ın oğlu Börü'nün ava giderken yanında götürdüğü köpek. Bunu ona bakan sahibinden öğrendim. Köpek sadece ona havlıyordu. Bahsettiği, öldü sanılan yiğidi bilirdim. Yanlış elle kılıç kullanıyor, söylediği kişi olması imkânsız. Temir Tonka gibi bir tarkan asla Han'dan başka birinin emrine girmez. Bir birlik içinde,
bir lider altında hareket etmez. Onun sözünü ikiletmiyor. Şu Agartalılar, yanından ayrılmıyorlar."

Tendübay Kağan ellerini arkadan bağlayıp gözlerini kıstı.

"Kendini ne zaman gösterecek peki?"

"Bilmiyorum kağanım ama fazla uzun sürmeyecektir. Tehlikeyi kokluyor. Kanma bir saldırı daha olacak mı diye bekliyor, anlamaya çalışıyor."

"Onu gözünün önünden ayırma Çoğa."

Çoğa başıyla kağanının sözünü onaylayıp erlere doğru ilerlerken Asena, andası Almila ile birlikte mabedin taşlarında kalan is izlerine bakıyorlardı.

"Demek kardaşım Börü... Burada can verdi."

Gözleri nemli, çenesi gergindi. Almila omzuna dokundu, gök rengi gözlerini andasımn üzgün yüzünde gezdirdi.

"Öcü alındı, şimdi sırada burayı sahipsiz bırakıp, onlara meydan okuyan kaçık kralda. Her damla kanda tini daha da rahat bulacak."

"Kara Kutay denen köpek bize oyun etmeseydi buraya gelecektim Almila. Burada, onların yanında olabilecektim. Olamadım..."

"Olamadın ama sen de hain yılanların başını ezdin. Bunları düşünme artık. Hadi, Bürkütler seni güçlü görmek ister."

Almila ve Asena, birliklerine doğru giderken Kurt Diyarı orduları çadırları kurmaya son hız devam ediyordu. Gece çöktüğünde mabedin etrafı ışıl ışıldı. Yakılan ateşler, adaletin o topraklara geldiğinin izleri gibiydi. Alpagut Han tarafından çevredeki tüm budunlara gönderilen yiye-

çekler, bir kurtarıcının topraklarında olduğunun huzurunu veriyordu.

Alpagut Han'ın bedeni mabette, aklı kendinden yardım isteyen kandaşlarında, yüreğiyse Ceren Hatun'daydı. Yeni cenkten çıkmış yurdunda dengeleri sağlamak için uğraşan hatununu düşündü. Omuzlarındaki yük ağırdı. Ortalık hâlâ hain kaynıyor olabilirdi.

O hatununu düşüniirkeü, Kurt Otağı'na doğru ilerleyen beklenmedik bir kişi vardı. Gözcüler, "Günseli geliyor!" diye bağırıyorlardı. Ceren Hatun sesleri duyduğunda gözlerini kısıp düşündü. Nerelerdeydi? Şimdi burada ne işi vardı?

Kara atının üzerinde saçlarmı yanları kısa kesilmiş, tepesini toplamış, denizleri içine hapsetmiş gibi derin, mavi gözleri ileriye kilitlenmiş bir hâlde geliyordu. Orta boylardaki, atletik yapılı ve beyaz tenli savaşçı kadın yere zıpladığında, ardındaki kadın savaşçılar da atlarından indiler. Günseli, ince ve oldukça düzgün dudaklarına oturan bir gülümsemeyle, yay kaşlarını kaldırıp, "Kurt Otağına armağanlarım var!" dedi. Sakçılar birbirlerine bakıyorlardı. Günseli, herkesin çekindiği bir savaşçıydı. Ardındaki üç yüz kişilik birliğine baktı. Eliyle bir hareket yaptığında on kadın, beş ata yüklenmiş çuvalları yere indirdi.

Sakçılar, burunlarına gelen kötü kokuyla suratlarını ekşittiklerinde Günseli'nin uzun yüzüne ve belirgin çenesine, attığı kahkahayla mutluluk izleri oturuverdi.

"Bunlar Kara Kutay'a diz vuran köpeklerden artakalanlar. Ceren Hatun içeride midir?"

Sakçılardan biri, "Haber verelim burada bekle Günseli Hatun," dedi ve hemen iki er otağa girdiler. Kısa bir süre sonra çıkınca başlarıyla işaret verdiler.

"Ceren Hatun seni bekler."

Günseli pusatlarını savaşçılarına bırakıp parlak deri çizmelerini sertçe toprağa vurarak yürümeye başladı. Omuzlarındaki beyaz kurt postu yürüdükçe zıplıyor, her bakışıyla meydan okuyor gibi görünüyordu. Otağına girdiğinde eliyle göğsüne vurup boyun kestikten sonra Ceren Hatun'a baktı. Gülümseyerek, "Kurtların anası beni özlemedi mi?" dedi. Ceren Hatun birden ayağa kalkıp hasretle Günseli'ye sarıldı.

"Nerelerdeydin? Seni merak ettim. Ah Günseli... Çoğa ve sen..."

"Hanımım! Çoğa ile pek sevmeyiz birbirimizi. Alpa- gut Han'ımızın ordusuyla Hatti Diyarı'na gittiğini duyduk. Onlara katılmadan önce sana hain kelleleri getirdim."

Ceren Hatun yerine geçip Günsel'ye de oturmasını işaret etti.

"Çok zor zamanlar atlattık Günseli. Kara Kutayla olan cenkte neredeydin?"

"Kargalarda karayana doğru gidiyorduk. Her zaman yaptığımız gibi biraz Yurtsuz kellesi alıp, oradan da avla- namaya gidecektik. Sonrasında Komutan Göktuğ ve birliğiyle biraz hareket eder, döneriz diye düşündük fakat düşündüğümüz gibi olmadı. Karayanda bir iki Yurtsuz'dan başka hiç kimse yoktu. Komutan Göktuğ ve birliğini bulamadık. Haberi sonradan uğradığımız bir obadan aldık. Döndüğümüzde Asena, Kara Kutay denen köpeğin ordusunu dümdüz etmişti. Tini kut bulsun... Göktuğ uçmağa varmış. Ben de artakalan kaçak hain varsa bulup kellesini aldım."

Ceren Hatun'un kaşları çatılıverdi. Başını üzgün bir hâlde sallayıp "Börü Han'ın bize emaneti Ulu Bangu... Kara Kutay denen köpek yüzünden uçmağa vardı. Ona beyliği Cerdukay Kağan vermişti. Adaletli ol, töre bil diye verdi. Yazık... Çok yazık!" dedi.

"Hepsi bitti. Öçleri alındı hanımım. Şimdi sıra Hatti Diyarı'ndadır."

İkilinin konuşmaları akşam aşma kadar sürdü. Uzun süre görmediği, çok sevdiği Günseli'nin neler yaptığmı merakla dinleyen Ceren Hatun, gecenin sonunda, yatağına uzandığında evdeşini düşündü. Oğlunun acısının ardından ve bunca kayıptan sonra ya o da giderse? Asena, düşüncesizce bir saldırı yapıp kendi sonunu getirirse? Beklemekten başka çaresi yoktu.

Ertesi sabah gün ışıklarıyla beraber Günseli ve Kargalar, atlarına atlayıp hızla orduya katılmak için yola çıktılar. Gidecekleri ilk yer Büyük Mabetti. Orada orduyu bulamasalar da sonrasmda izlerini bulup onlara katılmak kolay olacaktı.

Kurtların Yürüyüşü

Alpagut Han, mpbede geldiği üçüncü günün şafağında otağından çıkıp, çevreye göz gezdirdi. Mabet kısa sürede yüzlerce erle oldukça iyi duruma getirilmişti. Gönderdiği erzak yüklü birlikler geri dönüyorlardı. Kızıl renkteki ufuk çizgisinden kendine doğru gelen gölgeye dikkat kesildi. Tendübay Kağan, hızlı adımlarla yanma gelip baş selamını verdi.

"Erler sabırsızdır Han'ım. Ne zaman harekete geçeceğiz?"

"Bugün tüm beyleri otağıma çağıracağım. Komutanlar da dâhil nasıl bir yol izleyeceğimizi anlatacağım. Demir Taht'm orduları kızılyan savaşçıları gibi değildir Tendübay. Onlar düzenli bir ordu olmayı, bir savaşçı olmayı iyi bilirler."

Tendübay Kağan parmaklarını kütürdeterek etrafa baktı.

"Ya taht? Sadece hedefimiz Kızılyan Denizi (Akdeniz) limanları mı?"

Alpagut Han gülümseyerek, "Cerdukay Kağan' ın oğlu olduğun her sözünden bellidir. Ne yapmak istediğini biliyorum Tendübay. O Şirdan denen, bize meydan okuyan ahmağı sarayının meydanında tepelemeyi ben de çok istiyorum fakat önceliklerimiz var. Kandaşlarımız bizden yardım beklerler. Raji denen iblis yüzünden yeterince geç

kaldık. Ne hâldeler bilemeyiz. Oradaki kandaşlarımızın balalarını bir düşün Tendübay. Usunu kaybetmiş bir adamın kellesini almak için geçirdiğimiz zamanda, belki de yüzlerce bala kılıçtan geçirilecek," dedi.

Tendübay Kağan başını sallayarak, "Doğru dersin Han'ım. Aslında ikisini birden yapabiliriz," dedi. Alpagut Han kaşlarını kaldırıp kendine doğru gülümseyen kağanına baktı.

"Nasıl olacak?"

"Kurt DiyarTnda güçlü bir birliğimiz var, güvende. Şu Kralı Lu, ordusuyla burada. Bize olan sadakatini göstermek için can atıyor. Asena, onun ağabeyini nasıl öldürdüğünü anlattı. Bu kadar büyük bir orduyla buradaysak ve en iyi savaşçılarımız çok iyi durumdaysa, neden ikiye bölünmeyelim ki Han'ım?"

"Aslında düşündüğüm şeylerden biri de buydu Tendübay. Bu toprakları biliyoruz ama kandaşlarımızın olduğu toprakları bilmiyoruz. Amisonya, bahsettikleri şu barbarlar... Neyle, nasıl bir toprakla karşılaşacağız?"

"Han'ım, kurt sürüsü her yerde savaşır. Soğukta, çölde ya da dağlarda! Önemli olan kimin emrinde, hangi savaşçılarla gidileceğidir. Kandaşlarımız, anlattığınıza göre o kadar zayıf hâlde bile hâlâ dayanıyorlarsa, aslanların oraya gittiğini düşünün! Amisonya'ya antlaşmayı bozmanın ne demek olduğunu, barbarlara gerçek ölümü nasıl ayaklarına çağırdıklarını bırakın göstereyim. Sizin eliniz olarak, aslanın pençesini vurayım!"

"Seni bir başına o topraklara göndermem Tendübay!"

Alpagut Han'ın öfkeli cevabı, Tendübay'ın yüzünü gerginleştirmişti.

"Bizler denizci değiliz Han'ım. Limanlardan ele geçirilen gemilerle tüm Kurt Diyarı karanlık sulara gömülebi- lir. Hiç değilse arkamızda bir umut olmalı. Dediğin gibi Han'ım; umut... Bizi ayakta tutan odur! Bir umut olacaksa, Alpagut Han ve ordusu kara dalgalarda boğulmamak. Hem Buga ve filler... Onları taşıyamayız. Cenk için kullandığımız pusatlardan sadece koçbaşlarını götürebiliriz. Ya diğerleri Han'ım? Ardlmızda bırakıp gemiye binip, bilinmeze hep birlikte mi yol alacağız?"

Alpagut Han homurdanarak dişlerini sıktı. Tendübay Kağan, "Biliyorum Han'ım! Bizler, kendimizi hep babalarımızın devamı olarak gördük. Hiç birbirimizle çatışmadık. Eğer öyle gördüysek, geçmişte Börü Han kendini feda etti. Eğer feda edilecek bir şey varsa bunu yapma sırası aslandadır. Bırakın gideyim ve kandaşlarımıza yardım edeyim," dedi. Alpagut Han kısa bir süre düşündü. Uzakta, bir anda huysuzlanarak tepişmeye başlayan filleri fark etti. Koca orduya baktı. Tendübay haklıydı.

"Tek gitmeyeceksin Tendübay Kağan. Kurt ve aslan birlikte savaşmak. Asena da seninle gelecek. Akşam aşında tüm beyler otağıma çağrılacak. Kararımı açıklayacağım."

"Emredersiniz Han'ım."

Kurt Diyarı ordusu hareket için kararlar alırken Hatti sarayının bahçesindeki beyaz taşlardan aslan heykellerinin arasında gezen Kral Şirdan, gözlerini kapattı. Esen sıcak rüzgârla ötüşen kuşların güzel sesini dinledi. Biraz daha yürüyüp önüne çıkan yeşillikler arasındaki patikadan yürüyüp, beyaza boyanmış tahtadan, üzeri rahat yastıklarla doldurulmuş koltuğa oturdu. Tepesine gerilen beyaz renkteki çarşafla gölgede, kendine doğru koşturan güzeller gü-
zeli bir kızın uzattığı şarabı aldı ve yudumlamaya başladı. Bu sırada kendine doğru gelen muhafızlardan birini görünce bir anda kaşları çatıldı. Er, karşısına dikilip selam verdiğinde, "Ne var?" diye çıkıştı.

"Kralım, Efendi Taryus sizi görmek istiyor. Ardmda yüz at arabası hediyeyle gelmiş."

"Taryus mı? Hem de burada! Çabuk gönderin!"

Muhafızı koşarak uzaklaşırken sakalını sıvazlayıp, "Taryus sarayıma neden gelir ki?" diye söyleniyordu. İlk kadehini bitirdiğinde genç ve güzel, sarışın bir kız geldi bu sefer. En sevdiği başka bir şaraptan bir kadehi kralına sundu. Bu sırada, iki muhafızın arasında kendine doğru gelen altın rengi işlemeli, kara kaftanlı Taryus'u fark etti. Gösterişli elmas yüzükleri yürürken ellerinin her hareketinde parıldıyordu. Kısa boylu, köse ve kel Taryus, koca göbeğini zıplatarak bir kahkaha atıp kollarını açtı.

"Kral Şirdan! Ah, taç törenine yetişemedim!"

Kral Şirdan, küçük kahverengi gözleri ve sivri burnuyla sansar gibi görünen Taryus'a zoraki bir gülümsemeyle sarıldı.

"Sarayıma hoş geldin Taryus! Günbatısının altın efendisini düşmanımız sanırdım."

Taryus koca göbeğine vurup içten bir kahkaha atıp, "Hiç olur mu Kral Şirdan? Düşmanlıklar ve dostluklar iki büyük adamın antlaşmasına bağlıdır," deyip, Şirdan'ın gösterdiği rahat koltuğa oturdu. Kral meraklı gözlerle geriye doğru yaslanıp, Taryus'un konuşmasını bekledi.

"Kral Şirdan, bilirsin babanı ve diğer aile üyelerini sevmezdim. Onlar da beni sevmezlerdi. Saldırılar, karşılıklı kan almalar sürdü gitti... Yani ticaret yapıp altın kazan

mak yerine elimizdeki savaşçıları kendi kendimize azaltmakla meşguldük."

Bu sırada masaya üç genç kız meyve tabakları ve içki getirdi. Taryus, her zamanki gibi salyası akan köpek misali kızları süzüyordu.

"Yani Taryus?"

"Amazonlar ve mabede bağlılık bildiren adamların olduğu topraklarda neden savâşalım ki? Bende altın için savaşan katiller, sende de er bitmez. Fakat aldığım bir habere göre Kurt Diyarı üzerine doğru geliyormuş. Onları kızdırmayı nasıl başardın Şirdan?"

Kral Şirdan'm kaşları bir anda çatılıverdi. Dişlerini sıkarak yaslandığı rahat yastıklardan doğruldu.

"Haberler çabuk yayılıyor. Nasıl kızdıkları umurumda bile değil. Demir Taht'a yürümenin bedelini ödemelerine az zaman kaldı."

"Öfke, seni savaşta yok eder Kral Şirdan. Ben çok savaş gördüm ama sen ilk kez göreceksin. Hem de sizin ordularınızla benim katillerim defalarca savaştılar. Sana şunu söyleyeyim; ordun tahmin ettiğin kadar becerikli değil!"

"Ne diyorsun sen Taryus! Benim ordumu mu küçüm- süyorsun?"

"Sakin ol Şirdan! Kimseyi küçümsediğim yok ama Kurt Diyarı'nın namını bilirsin. Ordusunun gücünü, Börü Han'm hikâyesini... En basitinden Cerdukay Kağan'ın gazabını! Bu gelenler onlarm oğulları ve torunları. Aralarından biri, dev bir kurda biniyormuş biliyor musun? Yani erlerin arasındaki korku hikâyelerinde Kurt Diyarı her zaman nasıl anılır? Söylesene?"

"Yenilmez katiller. Acımasız, lanetli bir kara bulut."

"İşte bunu diyorum Şirdan! Benim altm için savaşan katillerim yıllar boyunca Demir Taht'm erlerine karşı durdu. Bazen yendi, bazen de yenildi ama hiç ezilmedi. Gelenler, altm için kılıç çeken Taryus'un katilleri değil. Onlarda inanç var Şirdan! İnanç, bağlılık ve doğuştan gelen savaşçı ruh, gemiler dolusu altına bedeldir."

Kral Şirdan, önündeki kadehten bir yudum aldıktan sonra, "Yani? Bana altm karşılığı ordu satmaya mı geldin?" dedi. Taryus, ilk kez bu kadar ciddi bir hâlde başını olumsuz bir şekilde salladı.

"Seninle birlikte savaşmaya geldim."

"Hah! Demek benimle birlikte olacaksın? Neden Taryus? Çıkarın ne?"

"Hayatım Şirdan! Yaptığım her şeyin kara bir toz bulutuna dönüşmesini istemiyorum. Onca liman, gemi, han ve birçok pazar... Yıllarca korundu ve büyüdü. Taryus'un medeniyeti yükseldi. Altm, topraklarımda doldu taştı. Şimdi, uzaklardan bir ordu gelecek ve bir kara bulut gibi üzerine çöküp hem hayatımı hem de yaptığım her şeyi elimden alacak. Sen kaybedersen sonraki hedefleri ben olacağım. Senin kaybetmemen, benim en büyük çıkarım."

"Altınların efendisi anlaşılan epey korkmuş!"

"Bence sen de biraz korkmalısın Şirdan."

Kral Şirdan, Taryus gibi sayısız katilden orduları olan birini ilk kez böyle görüyordu. Babası kral olduğu zamanlarda şimdi oturdukları sarayı bile kuşatmak için harekete geçmişti. Acunun kim bilir neresinden gelen on binlerce altın karşılığı savaşan katiller ordusuydu.

"Ne yapacağız o zaman Taryus? Diyelim ki beraber çarpıştık ve kazandık. Ya sonrası?"

"Ele geçirilen her ganimet eşit paylaşılacak. Eğer büyük bir utku alırsak, o ordudan tek savaşçı bile yurduna geri dönememeli. Şular da yanlarında. Hepsini ortadan kaldırıp, toprakları nereye kadar gidiyorsa yağma yapacağız. Kadınları, çocukları ve erkekleri ortak bölüşüp köle edeceğiz."

Kral Şirdan başını salladıktan sonra kadehini kaldırdı.

"O zaman birliğimize ve utkuya!"

"Birliğimize ve utkuya!"

İkili kahkahalar atarak kadeh tokuştururken, sarayın penceresinden uzakta olanları izleyen

Elasya, elini dayadığı pencerenin taş oymalarında parmaklarını kastı. Taşı pençeler gibi tırnaklarını kaydırdı.

"Köpek Taryus... Kim bilir yine neyin peşindesin!"

Hatti sarayında büyük anlaşmanın yapıldığı gün, büyük otağda Alpagut Han, iki yanma oturmuş Buga Kağan ve Tendübay Kağan, karşılarında sağlı sollu dizilmiş beylerine bakıyorlardı. Hemen diplerinde Asena, Demirdağlı, Temir Tonka, Çoğa ve Torumtay yerlerini almışlardı. Alpagut Han, bağdaş kurmuş bir hâlde ellerini dizlerine koyup, tok bir sesle, "Kurt Diyarı'nm beyleri! Gökte Doğanları z:orlu günler bekler. Kral Raji ve ardındakilere gücümüzü nasıl gösterdiysek, burada da kurdun ayak izlerini bırakacağız. Günbatısındaki limanlara ulaşmamız için iki orduyu aşmamız gereklidir; Demir Ordu ve Taryus'un orduları. Karayanın karşı kıyıları balçık ve bataklıktır. Bize de tek Çözüm kalmaktadır; kızılyan limanlarına ulaşmak. Bunun için de tek hedef olmaktan kaçınacağız," dedi. Beyler arasında uğultu başladığında Alpagut Han elini kaldırdı.

"Dinleyin! Bunu yapmanın en kolay yolu da Kandaş

larımıza gerekli gücü gönderip, burada da Şirdan denen usunu kaybetmiş adamı yok etmektir. Şirdan yok edilmeli ki daha sonrasında öç ateşiyle kandaşlarımıza saldırı için hareket edemesin. Mabedi geçip, yurdumuza ansızın saldırılar yapamasın. Kızım Asena ve Komutan Çoğa, Ten- dübay Kağan ile kandaşlarımıza yardım için gidecekler. Yanlarında on bin er, Barslar ve Bürkütler olacak. Bizler de kalan ana ordumuzla burada cenk edeceğiz."

Kararı duyan Demirdağlı, karşısındaki kız kardeşi Asena'nın şaşkın bakışlarını izliyordu. Buga Kağan, üzerine taşlarla aslan gözü işlenmiş gösterişli göz bandını düzeltti. Böylesi bir kararı beklemiyordu. Hafifçe başını ağabeyine doğru çevirdiğinde, durumdan oldukça memnun olan yüz ifadesini fark etti.

"Kandaşlarımızı baskıdan kurtaracak olan Tendübay Kağan ve beraberindekileri bir an önce kızılyan limanlarının gemilerine ulaştırmalıyız. Sonrası bizim bu topraklardaki ateşten gazabımız olacak!"

Alpagut Han'ın sözü bittiğinde beylerden biri söz istedi. Han'ın işaretiyle konuşmak için doğruldu.

"Han'ım, orduları cenk meydanında kim yönetecek? Komutan Göktuğ uçmağa vardı. Komutan Çoğa ve Asena Hatun, Tendübay Kağan ile giderler. Alanda yönetim kimde olacak, Komutan Torumtay'da mı?"

"Buga Kağan, özel birliğini zaten kendisi yönetmekte. Aslanın beylerinin ordularını Komutan Torumtay yönetecek. Kurtların beylerinin orduları ikiye bölünecek. De- mirdağlı, Börüler'in ve ilk ordunun başında olacak. Temir Tonka da bir diğerinin başında. Üç koldan boğarken, Buga Kağan ile asıl darbeyi indireceğiz. Sonrasında tek yumruk olup, demirden pençelerimizi üzerlerine geçireceğiz! Ulu Tengri bizimledir! Biz; adalet arayanlar için sadece terazi, acı çektirenler içinse sadece gazabız!"

Alpagut Han ayağa kalkıp pusatını çekti ve havaya kaldırdı. Herkes bir anda ayaklanıp aynı şekilde pozisyon aldı. Otağdan bir anda yükselen pusat çekme sesleri yerini sessizliğe bıraktı. Alpagut Han, gözlerindeki cenk ateşiyle bağırdı. ***t***

"Akan her masum gözyaşı için son damla kanımıza kadar savaşacağız! Yorulmak, yılmak, acımak yok! Ardına bakmak, geri adım atmak, imkânsız yok! Bu topraklardaki vurulacak son zalim kellesine kadar, durmadan ilerleyeceğiz! Kollarımız demirden, pusatlarımız çakın gibi olacak. Yılarsak, durursak, korkarsak pusatlarımız gök girsin kızıl çıksın!"

"Gök girsin kızıl çıksın!"

Kurt Diyarı orduları andını içtikten sonra ertesi günün sabahında hareket için hazırlandı. Alpagut Han'ın emriyle koca ordu Hatti yurdunda yeni bir cenk için harekete geçti. Temir Tonka'nın dikkatini çeken ise Kral Lu'ydu. Oldukça sessiz ve morali bozuk görünüyordu. Demirdağlı'ya bakıp, başıyla Lu'yu gösterdi. Yanma yaklaşıp, "Onu gözden kaçırma anda! Kendi ağabeyini öldürmüş olması bize sadakatini göstermez. Bunu sadece taht için de yapmış olabilir," dedi.

"Doğru dersin anda!"

Ormanın Sahipleri

Kurt Diyarı ordusu gün boyunca durmadan yola devam ederken Taryus, Hatti saraymdan ayrılıp çoktan yola çıkmıştı. Katillerden oluşan ordusuyla harekete geçmek için her yere haber salarken, gün batımıyla kanlı bir gece başlamak üzereydi. Sekiz kadın savaşçı, deri püsküllü etekleri ve demirden üst kuyaglarıyla karanlık ormanda ilerliyordu. Uzun saçlarını tepeden toplayıp, hayvan kemiklerinden yaptıkları süsleri takmışlardı. Uzun mızraklarında adları kazılıydı, bellerindeki kalın kılıçlarında antları yazıyordu. Tek ellerinde tuttukları kalkanları oval ve küçüktü. Kalın tahtadan kalkanlarının ortasında iki çizgi şeklinde demir şerit ve çevresini kaplayan güçlü bir çember vardı. Gözleri kara boyalarla boyanmış, uzun deri çizmeleri özenle bağlanmıştı.

Otuz kişilik Hatti birliği, ormanın girişinde atlarını yavaş adımlarla sürüyordu. Hepsi pusatını çekmiş, çevreyi dinleyerek ilerliyordu. En önlerindeki çabışları, eliyle durmalarını işaret etti. Sekiz Amazon savaşçısı oldukları yerde durup, çöktü. En öndeki elini yüz hizasına kaldırıp sağı ve solu işaret etti. İkişer Amazon sağa ve sola doğru hareketlenince dördü eğilerek yavaşça ilerlemeye başladı.

Hatti çabışı, ileride ağaçlarm daha da sıklaştığını biliyordu. Atından inip yere eğildi. Parmaklarıyla toprağı inceleyip iz var mı diye kontrol etti. O anda başmm üzerinden geçen dört mızrağın sesiyle irkildi. Ardma baktığmda dört adamının göğüslerine saplanıp, sırtlarından çıkan mızraklarla yere düştüğünü gördü. Daha ağzım bile açamadan tepelerindeki ağaçlardan dört kaim halat, arka sıralardaki dört atimin boğazma iniverdi. Adamlar neye uğradıklarım bile anlamadan, Amazon savaşçılarının hızla halatm ucunu tutup aşağı doğru sarkmasıyla, yukarı kalktılar. Ani çıkışla hepsinin boynu kütürdeyerek kırılırken, tutundukları iple diğerlerinin üzerine, şaşkm hâldeki süvarinin arkasına zıpladılar. Kaim pusatlarım sırtlarından geçirdikleri süvarileri önderinde kalkan yaptıkları anda koşarak gelen dört Amazon ise çapraz koşular yaparak yaklaşmaya başladı.

Geriye kalan on sekiz savaşçı ne yapacağını şaşırmış hâldeyken çabış, "Önden gelenler var! Gebertin şunları!" diye bağırdı. Dört süvarinin arkasındaki Amazon'a doğru hareketlendiklerinde ağaçların arasından bir ses yükseldi; "Teslim olun! Yoksa hepiniz geberirsiniz!"

Dört Amazon hâlâ önlerindeki ölü süvarileri kendilerine siper etmiş hâlde bekliyordu. Diğer dört Amazon ise ağaçlıkların arasında saldırı için pusudaydı. Çabış, karanlık ormanda kaç kişi olduklarını anlamaya çalışıyordu. Arkasındaki eri, "Çabış! Bir şey söyle, yoksa hepimiz gebereceğiz!" dedi.

"Kes sesini ahmak! Yakalandığında canlı kalacağını mı sanıyorsun?"

Kendilerine seslenen Amazon, sırtmda bağlı olan geniş yayını sessizce çekip, okunu yerleştirdi.

"Son kez uyarıyorum! Teslim olun! Biriniz bile kılıçlarınıza davranıp, cenk etmeye çalışmayın!"

Sözü bittiğinde inatçı çabışa doğru odaklandı ve oku-

mu bıraktı. Kafasının yanından girip, ucu diğer taraftan çıkan okla, hızla fışkıran kan eşliğinde yere devrildi. Çabışm ölümüyle daha çok paniğe kapılan erlerden biri atından inip, kılıcını yere attı.

"Teslim oluyorum!"

"Her uyarıda birinizin kafası oklarla patlayacak! Teslim olun!"

Hatti erleri atlarından indiklerinde, karşılarında arkadaşlarının cesetleri arkasında duran Amazonlardan biri, "Üzerinizdeki tüm pusatları yere atıp atlardan uzaklaşın!" diye bağırdı. Hatti erleri korkuyla etrafa bakarak kaç kişi olduğunu anlamaya çalışsalar da hiçbir şey göremiyorlar- dı. Son olarak çaresiz bir şekilde üzerlerindeki tüm kılıç, kalkan, topuz, yay ve okları yere attılar. Çizmelerine sakladıkları küçük bıçakları da bırakıp, atlardan uzaklaştılar.

Hepsi bir arada duruyordu. Dört Amazon da atlardan atlayıp kendilerine doğru yaylarını çekti. Ormanlık alandan üç Amazon daha gelip mızraklarmı iyice kavrayıp beklemeye başladı. Ağaçlıkta kalan son Amazon, "Bağlayın!" diye bağırdı. Mızraklı üç savaşçı, bellerinde asılı olan güçlü ağaç sarmaşıklarından yapılma iplerle, ellerini arkaya getirip bağlamaya başladı. Biri hızla bileklere kan oturacak şekilde sıkı sıkıya bağlarken, diğeri de başka bir iple boyunlarını birbirlerine bağlıyordu.

Üçüncü Amazon ise kafalarındaki tolgaları çıkarıp dişlerine bakıyor, omuzları ve kemiklerini eliyle yokluyordu. On altı er birbirine bağlandığında ormanlık alandan çıkan tek Amazon, diğer yedisinin yanma geldi. Eline aldığı keskin, parlak, uzun bir bıçakla önlerinde dolanmaya başladı.

"Diz çökün!"

On altı er birbirlerine bakarak korkuyla diz çöktü. Sağ göğüsleri olmayan, hepsi atletik yapılı kadınlar kendilerine tiksinerek bakıyorlardı. Elinde bıçak olan Amazon dolgun ve nemli dudaklarıyla gülümseyerek, "Bu nasıl bir aptallıktır? Amazon ormanlarına gece karanlığında girmek, nasıl bir akılsızlıktır? Şu kafası patlamış çabışınız... Sadece kendini öldürmekle kalmadı. Kim bilir kaçmız daha ölecek," dediği sırada erlerden biri hızlı hızlı nefes alıp öfkeyle dişlerini sıktı.

"Kandırıldık! Kandırıldık! Sadece sekiz Amazon var!"

Elinde bıçak tutan Amazon, hareketlenmeye ve kalkmaya çalışan ere doğru güçlü bacaklarıyla hızla yaklaşıp, bıçağını ağzına soktu. Ensesinde ucu beliren bıçakla, kanla dolan boğazından boğulma sesi geldi. Bıçağmı hızla çeken Amazon, yere düşen erle beraber iki yanında, ona bağlı olan erlerin bağlantı iplerini kesti.

"Sesini çıkaranın hiç şansı olmaz! Siz; Kral Şirdan denen usunu kaybetmiş iblisin köpekleri! Bu gece, en büyük kâbusunuzun gerçek olduğu gece! Şimdi hepiniz ağzınızı açın!"

Hepsi ağzını açmca teker teker önlerinden geçip dişlerine ve ağızlarına baktı. Ondan önce bakan Amazonla bir şeyler konuştuktan sonra gözleri ve omuzları kontrol etti. Ardına bakıp iki Amazon'a, "Girişi işaretleyeceğiz. Köle olarak seçtiklerimi eceye götüreceğim. Siz üçünüz burada kalıp, işaretlemeyi yapın. Dönüşte pusatları toplayın. Yeterince atımız var. Belki bir kaçını atla sahiplerine geri gönderebilirsiniz," dedikten sonra gülümsedi. Diğer Amazonların yüzünde beliren sırıtma Hatti erlerini tedirgin etmişti.

Üç eri yanına alıp giden Amazonlar, en öndeki adamın, "Sizin kulağınız olurum. Yalvarırım beni öldürmeyin. Bırakın sizin için çalışayım," dediği anda önde giden Amazon arkasına hışımla dönüp adamın çenesini sıktı.

"Ne anlatacaksın? Usunu kaybetmiş bir kralın bize nereden saldıracağını mı? Hah! Nereden gelirse gelsin. Kaç Hatti eri burada geberdi o ussuz kralınız başa geçtikten sonra, biliyor musun?" t

"Hayır, savaş yaklaşıyor. Son duyduğumda Kurt Diyarı üzerimize gelmek için Büyük Mabette bekliyordu."

Amazonlar'ın gülümseyen suratları bir anda ciddileşti.

"Kurt Diyarı mı? Onların bu topraklarda ne işi olur? En fazla Altın Deniz'in Tarkanları Yurtsuz peşinde atlarını sürer, sonra da giderler."

"Hayır, bu öyle değil. Saray ayakta! Kurt Diyarı tüm ordusuyla geliyor. Haberler böyleydi. Şimdi ne durumdadır bilmiyorum."

Amazonlar'ın başı elini adamın çenesinden çektikten sonra kısa bir süre düşündü.

"Onlar... Onlar bir yere geliyorlarsa sadece cenge gelmezler. Bu topraklarda canlı ne varsa silip süpürürler. Yürü! Aynı şeyleri ecemize de anlatacaksın. Kararı o verecek!"

Amazonlar tekrar yola çıkıp erleri iplerinden çekiştirerek ilerlerken, yüzleri hâlâ ciddiydi. Bu topraklar, öylesi savaşçıları kim bilir en son ne zaman görmüştü. Şirdan gibi bir ahmağın neye güvendiğini merak ediyorlardı. Ne onlara meydan okuyacak cenk bilgisi ne de cesareti vardı. O sadece kendi ailesini katleden bir kral katiliydi. Zorla tahta oturan bir böcek gözüyle bakılıyordu.

Artakalan erlerin karşısında dikilen beş Amazon'dan ikisi işaretleme için üç adam seçti. Aralarındaki en iri kıyım olanlardı. Diğerlerini oldukları yerde bırakıp üç adamı birer ağaca iple bağladılar. Pantolonlarını indirip, ellerine aldıkları keskin bıçakları birbirlerine sürterek bilemeye başladılar. Yerde diz çökmüş olanlar, altları çıplak olan üç eri izliyorlardı. Bir Amazon eline aldığı büyük mızrakla önlerinden geçip, arkalarına dolandı.

"Sizler en başta kaybedenlersiniz. Amazonlar için işe yaramazsınız!"

Amazon, sağ göğsünün olmamasının da etkisiyle mızrağı inanılmaz sert ve güçlü tutuyordu. Oldukça hızlı hareketlerle en baştan başlayarak sırtlara sokup çıkarmaya başladı. Mızrak darbesini alan erkekler arka arkaya yere düşerken, en sağda olan ve sıranın kendilerine geleceğini bilen dördü birden ayaklandı. Başlarında bekleyen Amazon, diğeri mızrakla işlerini bitirirken, kılıcını çekip teker teker ayaktakilerin boğazlarına seri hareketlerle indirdi.

Ortalık bir anda et hışırtıları ve ölen Hatti erlerinin inlemeleriyle dolarken, ağaçlara bağlanmış olan üç adam, korkuyla bağırmaya başladı. Yardım için bağırıyorlardı. Karşılarında iki bıçağı birbirine sürterek bileyen Amazonlardan biri gülerek, "Kimden yardım isteyeceksiniz, dağ sıçanlarından mı?" diyerek tek bıçağı beline soktu. Diğerlerine de başıyla işaret verdiğinde, gecenin karanlığı acı haykırışlarla doldu.

Amazonlar, tek hamlede adamların erkeklik organlarını kesip aldılar. Akan koyu kan ve acıyla şoka giren adamlar ağaçta titreyerek kendilerinden geçerken, Amazonlar işaretleme için büyük bir ağacın yanına yürüdüler.

Demirden dikene benzer uzun üç çubuğu çıkarıp ağacın gövdesinde yer belirlediler. Bu sırada bacaklarından yere kanlar boşalan ve erkeklik organlarını kaybetmiş olan adamlardan biri öğürerek kusmaya ve morarmaya başladı. Hepsi çektiği büyük acının şokuyla usunu kaybetmiş olan bir hâlde çaresizce ölümü bekliyordu.

Amazonlar'dan biri yerden aldığı taşla erkeklik organlarını alt alta ağaca çaktı. Kanlı bıçağını deri kılıfına geri soktuktan sonra, "Birazdan geberirler. Önden gidenleri yakalayalım. Hadi!" dedi ve ormana girdiler.

Veda

Amazonlar, erleri öldürdükleri gecenin şafağında birkaç saat dinlendikten sonra yola devam ettiler. İki gün sonra Amazon Ecesi'nin olduğu denize paralel uzanan dağlara kurulmuş en büyük yerleşkeye geldiler. Mağaraları oyarak karmaşık tüneller oluşturan, gizli geçitlerle dolu bu yerde duman rengi saray mevcuttu. Etrafta yüzlerce Amazon ve onlara hizmet eden köle erkekler vardı. Kimi yük taşıyor, kimiyse verilen etleri kesiyordu. Hepsinin zayıflıktan kemikleri çıkmış umutsuz gözlerle bakan adamlardı. Sayıları azdı. Elli kadar anca vardı. Götürülen üç adam, kölelere acımasızca davranan Amazonlar'ın sert emirlerini dinliyorlardı.

Ortalıkta koşuşan küçük kızlar ve birkaç kadının elinde ise bebek vardı. Amazonlar terk edilen kız çocuklarını alıp büyütür ve Amazon olma hakkı verirlerdi. Yurdunu terk edip, Amazonlar'a katılmak isteyen kadınlara kuralları söyler, isteğine göre içlerine alırlardı. Büyük bir harın etrafında yaşlı iki kadın, ellerine aldıkları ucu yuvarlak kızgın demirle dört kadının sağ göğüslerini dağlıyordu. Bu, Amazonlar'a sonradan katılan kadınlara yapılırdı. Amazon olmak istiyorlarsa, güçlü ve yenilmez olmalıydılar. Bu yüzden erkekler kadar güçlü pusat kullanabilmeleri için sağ göğüslerinin yok olması ve engel teşkil etmemesi gerekiyordu. Doğuştan Amazon olanlar küçüklükten bu
işlemden geçtikleri için büyüdüklerinde doğal olarak tek göğüslü oluyorlardı.

Uç adam çekiştirilerek duman rengi saraya sokuldu. Mızrak uçları altın rengi, kafalarında ecenin birliğinden ve muhafızlarından olduklarını belirten maviye boyanmış deri bir şerit bağlanmış kadınların ortasından geçirildiler. Çok uzun boylu ve yapılı kadınlardı. Duvarında aslan avlayan Amazon savaşçısının dev kabartması olan salonun başında oturan orta yaşlardaki gece karası saçlı, çimen gözlü Amazon Ecesi getirilen üç adama tiksinerek baktı. En öndeki Amazon yere diz çöküp, "Ecem, Hatti erlerinden getirdiklerimiz. Ne emredersiniz?" dedi.

"İşe yararlar mı? Bacakları ve kolları sağlam mı? Ağaç kesip, suya dalabilirler mi?"

"Sağlamlar ecem yalnız, biri bizim Hatti topraklarındaki gözümüz olmak ister."

Saçları arkadan özenle örülmüş ece, kızıl dudaklarına oturan bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı.

"Niçin? Şirdan denen ahmağın bizi yok edeceğini sandığımızı falan mı düşünüyor? Hangisi o?"

Yolda bunu söyleyen er itilerek bir adım öne çıkarıldı. Bir anda diz çöktü. Ecenin hoşuna gitmişti bu hareket. Beyaz tenine dokunan parmakları ve alaycı ses tonuyla elini yüzüne dayayıp yan şekilde tahtından adama baktı.

"Demek sen göz olmak istiyorsun. Benim gözlere ihtiyacım yok. Seni kör bir köle olarak çalıştırmayı düşünebilirim ama!"

"Kurt Diyarı orduları geliyor Amazon Ecesi. Yakında bu topraklar büyük bir cenk görecek."

Gözlerini açan ece, savaşçı kadınlara baktı.

"Doğru mu söyler?"

"Henüz bilmiyoruz ecem. Gündoğusundaki Amazonlarımızdan haber gelmedi. Yolda diğerlerine de sordum. Böyle duyumlar aldıklarını söylüyorlar."

Amazon Ecesi bir anda yağa kalktı. Altın rengi kılıcı belindeydi. Parlak deniz taşlarıyla süslenmiş yüzüğünün olduğu elini sıktı.

"Onlar geçmişte çlostlarımızdı. Cerdukay Kağan zamanında öylelerdi. Benden önceki eceyle ve benimle hiç haberleşmediler. Gelen kağanları bizim için ne düşünüyor, buraya neden geldiler bilmeliyiz. Sen; sıçan! Sen işimize yararsın! Diğer ikisini öldürün. Bunu da oduncu yapın, günde bir kere aş verin!"

Amazonlar üçünü de çekiştirerek götürürken konuşan er mutluydu. Böylesi bir yerde hayatını kurtarmak mucizeydi. Tabii bundan sonra yaşayacağı hayata, hayat denebilirse! Amazon dağlarında durum böyleyken, saraydan gitmiş olan Taryus'un getirdiği armağanları bir odada toplatan Kral Şirdan, gösterişli kumaşları inceliyordu. Yanına gelen Elasya, "Savaş yaklaşırken katillerin başının getirdiği kumaşları mı inceliyorsun Şirdan?" dedi. Kral sırıtarak Elasya'ya döndü.

"Nasıl olsa Savaşçı Prenses Elasya orduları yönetir. Ben neden düşüneyim ki?"

"Sen kralsın, ordunun başında olmalısın! Başında kral olmayan bir ordudan cesaret bekleyemezsin! Taryus köpeğiyle anlaştın ama ona çok güvenme."

"Kimseye güvenmiyorum ablacım... Senden başka! Bu savaşta sana ihtiyacım olacak."

Elasya'nm sırtına dokunup odadan çıkartan kral, pürüzsüz saray koridorlarının zemininde yürümeye başladı.

"Ne planlıyorsun Şirdan?"

"Anlatacağım Elasya. Taryus'u kullanarak güçlerini kırabildiğimiz kadar kıracağız. Sonra da bize meyve gibi posası kalacak. Demir Ordu üzerlerinden geçip yok edecek. Gel, sana nasıl yapacağımızı anlatayım."

İkili büyük salonlardan birine giderken Kurt Diyarı ordusu durmadan yol alıyordu. Alpagut Han, her geçen gün Hatti sarayının yakınlarına geldiğini gittikçe artan şehirlerden anlıyordu. İşin garip tarafı şehirlerden ne bir saldırı ne de bir birlik geliyordu. Hepsinin yakınlarından dev ordusuyla geçip gidiyordu. Hatti budunu, Kurt Diyarı ordusuna düşmanlık beslemiyordu fakat yakınlarından geçen dev orduyu görünce sadece korkuyla saklanıyorlardı. Alpagut Han, Torumtay'a, "O şehirlerin kaç gözcüsü var Torumtay? Keşif için giden birlikler ne haber verdiler?" diye sorduğunda Torumtay şaşkın bir hâlde Han'a döndü.

"İçeride birlik yok Han'ım. Şehir efendileri yerlerinde değiller."

"Kral Şirdan kendi canı için şehirlerdeki budununu önümüze atıp görmezden mi geliyor? Onları korumasız bırakıp, ölüme mi terk ediyor?"

"Görünüşe göre öyle Han'ım."

"Bu nasıl bir korkaktır? Nasıl bir zalimdir? Budununu yağısının önüne atmak... Nasıl bir onursuzluktur!"

Tendübay Kağan, Alpagut Han'ın sözlerinden sonra atını yanma yaklaştırdı. Buga Kağan da yanındaydı.

"O köpek için pusatla ölüm armağan olur Han'ım."

"Biliyorum Tendübay. Hem armağan hem de Kurt Diyarı pusatlarıyla ölmek onur olur. Ona kolay ölüm yok!"

Börii 3 -Kurt Yangını-

Buga Kağan gülümseyerek, "Bunu seve seve ben yaparım Han'ım!" dedi. Alpagut Han başıyla Buga Kağan'ın sözünü onaylarken arka taraftan hızla gelen bir atlı yanlarında durup, elini göğsüne vurdu. Baş selamını verdikten sonra, "Han'ım gelenler var. Sizi görmek istiyorlar," dedi. Herkes merakla kimin geldiğini duymak için dikkat kesilmişti.

"Kimdir gelen?" *

"Önce yağı birliği sandık ama gelenler bizden. Kargalar geldi Han'ım!"

Komutan Çoğa bir anda haberi getiren ere döndü. Al- mila ve Asena birbirlerine baktılar. Demirdağlı onları çok uzun zaman önce görmüştü.

"Ordu dinlensin! Hemen gönder!"

Torumtay'ın işaretiyle çabışlar orduya durma emri verirken, Alpagut Han büyük bir ağacın gölgeliğine doğru gitti. Çevresindeki Borüler çok dikkatli bir hâlde etrafı süzüyorlardı. Tendübay Kağan ve Buga Kağan iki yanma oturdu. Erler hemen kurutulmuş et, biraz kımız ve meyve getirdiler. Komutan Çoga'nm yüzü asıktı. Tendübay Kağan, komutanını süzüyordu. Temir Tonka, ileriden omuzlarındaki beyaz postun tüylerini uçuşturarak kendilerine doğru gelen deniz gözlü kadını izliyordu. Sert adımları ve Çoğa gibi tepede toplayıp, yanlarını kazıdığı saçlarıyla, sert suratı dikkat çekiyordu. Alpagut Han'ın önüne gelip diz çöküp baş kesti.

"Han'ım! Sizi bulabilmek, ordunuzda cenk edebilmek için çok uzun yoldan geldik."

"Hoş geldin Günseli Hatun. Sen ve Kargalar... Nerelerdeydiniz?"

"Ceren Hatun'un yanından gelirim Han'ım. Kara Kutay'm cenkten kurtulan hainlerinin kellelerini almak biraz zaman aldı. Çuvallarca kelleyi otağınıza götürdüm. Başımıza gelenleri duyduğumda harekete geçtim ama geç kaldığımızı fark ettim. Karayanda Komutan Göktuğ'u aradım. Gölge'nin pençe izlerine rastlamayı umdum ama gerçek çok daha farklıymış."

"Kimse bir anda ne olduğunu anlamadı ki Günseli. Kargalar... Kaç kişisiniz?"

"Seçkin üç yüz karga, buyruğunuzla harekete geçmek için hazırdır."

Bu sırada Günseli'nin bakışları bir anda çaprazındaki Çoga'ya kaydı. Ona öfkeyle bakan meşhur komutan ile kısa süreli bakıştıktan sonra Alpagut Han'ın emriyle dikkatini geri topladı.

"Orduya katıl Günseli. Kargalar ve kızım Asena'nm Bürkütleri, büyük bir güç olacak!"

"Emredersiniz Han'ım!"

Günseli, Han'ın karşısından ayrılırken Gölge'yi fark etti. Kurt maskesi takan savaşçının dibinde duruyordu. Çoğa, Günseli'nin ardından hareketlenirken Tendübay Kağan kaşlarmı çatarak komutanına seslenecekti ki Alpagut Han kolunu tuttu.

"Günseli'yi tanımıyorsun değil mi?"

"Tanımıyorum Han'ım. Günseli'yi ad olarak duydum. Bir keresinde bir toyda gördüm. Karayan muhafızlarından biri olduğunu biliyorum."

"O, Çoga'nın kardeşi. Daha doğrusu ondan sadece bir kış sonra doğmuş ama anaları ayrı, babaları bir. Çoga'nın anası uçmağa vardığında, Günseli'nin anasıyla evlenmiş

 babası. Araları hiç de iyi değildir. Bırak konuşsunlar. Çoğa, kanından olan tek kişiyle bırak sorunlarını çözsün."

Tendübay Kağan şaşkın bir hâlde, "Bana hiç bahsetmedi. Kargalar'ı bilirim ama çok şaşırdım," dedi.

"Onlar karayanın hançerleridir Tendübay. Günseli, karayanın Çogasıdır. Kızılyanda çok görünmez."

Alpagut Han ve Tendübay Kağan konuşurken Buga Kağan başıyla Torumtay'a-onları takip etmesini işaret etti. Şu Kralı Lu ise komutanıyla olanları uzaktan izliyordu. Gelenin kim olduğunu biliyordu. Günseli ise birliğine doğru giderken ardından hızlı adımlarla gelen Çoğa, çakın gibi yanında bitiverdi. Kolundan tuttuğu anda Kargalar'dan dört savaşçı pusatlarını çekiverdi. Günseli eliyle sakin olmalarını işaret edip, Çoga'ya döndü.

"Ne istiyorsun?"

"Ne o? Yoksa kargaların, harslarla karşı karşıya gelmeyi mi göze aldılar? Karayanın soğukları onlara kim olduğumu unutturmuş anlaşılan."

"Ne istiyorsun dedim Çoğa?"

"Neden buradasın? Benim olduğum yerde olmayacaksın demedim mi?"

"Sen kızılyanda, ben karayanda kelle aldık durduk. Aynı kandan olanlar onlarca yıl birbirimizi görmedik. Hoş, öncesinde de tek hatırladığım bana nefretle bakan anlık bir çift göz. Bu Kurt Diyarı'nm savaşı ve senin burada olman umurumda bile değil!"

Çoğa sırıtarak Kargalar'dan kendine pusat çekenlere baktı.

"Size ihtiyacımız yok! Asena ve Bürkütler yanımızda. Almila bizim için yeterli."

Günseli başını olumsuz bir şekilde sallayıp, kaşlarmı çattı.

"Yetmedi mi Çoğa? Kendi kanından kalan tek kişi bile gözüne mi batar oldu? Ben, babamız değilim. Bunu bir türlü anlayamadım Sen değişmezsin Çoğa!"

Günseli ardmı dönüp savaşçılarıyla uzaklaşırken Çoğa olduğu yerde kaldı. Dişlerini sıkıp, derin bir nefes verdi. Ölüm ateşiyle yanan gözlerinde bu sefer boşluk vardı. Günseli'den, kendinden bir yaş küçük olan kardeşinden böylesi bir söz beklemiyordu. Torumtay yavaş adımlarla ona doğru yaklaşıp, "İyi misin Çoğa?" dedi.

"Kımız içelim!"

Çoğa tek söz söylemeden Torumtay ile savaşçıların araşma karışırken Hatti sarayına savaşçı akını devam ediyordu. Kral Şirdan tüm şehir efendilerini ve ordularmı emrine çağırmıştı. Bu savaşta kimsenin hesaba katmadığı bir güç, savaşın kopacağı topraklara girmek üzereydi. Amazon Ecesi tarafından gönderilen dört savaşçı, kara cübbeler altmda ormanlık alandan fırlayıverdiler. Atlarını tepeliklere sürerken, Amazonlarm hüküm sürdüğü ormanlık dağlardan, pusat dövme sesleri yükseliyordu. Pusatlar ya kadim dostluk için, ya da Şirdan gibi geçmişini unutmuş yeni bir yağı için bileniyordu. Bunu zaman gösterecekti.

Kurdun Ayak İzleri

Alpagut Han, dev ordusuyla Hatti sarayının önüne vardığında, borulara yüzlerce er birden üfledi. Havayı yaran vahşi bir hayvanın uğultusu gibi ortalığı sararken, Kral Şirdan, Taryus'un bir an önce sarayına varmasını bekliyordu. Sarayı, iki yanındaki kısa düzlükten sonra iki tepenin arasmda, ardı ise seyrek orta boy ağaçlar ve büyük kayalıklarla dolu bir yere kondurulmuştu. Önünde uzanan geniş düzlükte kralın şehri kurulmuş, daha sonrasmda kalın surlarla çevrelenmiş bir şekilde yapılmıştı. Gelen düşmanı doğrudan karşısından alan saraya ulaşmak için önce karmaşık sokakları olan şehri geçmek gerekiyordu. Onun önündeki iki katlı kalın surlar ise ele geçirilmeyi imkânsızlaştırıyordu.

Surların en üstünde aralarında yirmi adım mesafe ile yapılmış çoklu yay atan geniş makineleri koruyan gözcü noktaları vardı. Alt katında ise yan yana yüzlerce eri alacak bir koridor bulunuyordu. Demirdağlı, Gölge'nin üzerinde sarayı inceliyordu. Büyük şehrin hafif bir meyille yukarı doğru çıkışını ve sonundaki gösterişli, üzerinde koca bir yarı aslan yarı insan figürü olan sarayı süzüyordu. Temir Tonka atıyla yanına gelip, "Ne düşünürsün anda?" diye sordu.

"Kral bizi içeride boğmak isteyecektir. Dışarı çıkardığı Şu ordu, sadece bir kılıcın ucu kadardır. Asıl orduyu emi-
nim masum budununun arasına gizlemiştir. Şehirleri boşaltıp ölüme terk eden köpekten ne beklersin?"

"Ya şehir?"

"Çok kayıp verebiliriz Temir Tonka."

"Ben de farkındayım anda ama Torumtay sanırım hâlâ bunu çözemedi."

"Ne demek istersin anda?"

"Borüler ve sen, Han'ımızın yanında kalacaksınız. Torumtay sürekli yok edip, zorlanmadan o saraya varacağını düşünmekte. Onun bir aptallık yapmasını engellemelisin. Şehirdeki savaşı bir kere gördüm. Hatti şehirlerinden birini kalabalık bir yağmacı birliği basmıştı. İnan bana adamlar nasıl öldüklerini bile anlayamadılar. Kurdu dar bir mağaraya sokup, sağdan soldan mızraklamak gibi bir şey bu. Torumtay açık düzlükte iyi bir komutan olabilir ama şehir savaşını bilmiyor. Kendine fazla güveniyor."

Temir Tonka'nın alın çizgisi gergin hâliyle daha da belirginleşmiş, kaşları çatılmıştı.

"Merak etme Temir Tonka, şehre ilk giren birlik benim emrimde olacak. Bunun için elimden geleni yapacağım. Sen kandaşlarımıza gidecek olan ordu yolunu tut yeter. En önemlisi de, bu köpeğin topraklarında kardaşım Ase- na'nın bir pusuda uçmağa varmasına izin verme."

"Asla!"

İkili konuşmaya devam ederken yaklaşan bir er, Alpa- gut Han'ın otağa çağırdığını haber verdi. Bu sırada Asena gözlerini kapatmış, kartalını gökte uçuruyordu. Almila hemen yanında çevreyi süzüyordu. O transa geçtiği anda korunmasız olduğunu bildiği için her an tetikte, eli pusatında bekliyordu. Asena bir anda gözlerini açtığında, tamamen aka dönmüş gözleriyle boşluğa bakıyordu. Kartalıyla şeh-

Börü 3 -Kurt Yangını- rin tepesinden uçtu. Orduların bir karınca yuvasından fışkırır gibi şehrin içine doğru akın akın boşaldığını fark etti. Sarayın arka girişini görmek için daha da alçalmak istedi. O kayalıklardan bir giriş olduğuna emindi. Daha ileride ise yaklaşan dev bir ordu gördü.

Önce girişleri öğrenmek için alçalmak istediğinde, kulakları sağır eden tiz bir ses dengesini bozdu. Kartal havada yalpalasa da güçlü kanatlarıyla tekrar yükseldi. Tiz ses gittikçe artmaya başlayınca sarayın ve şehrin tepesinden bulunduğu yere geri uçtu. Kendisini gördüğünde kolunu kaldırdı. Kartalın koluna konmasıyla gözlerini kapayıp, hafifçe sallandıktan sonra tekrar açtı.

'O sarayda bir büyücü var. Şehrin arka tarafmda bir giriş olabilir ama görünmüyor. Görmeme izin vermedi."

"Ya şehir hanımım? Ordusu ne kadar büyük?"

"Demir Ordu tahmin ettiğimizden daha büyük Almi- la. En önemlisi, iki tepe arkada buraya doğru gelen dev bir ordu daha var."

Almila gök rengi gözlerini kocaman açmış bir hâlde Asena'ya bakıyordu.

"Orduyu bölersek... Ya kaybederlerse?"

"Biliyorum! Beni şu anda delirten şey de bu. Şirdan'ın savaşa bu kadar iyi hazırlanacağını kim tahmin edebilirdi?"

Almila, Bürkütler'den birinin yanına gelip Han'ın çağırdığı haberini duymasıyla, "Hanımım, babanız çağırıyor. Bunları ona bir an önce anlatmalıyız," dedi.

Herkes Alpagut Han'ın otağında toplanırken Hatti Kralı Şirdan, Prenses Elasya ile şehrin ilerisinde toplanan orduyu izliyordu. Kral Şirdan'ın komutanlarından en bü-

yüğü yanına gelip, "Kralım, Taryus ve ordusu yakınlardaymış. Gün batmadan şehirde olurlar," dedi. Şirdan sadece kafasını sallayarak komutanı gönderirken Elasya'ya baktı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Neden saldırmıyorlar?"

"Belki korkmuşlardır!"

Kral Şirdan usunu kaybetmiş gibi gözlerini açarak kahkahalar atarken, Prenses Elasya öfkeyle dişlerini sıktı. Kralın üzerine giydiği altın işlemeli gösterişli kuyagdan tutup, sarstı.

"Bu gösterişli şeyin içinde patlamış bir kan torbasına dönmek istemiyorsan kendine gel! Bir şey planlıyorlar!"

Kral Şirdan sarsıntıyla ciddileşirken, söze gireceği sırada büyük kara gözlü, orta yaşlardaki kara saçlı bir kadın yanlarına yaklaştı. Giydiği şekilsiz, uzun kara elbisesini düzeltip, tedirgin edici parıltılı gözlerini Şirdan'a dikti.

"Aralarında bir büyücü var kralım, ya da büyücü gibi bir şey. Bir kartalın gözlerinden bizi izliyor," dedi.

"Senden daha mı güçlü?"

"Sadece izlemek istedi. Gücünü bilmiyorum ama bu düşman... Bu düşman güçlü kralım! Ölümü getiren bir rüzgâr gibiler; Tinleri çok kuvvetli, pusatları çok keskin. Şakırtıları geceme doldu, sesleri duvarlarımı inletti."

"Bana bak büyücü! Git ve orduma cesaret verecek bir şeyler bul o karanlık odanda! Yoksa bir daha kimseyi du- yamadan gebertirim seni!"

Büyücü başını eğerek geri geri hızla çekildi ve uzaklaştı.

"Sana güveniyorum Elasya! Sadece sana güveniyorum."

"Neden?"

"Aynı kandanız. Başka kime güvenebilirim?"

Elasya kahkaha atarak, "Demek aynı kandanız ha? Sen aynı kandan olduğun herkesi öldürdün Şirdan. Kan bağı, savaş kapına dayandığında mı akima geldi? Birine güvenmek yerine, önce kime karşı tedbirli davranman gerektiğini bileceksin. Taryus... Ona çok dikkat etmelisin," dedi.

"Edeceğim Elasya... Edeceğim!"

Alpagut Han ise iki yanına oturmuş Buga Kağan ve Tendübay Kağan ile önlerine açtıkları deriden haritaya bakıyordu. İki yana, otağın girişine doğru dizilmiş olan Çoğa, Torumtay, Günseli, Asena, Almila, Demirdağlı ve Temir Tonka, emirleri bekliyorlardı. Demirdağlı kurt maskesinin ardından kardeşine bakıyordu. Ne kadar korkusuz bir savaşçıydı. Ondan ayrı kalmak, geri dönemeyeceğini düşünmek kendisini çıldırtıyordu. Alpagut Han, gür sesiyle parmağını diyarın haritasında bir noktaya koydu.

"Tendübay Kağan bu yoldan ilerleyecek. Temir Tonka, ordunla bu yolu temizleyeceksin. Günseli ve Kargalar Tendübay Kağan'm ordusunda olacaklar."

Bu sırada Çoga'nın yüzünün asıldığını fark eden Alpagut Han bakışlarını bir kaplan gibi kaldırdı.

"Buyruğuma bir itirazın mı vardır Komutan Çoğa?"

"Asla Han'ım!"

"Günseli'yi iyi tanırım. Bana uzun yıllar boyunca ka- rayanda hizmet etti. Sen nasıl kızılyanı kana buladıysan, o da aynısını soğuk topraklarda yaptı. Bürkütler, Kargalar ve Barslar... Kandaşlarımızın kurtuluşu için çok büyük bir güç olacaklar."

"Emredersiniz Han'ım."

Günseli, namlı komutan bakıp hafifçe sırıtırken, Asena ilk kez böyle zorda gördüğü Çoga'yı izliyordu. Alpagut

Han tekrar haritaya döndüğünde parmağını sarayın gün- batısına koydu.

"Burası erlerinin şehre girdiği yer ama o dik tepelikler muhafızlarla kaynıyordu. Geçit çok uzun ve bir ırmağın kenarından geçiyor. Ağaçlar ise seyrek ve bodur olduğu için gizlenerek gitmek neredeyse imkânsız. Şehrin gücünü kırmak için buranın ele geçirilmesi gerekiyor. Eğer savaşçı ve yardım girişini kapatabilirsek, uzun süre dayanamayacaklardır."

Asena, babasının sözü bittiğinde, "Han'ım, kartalımın gözlerinden baktım. Dediğiniz noktadan bir giriş var. Ayrıca arkalarında da gizli bir geçit olabilir. Bu şehir birden fazla çıkışı olan karmaşık bir yere benziyor," dedi.

"Doğru dersin Asena. Bize gecenin karanlığında fark edilmeden ilerleyecek bir ölüm rüzgârı gerekli. Görüldüğü zaman da oklara hedef olmayacak hızlı bir güç!"

Demirdağlı, "O vakit bu iş tam Gölge'ye göre!" dedi. Alpagut Han gülümseyerek başını salladıktan sonra Buga Kağan'a döndü.

"İlk saldırı ve ilk düzlükteki savaşta onları öyle bir ez ki Buga, korkudan neyle karşı karşıya kaldıklarına şaşırsınlar."

"Toprağa verecek tek parça hâlinde cesetleri bile kalmayacak Han'ım!"

Alpagut Han, otağın girişinde bekleyen sakçılarına seslendi. İçeri giren yiğide, ulak çağırmasını emrettiğinde Temir Tonka, "Han'ım!" diye bir anda doğruldu.

"Söyle Temir Tonka."

"İzin verin, ulak olarak ben gideyim."

"Orada senin kelleni alabilir, bunu biliyorsun değil mi?"

"Bu topraklarda en çok tanınan kişi benim. Diyarın tüccarları bile beni bilirler. Kral Şirdan eminim adımı duymuştur. Koca bir ordunun komutanlarından birini öldüre- mez."

"Neden? O usunu kaybetmiş bir adam. Ne yapacağı belli olmaz. Böyle bir tehlikeye seni atamam Temir Tonka!"

"Daha önce de Hatti şehirlerinde savaştım. Birçok Yurtsuz kovaladım. İnanın içeride nasıl hayatta kalabileceğimi biliyorum. Seçkin bir birlikle; Börülerde gideceğim. Yeni kandaşlarımız geldiler. Hepsi, Altın Deniz'in en iyi tarkanlarıdır."

"Kaç borün var Demirdağlı?"

"Temir Tonka doğru söyler Han'ım. Kurt Otağı'na da gelenler oldu. Yüz elli borüm var. Elli eşsiz tarkan tek birlikte! Bu yok edici güce hiçbiri pusat çekmeye kalkamaz."

"İçeride on binlerce er vardır."

"Kalabalık ordu dar şehir sokaklarında harekete geçemez Han'ım."

Alpagut Han kaşlarını çatıp bir süre düşündü.

"Neden gitmeyi bu kadar istiyorsun?"

"Nasıl bir ölümün ayaklarına geldiğini, elli Temir Tonka ile ona okuduğumda anlayacak."

"Ulu Tengri yanında olsun! Oradan gittiğiniz gibi geri gelin."

Alpagut Han'ın orduları arasında bir hareketlilik başladığında Kral Şirdan, "Bir şeyler oluyor!" dedi. Prenses Elasya, arkasını dönüp gideceği sırada kral kolundan tuttu.

"Nereye Elasya?"

"Ordunun başsız ne yapacağım sanıyorsun Şirdan? O duvarlar seni korumaz! Cesaretle atılan oklar korur!"

"Bekle! Bak, birkaç atlı hareketlendi. Belki de barış isteyecekler."

Prenses Elasya gözlerini kısıp uzaktan hareket eden atlılara baktı. Başını sallayarak kardeşi Şirdan'ı onayladı. Hatti surları önünde duran beş bin kişilik yaya birliği ise, kendilerine doğru gelen elli bir atlıyı süzüyordu. Aralarından komutan, iki erine gitmelerini emretti. Temir Tonka, etkileyici kaplan başı omuzlukları olan kuyagıyla ardındaki börülere durmalarını işaret etti. Atını durdurup, kendine doğru gelen iki atlıya doğru şaha kalktı.

Kollarındaki börü bileklikleri ve tek tip giyinişleriyle özel bir birlik oldukları ilk görüşte anlaşılan savaşçıların karşısında duran iki erden biri, "Ne istiyorsunuz?" dedi.

"Ben Temir Tonka. Börülerimle Kral Şirdan'a gitmek isterim. Kurt Diyarı Hanı Alpagut Han'ın buyruğunu okuyacağım!"

İki er, tek eliyle küçümser tavırlarla bıyıklarını düzeltip gülümseyen Temir Tonka'ya baktıktan sonra gerisin geri döndü. Komutanlarına durumu haber verdiklerinde surun dev kapısı ardına kadar açıldı. Bir atlı, hızla içeri daldığında kapılar tekrar kapandı. Cenk meydanı ortasında bekleyen Temir Tonka'dan gözlerini ayırmayan Alpagut Han, "Fillerin hazır mı Buga?" diye sordu.

"Evet, Han'ım! Emrinizle burayı yerle bir ederim!"

"Temir Tonka ve yanındaki Börüler'e bir şey olursa, ilk sen harekete geçeceksin Demirdağlı."

"Emredersiniz Han'ım!"

Komutan Çoğa ise iki yanında yer alan BürkütleTe ve Kargalar'a bakıyordu. İki kadın savaşçı birliğin arasında yaydan fırlamaya hazır bir ok gibi sabırsızdı.

"Hadi Temir Tonka hadi! Gir ve gel artık!"

Börü 3 -Kurt Yangını-

Bu sırada surun kapısı saray tarafından gelen bir parıltıyla ardına kadar açıldı. Yaya ordusu ikiye ayrılarak yolu açtı. Temir Tonka, Börüler'le kapıya geldiğinde komutan kendisini karşıladı.

"Hepiniz pusatlarınızı surun kapısı kapandığında teslim edeceksiniz. Zorluk çıkardığınız anda kafalarınızı oklarımızla patlatırız. Kral ŞirdanYn karşısına sadece üç kişi çıkabilirsiniz. Diğerleri sarayın dışında bekleyecekler."

Temir Tonka, kırklarının ortasındaki sakallarına ak düşmeye başlamış komutanı süzdü.

"Beni tanıyorsun değil mi komutan? Adımı duydun, değil mi?"

"Duydum! Yurdumuza girip kelle aldığını biliyorum. Bu yaptığın işimize geldiği için ses çıkarmadık ama tek hareketinde buradan dışarı çıkamazsın."

"Merak etme komutan! Dışarı çıkamayacağımı anlarsam, sana güneşi bir daha göstermem!"

Temir Tonka, komutanın yanından geçerken öfkeyle kaşlarını çatmış olan adam, "Cenk meydanında Temir Tonka! Üzerindeki kuyagı oğullarıma bırakacağım. Kahramanlığımı benden sonra gelenler de bilecekler!" dedi. Temir Tonka, sadece gülümsemekle yetinip içeri girdi. Elli borüyle birlikte pusatlarını verdikten sonra iki yanlarında tek sıra hâlde, örme zırhlar giymiş, kara kuyaglı süvarilerin eşliğinde saraya doğru yola koyuldular. Bir yandan da şehri inceliyorlardı. Dar yapılı sokakları ve her yerin, çatıların bile adam kaynadığını görüyordu. Sarayın önüne geldiklerinde atlardan indiler. Temir Tonka ve iki börü içeri girip, büyük ağaçların ve aralarına kurulmuş olan süs havuzlarının yanından geçti. Şehirdeki tedirginlik sarayda hâkim değildi. Etrafta gülüşen genç kızlar, durumu umur-

samaz hâlde izleyen birkaç saray görevlisi vardı.

Temir Tonka aslanlı heykellerin arasından yürüyüp, Demir Taht'a açılan kapıdan girdiğinde devasa bir salonla karşılaştı. Her iki yanından tavana kadar dört insan boyunda sütunlar sıralanmıştı. Ortada değerli olduğu belli olan işlemeli uzun bir halı vardı. Doğruca Kral Şirdan'ın tahtına gidiyordu. Bir yanında dikilen iki komutanı, diğer yanında ise ona çok tanıdık gelen Prenses Elasya vardı.

Temir Tonka, ardmdaki BörüleTe krala on adım kala durmalarını işaret etti. Bir kaplan gibi emin adımlarla yürüyüp Şirdan'a baktı.

"Ben, Kurt Diyarı Hanı Alpagut Han'ın komutanlarından Temir Tonka. Sana Alpagut Han'ımızın buyruğunu getirdim Kral Şirdan!"

Kral gülümseyerek ellerini birleştirip komutanlarına baktı.

"Demek buyruk getirdin, öyle mi Temir Tonka? Seni biliyorum! Adını duymuştum. Oldukça bilinen bir komutan olmalısın yurdunda."

"Şehirlerinizde çok kelle aldım, duymanız normal."

Kral Şirdan gülümseyerek Elasya'ya baktı. Prenses sanki donakalmıştı. Öylece Temir Tonka'ya bakıyordu. Kralın bakışını hissettiğinde gözlerini başka tarafa çevirip, sonrasında tahtta oturan Şirdan'a baktı.

"Sen de tanıyor musun Prenses Elasya?"

"Hayır!"

"Evet, Temir Tonka söyle bakalım Han'ın ne istiyor? Ordusunu toplayıp şehrimin önüne neden gelmiş?"

Temir Tonka belinden rulo hâlinde bir deri çıkardı. Tek seferde açıp, derin bir nefes aldı.

"Kulaklarını iyi aç da işit Hatti'nin eli kanlı kralı! Ben

Börü Han oğlu, Börükan soyundan, Kurt Diyarı'ran Hanı Alpagut Han! Başkaldıranın başını kesen, karşımda diz vurmayanın dizini kırdıran, kurt başlı bayrağımın önünde eğilmeyeni yok eden kurt sürüsünün başıyım! Cerdukay Kağan'ın mirası olan aslanların kükrediği orduların sesiyim! Geleceğin de, sarayın da dudaklarımın arasından çıkacak tek söze bağlıdır. Sen ki ata dostluğunu hiçe saymış, usunu kaybetmiş bir adamdan fazlası olduğunu göstermek için karşımda diz çök! Diz çökmezsen, demir tahtını kanınla yıkayacağım! Bana karşı orduların pusat çekerse, sarayının merdivenlerinden kellelerinizi yuvarlayacağım!"

Temir Tonka bağırarak okuduğu ruloyu tekrar kıvırıp beline soktu. Salonda bir sessizlik hâkimken iki börü etrafı süzüyordu. Namlı tarkan, bir heykel gibi başı dik bir hâlde dikiliyordu. Kral Şirdan başını öne eğip kısa bir süre bekledi. Prenses Elasya ise Şirdan'ın ne yaptığını merak ediyordu. Başını kaldırıp hırıltılı bir sesle, "O kendini beğenmiş Han'ına söyle; Demir Ordu'nun altında ezilecek! Hem o hem de kendini beğenmiş ruhu yok olacak! Bu topraklar, Kurt Diyarı erlerinin mezarı olacak!" dedi ve ayağa kalktı. Tahtının yanında duran kılıcı aldı. Salonda yankılanan sesle beraber, iki yanda nöbet tutan muhafızların mızrakları indi ve çevreleri sarıldı. İki börü ilk saldırıda ne yapacaklarını kararlaştırmak için çevreyi süzerken kral bir anda pusatını Temir Tonka'nın boğazına dayadı.

"Seni burada geberteceğimi bilmiyor muydu Han'ın Temir Tonka? Savaşı senin kanınla başlatmayacağımı hangi ahmak düşünür ki?"

Temir Tonka kılıç boğazına dayalı hâlde gülmeye başladı.

"O kılıcı boğazıma soktuğun anda dışarıda pusatları alınmış Börüler'in, buradaki uyuşuk erlerinin boyunlarını ne kadar kısa zamanda kıracağmı tahmin bile edemezsin. Tabii son yer burası olur. Önce akıttığın kanıma seni bir köpek gibi eğerler. Sonra da yavaş yavaş önce parmaklarını koparmakla başlarlar."

"Pusatları olmayan, sarayın dışındaki adamlarına mı güveniyorsun? Hah! Ne zannediyorsunuz siz kendinizi Temir Tonka, ölümsüz falan mı?"

"Bunu deneyebilirsin. O zaman ölümlü bir bedenin, bir ölümsüzün yapabileceği şeyleri nasıl yapabildiğini görebilirsin."

Kral Şirdan, kılıcı Temir Tonka'nın boğazında, dişlerini sıkmış bir hâlde bekliyordu. Alnı terlemiş, duydukları kafasını karıştırmıştı. Prenses Elasya hızla yanlarına gelip kılıcın tepesine dokunarak indirtti.

"Onu cenk meydanında yerde can çekişirken görmek istiyorum!"

Büyük kara gözlerini öylece dikmiş, güzel dudaklarına oturan bir gülümsemeyle kendinden emin konuşmuştu. Temir Tonka, "Bundan sonrasında göreceğiniz tek şey bozkırdan gelen bir gazap rüzgârı olacak!" dedi ve arkasmı dönüp, iki borünün ortasından geçti. Mızrakları kaldırmış olan erler, Elasya'nın kafa hareketiyle iki yana açıldılar. Borüler etrafı süzerek Temir Tonka'yı izlerken Kral Şirdan kılıcı hırsla yere attı.

"Onu öldürmeme neden engel oldun Elasya?"

"Onu öldüremeyecektin! Bu apaçık ortadaydı. Temir Tonka'nın gözlerinde ufacık korku yoktu. Şu bahsettiği özel birlik; Borüler. Onları tanımıyoruz. Karşımızdaki orduyu sadece onlarla beraber Di'ye yaptığımız savaştan artakalan yazıtlardan biliyoruz. Bir önceki kağanları Acı-

maşız Cerdukay... Karşımızdaki yeni kağan, eğer onun gibiyse işimiz zor Şirdan!"

Şirdan, yumruklarını sıkarak öfkeyle bağırdı. Tahtına gidip, oturup öylece yerdeki kılıca baktı. Prenses Elasya, kılıcı yerden alıp Şirdan'a götürdü.

"Sakın kılıcını düşürme! Düşürsen bile yerde bırakma. Bakarsın bahsettiği şu Borüler, ansızın kapıdan içeri girerler. O koca kurdu uzafctan gördün değil mi? Saraym salonuna o canavarın girdiğini düşün Şirdan. Savaştayız ve bu senin saray eğlencelerin gibi kahkaha dolu bitmeyecek."

Elasya gözlerini kaydırarak, omuzlarına gelen saçlarını savurdu ve salondan çıktıktan sonra Şirdan, "Hepiniz dışarı çıkın!" diye bağırdı. Komutan ve muhafızlar birbirlerine baktılar.

"Duymadınız mı ahmaklar? Size çıkın diyorum!"

Hepsi koşarak salonu terk ettikten sonra dev kapı kapandı. Salondaki sessizlik kapının kapanma sesiyle bir süre bozuldu. Elindeki kılıcın ucunu yerdeki mermere yavaş yavaş vurarak başını sallamaya başladı.

"Demek gazap rüzgârı ha? Öyle olsun Temir Tonka! Bu kaçık kralın neler yapabileceğini hiçbiriniz daha bilmiyorsunuz. Kendi ailesini katleden bir adamın, sizin ordunuza neler yapabileceğini bilmiyorsunuz!"

Temir Tonka ve Borüler, bu sırada atlarına binmiş şehrin içerisinde yine iki yandan uzun muhafız birlikleriyle sura doğru gidiyorlardı. Halkın gözündeki korku dikkatlerini çekiyordu. Kimi ağlamaklı gözlerle sanki onlardan yardım istiyor gibi bakıyordu.

Temir Tonka, ardındaki elli borüyle pusatlarını surla-

rın açılan kapısında aldığında, karşısında duran komutana yaklaşıp kulağına eğildi.

"Geliyoruz! Kaçmak yok komutan!"

Yavaşça geriye doğru çekilip kaşlarını kaldırdı. Gülümseyerek komutanın öfkeli bakışları atını ordusuna doğru yol almaya başladı. Arkasındaki ordu, cenk meydanının ortasına vardığında, hareketlenmeye başladı. Demirdağlı durumu anlayıp Gölge'yi ileri doğru sürdü ve var gücüyle uluttu. Kızıl, öfke dolu gözleri karşı ordudaki erlerin bir anda nutkunun tutulmasına neden olmuştu. Ulumasını göğüslerinde bir titreme olarak hissediyorlardı.

Bu meydan okumaydı. Yapacakları tek gözü açık davranışta misliyle karşılık göreceklerinin işaretiydi. Temir Tonka ardındaki ordunun yerleşirken karışmaya başladığını görünce, "Kardaşım benim! Andam!" dedi ve Alpagut Han'a doğru hızla ilerlemeye devam etti. Atını Kurt Diyarı Ham'nın karşısında durduğunda, borüler eski yerlerine geçtiler.

"Anlat Temir Tonka!"

"Buyruğunuzu okuduğumda oldukça öfkelendi Han'ım. Sonrasında pusatını çekip boynuma dayadı. Ablası olan Hatti Prensesi indirmesini söyledi ve dışarı çıkmamda sorun çıkarmadılar. Kral Şirdan korkağın teki ama usunu kaybetmiş bir adam. Savaş istiyor ve ordusuna çok güveniyor."

"Demek öyle! Ölümü sarayma çağırana biz de gerekeni vereceğiz.

Ateş ve Kan

Hatti orduları saldırmadan beklerken Alpagut Han, otağında Tendübay Kağan'm omzuna dokunup, "Yola çıkma vaktiniz geldi Tendübay. Hattiler belli ki Taryus denen adamın ordusunu bekliyorlar. Bu, işimize gelir. Onlar orduyu tamamlayamadan ayrılırsanız peşinize takılamaz- lar," dedi.

"Doğru dersiniz Han'ım. Zaten şehirleri bile korumasız bırakan Şirdan, beklediği ordu gelmeden erlerini çarpışmaya sokup azaltmaz. Yola çıkarsak, Asena'nın tahminine göre bir güne ancak şehirde konuşlanacak ordudan önde oluruz."

Alpagut Han, sıkkın bir hâlde başını salladıktan sonra, "Tendübay... Bilinmeyen topraklarda dikkatli olun," dedi ve dişlerini sıktı.

"Şular iyi denizcilerdir Han'ım."

"Ben, denizleri kastetmiyorum. Neden bahsettiğimi iyi biliyorsun. Çoğa, Asena, Günseli ve başlarında sen... Bu ölümün yürüyüşü olacak. Hainlere nasıl acımasız davrandığını bilirim. Adın baban Cerdukay Kağan'ımız gibi dilden dile dolanır. Orası Kurt Diyarı değil. Sadece bunu unutma."

"Her adımımı dikkatli atacağım Han'ım. Hem yanımızda Asena ve Yada Taşı da var. Tanrı bizimledir. Döndüğümüzde, Börü Han'ın oğlunun Demir Orduları nasıl yok ettiğini dilden dile yayılan bir destan olarak dinlemek bizi mutlu edecektir."

Alpagut Han ve Tendübay Kağan gülümseyerek birbirlerine sertçe sarıldılar. Sırtlarına vurup, ellerini sertçe birleştirdiler. İkisi bir ağızdan; "Kurt ve aslan, diş ve pençe, kan ve ateş birdir! Adımız göğe bir yükseldi. Sonumuz toprağa bir üflendi. Gök Çocuklarının andıdır; acunun karanlık yüzü kurt ve aslanın pençeleri arasında ışığa ulaşacak!" dediler.

Otağın dışında bekleyen Çoğa, Günseli ve Almila, orduların başındaydı. Asena ise otağın girişinde bekliyordu. Buga Kağan, Torumtay, Demirdağlı ve Temir Tonka, sol tarafta bekliyorlardı. Alpagut Han ve Tendübay Kağan otağdan çıktıkları anda ordular tek hareketle hazır hâle geçti. Asena, babasının gözlerine bakıp, "Emrinizle yola çıkmak için ordular hazırdır Han'ım," dedi. Alpagut Han, kızına doğru döndüğünde Tendübay Kağan birkaç adım ileri gitti.

"Tendübay'ın emrinden çıkmayacaksın Asena! Orası Kurt Diyarı değil. Bunu sakın unutma."

"Merak etme baba. Kandaşlarımızı kurtarıp geri döneceğiz."

"Çoğa gibi bir komutan varken, inatla ya da öfkeyle bir işe kalkışma. O çengin havasını çok iyi koklar. Ondan öğreneceğin çok şey var."

"Döndüğümde, utkuları beraber kutlayacağız baba!"

Alpagut Han gülümseyerek kızma kafasını salladı. Asena koşarak, Almila'nın yanma geçtiğinde, Temir Tonka hareketlendi. Alpagut Han'ın karşına geçip selam verdi.

"Ordu hazırdır Han'ım! Emrinizle Tendübay Kağan'ın ardından harekete geçeceğiz."

"Dikkatli ol Temir Tonka."

"Buyruğunuzu eksiksiz yerine getireceğiz Han'ım!"

Tendübay Kağan, önüne getirilen kara ata bindikten sonra ordusunun başına geçti. Alpagut Han'ın, "Kandaşlarımız için! Gökte Doğanlar için! Parçalaym aslanlar!" diye haykırmasıyla tüm erler pusatlarını havaya kaldırıp, Tendübay Kağan'm hareketlenmesiyle atlarını sürmeye başladılar. Buga Kağan, ağabeyi ve ordusunu izlerken, kendine doğru koşarak gelen iki erine baktı.

"Saldırı mı?"

"Hayır, kağanım. Dört kadın savaşçı geldi. Kurt ve aslanın liderlerini görmek isterler."
"Kimler? Hatti çaşıtları olmasınlar?"
"Amazonlar olduklarını söylüyorlar kağanım."
"Bekleyin!"

Buga Kağan, iri cüssesiyle Alpagut Han'a doğru ilerledi. Demirdağlı bir şeyler olduğunu anlamış olmalı ki onlara doğru yaklaşıyordu.

"Saldırı mı var Buga?"

"Hayır Han'ım. Amazonlar kurt ve aslanın liderini görmek isterlermiş. Bu Amazonlar, babamın bizlere anlattığı ordusunda savaşan, uzak diyarlardan gelen kadın savaşçılar mı?"

"Onlar Buga. Otağıma geçelim. Bakalım Amazonlar ne istiyorlar."

Buga Kağan, kendine bakan erlere eliyle getirmelerini işaret edip Alpagut Han ile otağa girdi. Torumtay da De- mirdağlı ile otağın girişinde beklerken, Gölge, kızıl gözleriyle etraflarında dolaşıyordu.

İleriden dört uzun boylu, kılıçları sırtlarına asılı Amazon, kendilerine eşlik eden on erle birlikte Borüler'in önünde durdu. Demirdağlı'nın görevlendirdiği çabış, "Pusatlarınızı burada bırakacaksınız!" diye sert bir ses tonuyla çıkış yaptı. Amazonlar isteği ikiletmeden sırtlarındaki kılıçları erlere verirken, hareketlenecekleri sırada börü çabışı gülümseyerek onları durdurdu.

"Hepsini!"

Saçlarının arasına gizledikleri küçük, iğne gibi ince bıçaklardan, çizmelerindekilere kadar hepsini çıkardılar. Bu sırada karanlığın içerisinde Gölge belirdi. Kadınların hepsi korkulu gözlerle dev kara kurda bakıyordu. Börü çabışı, "Üzerinizde tek bir şey kaldıysa, kafasını biz değil o alır!" dedi. Demirdağlı, kurt maskesinin ardmdan gülümsüyordu. Torumtay, kadınların bir süre sonra yanlarına gelmesiyle küçük, çekik gözlerini daha da kıstı.

"Ben Buga Kağan'ın ordu başı Torumtay. İçeri girdiğinizde Kurt Diyan'nm Han'ı, acunun adalet ordularının başı karşısında diz çöküp selam vereceksiniz!"

Amazonlardan en irisi, "Biz kendi ecemize diz çökeriz," dediği anda Demirdağlı öfkeyle kadına bir adım attı.

"Diz çökmezsen çöktürürüz! Boyun eğmezsen, eğdiririz!"

Demirden kurt maskeli adamın sözleri oldukça iddialıydı. Amazonlar birbirlerine baktılar. Biri başıyla bir şey işaret ettiğinde, "Tamam," diye konuşmayı bitirdi. Amazonlar, Torumtay ve Demirdağlı'nın ardından içeri girip, diz çöktüler ve başlarını eğdiler. Karşılarında oturan Alpa- gut Han'a ve tek gözlü Buga Kağan'a baktılar. İçlerinden biri bir adım öne çıkıp, konuşmak için bekledi.

"Ben Kurt Diyarı'nın Hanı Alpagut Han. Yanımdaki de aslanların kağanlarından, Cerdukay Kağan'm oğlu, küçük kağanlarımdan Buga Kağan. Bizleri arıyormuşsunuz. Kimsiniz? Ne istersiniz?"

"Bizleri ecemiz gönderdi. Amazon Diyarı'ndan geliyoruz. Kurt Diyarı ordularının burada, Şirdan denen ussuz kralı yok etmeye geldiğini duyduk. Ecemiz, atalarımızın Cerdukay Kağan'm yanında, zalimliğe karşı savaştığı gibi şimdi de sizin yanınızdaysa vaşmaya hazır olduğunu söylemeye geldik. Amazonlar, kadim dostlarının yanındadır."

"Demek kadim dostluğu hatırlayan birileri varmış acunda. Ecenizin isteği beni mutlu etmiştir. Etmiştir de, neden Demir Ordu ile savaşmak ister? Sadece biz savaşıyoruz diye olmasa gerek."

"Kral Şirdan bizlerle de savaşmakta. Çok sayıda saldırılar yaptı ama tabii başarılı olamadı. Ondan önceki kralla barış içerisinde yaşardık. Fakat o bir zalim! Biz zalime karşı, kadim dostumuzun yanında olmak isteriz."

Alpagut Han kafasını sallarken, Buga Kağan söze girdi.

"Çıkarınız ne olacak? Yani Kral Şirdan öldürülüp orduları yenilince, ne isteyeceksiniz? Altın ya da toprak mı?"

"Hiçbiri Cerdukay'ın oğlu. Bizim yurdumuz ağaçlarla kaplı o dağlardır. Altın istediğimiz zaman, istediğimiz yerden çıkarabiliriz. Sadece bu topraklarda huzurun devam edip, Amazon yurdunun güvende olmasını isteriz."

Alpagut Han elini sertçe dizine vurup, "Peki, ecenize haber yollayın o zaman. Alpagut Han seni ordusunda görmekten mutluluk duyar kadim dostum dediğimi söyleyin," dedi.

"Doğanımız yanımızdadır. Zaman kaybetmememiz için kuşla haber vermemizi istedi."

"Ordunuz kaç savaşçıdan oluşuyor?"

"Dört bin civarı."

"Ecenizi bekliyor olacağım. Sizler için bir çadır hazırlatılacak. Ordunuz gelene kadar dinlenin. Ortalıkta karmaşa yaratacak tek şey kulağıma gelirse, eceniz gelmeden kelleleriniz ona gider!"

Amazonların yüzü bir anda gerildi.

"Merak etmeyin Alpagut Han. Bir gölgeden farksız olacağız."

Buga Kağan, "Torumtay! Hatun savaşçılarımız Amazonlarla ilgilensinler," dedi.

"Emredersiniz kağanım!"

Amazonlar, otağdan çıktıktan sonra Buga Kağan da ayaklandı.

"Ben de otağıma geçip Torumtay ile ilk saldırı hakkında birliklerin son hareketini konuşayım Han'ım."

Alpagut Han ayağa kalkıp, başını salladıktan sonra otağdan beraber çıktığı Buga Kağan'a baktı. Elleri arkada, duruşu rahat ama yüzü oldukça gergindi.

"Şu Kralı Lu, onun için ne düşünürsün?"

"Bu ana kadar göze çarpacak bir hareketi olmadı. Onu çoğunlukla görmüyorum bile."

"Ben de bundan bahsediyorum Buga. Hevessiz ve sanki aklı başka yerde gibi geldi bana. Ortalıkta görünmemesi alışılmış bir şey değil. İyi gizlenen birkaç adamını görevlendir, onu yakmdan takip etsinler."

"İhanetten mi şüphelenirsiniz Han'ım?"

"Elimizle Şu Krallığı'nı ona verdik. İhanet etmesi için bir neden yok ama bir şeyler seziyorum. O ya da onun çevresinde normal olmayan bir sessizlik var."

"Emredersiniz Han'ım."

Buga, Alpagut Han'ın yanından ayrıldıktan sonra Torumtay kağanının yanma geldi. Buga ses çıkarmadan yürüyordu. Tek gözüyle ortalığı süzdükten sonra, "Kral Lu ve çevresi kolaçan edilecek. Bir gölge gibi Torumtay," dedi. Torumtay, kağanın emrini başıyla onaylarken otağa girmek üzere olan üç Agartalı'yı fark etti. Alpagut Han'ın, karmaşık planlar içinde olduğunu seziyordu. Agartalılar ile ne konuşabilirdi ki cenk öncesi? Hem de Üstat Apraş öldükten sonra ona ne anlatabilirdi bu toy üstatlar?

Torumtay bu sorularla yürümeye devam ederken otağda üç üstat, Alpagut Han'ın ağzından çıkacak olan ilk sözü bekliyordu. Yerine kurulmuş, üstatları süzüyordu. Demirdağlı ise dışarıda, babasının ne konuştuğunu merak ediyordu.

"Apraş artık yok. Ejder Çarkı'nı kullandıktan sonra uçmağa vardı."

"Evet, Han'ım. Tini kut bulsun"

"O çark, neden Apraş'ı öldürdü?"

"Karşısında Kuzgun vardı Han'ım. Yani çok güçlü diğer Ağartalı, çarkı durdurmanın yollarını biliyordu."

Alpagut Han, "Hımm," dedikten sonra sakalını düzeltti.

"Onu kullanmak için tinsel bir güç mü gerekir? Raji, henüz onun peşine düşmemişti."

"Çark eğer zamanında durdurulmazsa, kullananı günler sürecek bir bayıltmaya sokabilir. Ya da daha da zorlanırsa Üstat Apraş gibi ölümüne yol açabilir. Onu tinsel gücü olanların kullanması daha iyi Han'ım. Ancak sesleri dinleyebilenler ve alt diyarı görebilenler ne zaman duracaklarını bilirler."

"Zamanı geldiğinde kullanılacak. Bu kadim zamanlardan kalma bir güçse, zamanında nasıl kullandılarsa biz de öyle kullanacağız. Agartalılar! Bunu çözün! Bu zamana kadar olan tüm öğretilerinizi gözden geçireceksiniz. Apraş ve amcam Bangu olmadığına göre, bu çarkı nasıl zararsız hâlde kullanacağımı sizler bulacaksınız!"

Üç Ağartalı başlarını salladıktan sonra tam karşısında oturan, "Sizden tek isteğimiz Han'ım, zararsız hâlde nasıl kullanacağımızı çözene kadar onun ortaya çıkmaması. Hayatınızı tehlikeye atmanızı hiçbirimiz istemeyiz," dedi.

"Peki, gidebilirsiniz."

Üstatlar otağdan çıktığı sırada Demirdağlı yanlarına geldi.

"Ne konuştunuz?"

"Baban çarkı kullanmak istiyor."

"Ama Apraş..."

"Biliyoruz Demirdağlı. Babam uyardık. Çarkı nasıl kullanacağımızı çözene kadar ona dokunmayacak. En azından öyle sanıyoruz."

Bu arada bir anda borular gecenin karanlığını boğuk seslerle yırttı. Gölge aniden yerinden doğrulup, kızıl gözlerini ileri dikti. Etraftaki koşuşturmalardan çengin beklenmedik bir anda geçekleşeceği ortadaydı. Demirdağlı, "Borüler! Düzen al!" diye bağırdı. Agartalılar ellerini ince kılıçlarına atıp ne yapmaları gerektiklerini duymak için bekliyorlardı. Dibine gelen Gölge'nin tepesine binen De- mirdağlı üç üstada baktı.

"Cenkte babama yakın durun. Onu gözden kaybetmeyin."

Üçü de başlarıyla emri onaylayıp atlarına doğru koştu. Alpagut Han kısa bir süre sonra kuyagını giymiş hâlde dışarı çıktı. Beyaz atına binip, yanına gelen Demirdağlı'ya, "Borüler hazır mı?" diye sordu.

"Her zaman Han'ım!"

"Gidelim!"

Alpagut Han'ın çevresinde etten duvar ören Borüler kalabalığı yararak ilerlerken, Gölge ve Demirdağlı daha dışarıdan etrafı süzerek yol alıyordu. Ordunun başına geldiklerinde Buga Kağan*ve Torumtay onları bekliyordu. Alpagut Han, "Neler oluyor Buga? Korkak Şirdan kurdu gece mi

avlayacağmı sanır?" dedi ve gülümsedi.

"Kalabalık bir ordu surların önünde yerini alıp davullar çalmaya başladı. Saldırı için hazırlanıyorlar Han ım. Ahmak Şirdan, gece darbe vurmak istiyor olmalı."

"Gelsin bakalım."

Taryus'un katiller ordusundan iki bin kadarı ve üç bin kişilik Demir Ordu eri saldırı için hazır hâlde bekliyordu. Taryus ve Şirdan, sarayın büyük balkonundan karanlıkta kalan alana bakıp, gelecek olan iyi haberi beklerken Elas- ya, "Yanlış zaman!" diye söylendi. Taryus, gülümseyerek Elasya'ya bakıp kadehini kaldırdı.

"Biraz rahatla Prenses Elasya. Orada ordumdan iki bin güçlü savaşçı var. Acımasız ve kana susamış iki bin savaşçı! İlk darbede onları yıpratırsak, gün doğumuyla yapılacak bir saldırıda onları yurtlarına kadar kovalarız.

"Onlarla açık alanda savaşmak doğru bir seçim değil. Onları şehrin içine çekmeliyiz."

Kral Şirdan kaşlarını alay edercesine kaldırıp, "Ne yani, şimdi o kapıları açıp düşman erlerini dibime kadar sokmamı mı söylüyorsun? Hah! Bu şehrin gücü o surlar! dedi.

"Umarım seçiminde haklısındır kardeşim... Umarım!"

Bu sırada Hatti surları önündeki birlikler hızla çalman ritimden sonra tek tek vurulan davul sesleriyle pusatlarmı iyice kavradı. İkili vuruş tekrar hızlandığında emirle bir-
likte saldırıya geçtiler. Uç bini yaya, iki bini atlı koca birlik saldırıya geçince Buga Kağan, "Ezin şunları!" diye bağırdı.

Filler yeri titreterek harekete geçtiğinde yanı başında duran Torumtay'a, "Ateş çemberi!" diye seslendi. Torum- tay, atını hızla birliklere doğru sürdüğü sırada Kral Lu, iki sıra yan taraftaki Alpagut Han ile göz göze geldi. Baş hareketiyle Alpagut Han'dan emir gelince bayrakçılarına baktı. Şu bayrakları ardı sıra inip kalkınca iki bin Şu süvarisi oldukları yerden bir anda boşaldı. Torumtay'ın emriyle hızla harekete geçen iki yüz kişilik birlik yanlarına aldıkları yağ fıçılarıyla ikiye ayrılarak daha geniş çevreden atlarını sürmeye başladı.

Şu süvarileri önlerinde giden fillere ulaşmak üzereyken, Torumtay'ın gönderdiği erler yağ fıçılarının başlarını açıp yere dökmeye başladılar. Alpagut Han, "Kafa Kırıcılar!" diye bağırdı.

Beş yüz kişilik, iri yarı erlerden oluşan dev baltalar ve balyozlar taşıyan erler, harekete geçtiler. Koşarak karanlığın içinden sert darbeyi vurmak için ilerliyorlardı. Filler, ilk düşman erleriyle karşılaştığında tepelerinden oklar yağmaya başladı. Altında kalan erleri acımasızca ezip, tepiniyorlardı. Fillerin sesi karanlıkta yankılanırken Şirdan biraz tedirgin hâlde bardağmı yudumladı. Taryus gülümseyerek, "Merak etme! Adamlarım daha önce de fil gördüler. Onları nasıl yere yıkacaklarını iyi biliyorlar," dedi.

Bu sırada Buga'mn filleri Hatti erlerini darmadağın etmeye başladığında Taryus'un katilleri fillere doğru harekete geçtiler. Şu süvarileri saldırınca en arkadaki yüzlerce katil, fillerin yakınma gelip bekledi. O hengâmenin içerisinde ikişer kişi iki yandan ellerini birleştirip, kendilerine doğru koşan arkadaşlarmı sırayla yukarı fırlatmaya başladı. Kurt Diyarı okçuları bir anda üzerlerine fırlayan düşman erlerini görünce neye uğradıklarını şaşırdılar. Fillerin tepesindeki Uyguri erleri birer birer aşağıya düşerken, tepeye çıkmış olan katiller, fillerin kafalarına doğru hareket ederek büyük kılıçlarını fillerin başlarına art arda sokmaya başladılar. Karanlıktaki cenk acı çığlıklar ve fillerin haykırmalarıyla dolunca, Buga Kağan Torumtay'a, "Yaktır! Hemen!" diye bağırdı. Torumtay, alevli okları fırlatmalarını emredince, gökte süzülen küçük ateş taneleri bir anda ortalığı aydınlatıverdi. Cenk alanı iki yandan uzun bir şerit şeklinde alevler ile aydınlanırken, Buga tek gözünü kocaman açarak olanları izlemeye başladı.

Filler teker teker yere düşüyordu. Şu süvarileri iyi savaşsalar da, az sayıda kalacak ve yok olacaklardı. Kafa Kırıcılar yeni yeni erleri yere düşürmeye, ezici darbeler vurmaya başlamışlardı. Alpagut Han, Gölge'nin hırıltısını duydu dibinde. Dev kurdun, koca dişlerini göstererek öfkeyle soluduğunu gördü. Demirdağlı'ya baktı.

"Parçalayın onları Borüler!"

Emirle beraber Demirdağlı kara kurdunu cenk meydanına sürmeye başladı. Ardından harekete geçen Borüler rüzgâr gibi ilerliyorlardı. Buga Kağan işaret verince dev bir birlikle harekete geçen Torumtay, iki yana açılmış hâlde ilerliyordu. Ölen filleri gören Taryus, "Sana dedim Kral Şirdan. Fillerden korkmana hiç gerek yoktu," dedi ve gülümsedi. Prenses Elasya parmağım kaldırıp cenk alanını gösterdi.

"Korkmamız geren şey şimdi geliyor!"

Kızıl gözlü dev kara kurdu ile alevlerin arasmdan bir anda çıkan Demirdağlı, Kafa Kırıcılar'm tepesinden zıplayıp, katillerin üzerine atladı. Kurdun tepesinden inip, Kızagan Tengri'nin Kılıcım savurmaya başlayınca çevreye kelleler saçıldı. Borüler atlarından zıplayıp yere taklalar atarak inip, ustaca ve çok hızlı hareketlerle katilleri yere seriyorlardı. Şu süvarileri diğer taraftan bastırırken, yağıları tek tarafta birleşmek zorunda bırakmışlardı. Torum- tay, "Geliyorum Demirdağlı!" diye bağırdı. Borüler, arka arkaya yağıyı indirdikten sonra Torumtay yaklaşınca, bir araya geldiler.

Üzerlerine gelen yağı birlikleri gittikçe yaklaşıyordu. Demirdağlı, "Hadi artık Torumtay!" diye söylendiği sırada, yanlarından bir esinti gibi geçen atların arkasından yükselen kılıç seslerini duydular. Sanki koca bir dalga olup, yağı birliklerini içlerine alıp boğmuşlardı. Gölge ise, önüne gelen her erin kafasını koparark ilerlerken, Torumtay'm gelişiyle, durdu. Dişleri, o muhteşem kara tüyleri kan içindeydi. Nefesi hırıltılı, kana doymamış bir hâlde çıkıyordu.

Yerle bir olan yağı birliklerinin cesetlerine basarak yürüyen Gölge, Demirdağlı'nın yanma gelip başını göğe kaldırdı. Torumtay ve süvariler utku haykırışları atarken Gölge, yürekleri titreten derin ulumasmı göğe bıraktı. Bir anda Torumtay ve birliği susup, bu etkileyici, muhteşem kurdun ulumasmı hayranlıkla izlerken, surların ardında korku hâkimdi. Kral Şirdan ve Taryus, yok olan birliklerini şaşkın bir hâlde izlerken, şehrin sokaklarına dolan kurdun sesi, kalplere korku salıyordu.

Taryus'un katiller ordusu, birbirlerine bakarak karşılaşacakları acı ölümün haberinin korkusunu paylaşırken, Demir Ordu'nu erleri kendilerini kapana kısılmış gibi hissediyorlardı. Şehirde, onların karşısında öldürülmek için sırasını bekleyen fareler gibiydiler. Komutanlar bu durumdan mutsuz da olsalar kralın emirlerine karşı gelemiyor- lardı. Kral Şirdan, arkasına dönüp, "Bu nasıl bir canavar? Onu öldürmeliyiz!" dedi. Prenses Elasya, kralın sözlerinden sora kılıcının kabzasını sıktı.

"Merak etme, onun da zamanı gelecek. Önce onların yerleşimini çözmeliyiz. Savaşta nasıl hareket ediyorlar, hangi komutan hangisini başmda öğrenmeliyiz. Cenkte komutanlarının kellelerini almalıyız ki hevesleri kırılsın. Bu canavar için de ayrıca bir şeyler düşüneceğiz."

Hatti sarayı büyük bozgunun etkisindeyken, Kurt Diyarı orduları, Alpagut Han'ın adını

haykırıyorlardı. Buga, her ne kadar cengi kazansalar da öfkeliydi. Alpagut Han, atını otağına doğru döndürdüğünde, Buga Kağan'a gelmesini işaret etti. Birlikler toplanırken, gözcü sayısını arttırarak konuşlanmaya başladılar. Demirdağlı ardındaki Börülerle Alpagut Han'ın otağına doğru ilerlerken, Gölge diliyle ağzının kenarındaki kanları yalıyordu.

Apagut Han atından inip otağa girdiğinde, Buga Kağan hemen peşindeydi. Arkasını dönüp bir anda duran Han, "Nedir bu yüzündeki öfke Buga?" diye gürledi. Yumruklarını sıkmış bir hâlde, tek gözüyle delirmiş gibi bakan kağanın çenesi kıpırdıyordu.

"Filler... Onları yok ettiler Han'ım! Yanlış saldırı yaptım."

"Sen yanlış saldırı yapmadın Buga. Karşımızda bozkırda at koşturup, mızrak atan savaşçılar yok. Geniş düzlükte kendini korumaya çalışan bir birlik de yok. Biz koca bir şehre karşı savaşıyoruz. Koca duvarları olan, tepesinde binlerce okçusu olan Demir Ordu'nun kalbine saldırıyoruz. Karşımızda da onlarca diyarın katilleri ve tastamam bir ordu var. Raji'nin köpek sürüsüyle karıştırma!"

"Çok erimizi kaybettik Han'ım. Şular iyi iş çıkardılar ama yeterli olamadılar."

"Daha da kaybedebiliriz. Bunun için her adımı çok dikkatli düşünmeliyiz. Şular, o şehre girdikten sonra işimize daha çok yarayacaklar. Kral Lu bir an önce şehre girmekten yana."

Buga Kağan kaşlarını bir anda çatıp, "Ona hiç güvenmiyorum Han'ım," dedi.

"Rulin'den sonra böyle düşünmeni anlıyorum ama onlar bizimle. Onca yolu koca orduyla peşimizden gelerek aştılar. İhanet edecek olan, Kurt Diyarı bu kadar az ere sahipken saldırırdı. Lu bizim dostumuz. Torumtay'a dev kalasları hazırlatmasını söyle."

"Emredersiniz Han'ım! Girecek miyiz?"

"Bu cenk daha uzun süremez. Arka yollardan erzak yardımları kesintisiz geliyor. Şehri tutarak diz çökmelerini bekleyemeyiz. Demirdağlı onların can damarlarını, erzak yardımı yapılan ana yolu kesecek."

Buga başını salladıktan sonra Han'ın yanından ayrıldı. Hemen ileride Gölge ile bekleyen Demirdağlı'yı görünce hızla oraya doğru gitti. Genç savaşçı kendine doğru gelen

kağanı fark edince ona yönelecekti ki Buga, eliyle beklemesini işaret etti. Dibine kadar gelip, dev cüssesini daha da dik tutarak tek gözüyle demirden kurt maskesini süzdü.

"Bunun altında hangi yüz var bilmem! Bir anda ortaya çıkıp, onca tarkanı emrine alan hangi savaşçı var bilmem! Ulu Bangu'nun kurdu seni nasıl seçti, nasıl son kurt süren oldun onu da bilmem! Bildiğim tek şey; sana güvenmiyorum Demirdağlı!"

"Kağanım..."

"Sus! Sadece beni dinle! Çok yakında, ordularımız için çok önemli bir buyruk alacaksın. Başaramazsan, buraya seni döndürmem! Orada uçmağa vardı dedirtir, ellerimle kelleni alırım!"

Buga Kağan'ın sözünden sonra Gölge bir anda hırladı. Demirdağlı, eliyle kurduna sakin olmasını işaret edince Buga Kağan, "Babam Cerdukay Kağan, kurdunu koca bir imparatorluğu yok ederken kaybetti. Yani bu dev kurtlar ölebiliyorlar Demirdağlı! Umarım ne demek istediğimi an- lamışsındır!" dedikten sonra dişlerini sıktı.

"Anladım kağanım. Buyruk ne olursa eksiksiz yerine getirilecek. Başarısız olunmayacak!"

Buga Kağan kafasını hafifçe salladıktan sonra yanından ayrıldı. Sert adımlarla uzaklaşırken Demirdağlı, Bu- ga'nın ardından bakıyordu.

"Güvenmemek... İşte bu yüzden aslanlar hep güvenilirdir. Kurt soyu dışında kimseye güvenmezler!"

Aslanın Yolu

Gün ışıdığında Prenses Elasya, ardındaki elli kişilik muhafız birliğiyle parlak zdminde hızlı adımlarla yürüyordu. Saraydan dışarı çıktığında esen hafif rüzgârla burnuna gelen ceset kokusu, yaşanacak belki de nice cenk sonrasının haberini veriyordu. Atına atlayıp, muhafızlarıyla surlara doğru hızla ilerlemeye başladı. Hatti halkının gözündeki korkuyu apaçık görebiliyordu. Halkı onu sever ve Yenilmez Savaşçı Prenses olarak anardı. Fakat bu sefer, yılların düşmanıyla birlik yapmaları, şehirdeki huzursuzluğu daha da tetiklemişti.

Bu düşman, ne Amazonlara ne de Taryus'un katiller ordusuna benziyordu. Cesur ve inatçı oldukları belliydi. Prenses Elasya, aklında dolandırdığı bu düşüncelerle surlara vardığında zaman kaybetmeden atından inip, merdivenleri çıkmaya başladı. Onu gören sur çabışları hemen hazır ola geçip prensesin geleceği yolda kıpırdaman beklemeye başladılar. Elasya bir rüzgâr gibi yanlarından geçerken arkasına takılıp, vereceği emirleri duymak için dikkatle ağzından çıkacak sözleri bekliyorlardı. Gösterişli kızıl pelerinini savurarak surun bir burcunda aniden durup karşısındaki orduya baktı. Bir anlığına gözleri büyük giriş kapısının önündeki cenk alanına kaydığında toprağın kızıla çalmış, balçıklaşmış hâlini gördü.

İki taraf da can veren erlerine dokunmamıştı. Elasya sıkkın bir hâlde nefes alıp, yüzüne düşen ipeksi saçlarını düzeltti. Ordudaki bayrakları ve dev çadırı gözlemledi. Alpagut Han, gövde gösterisi yapıyordu. Koca otağını her yerden görülebilecek bir yere koydurmuş, etrafına da dev kurt başlı bayraklarını diktirmişti. Kara dev kurdu fark etti. Yanında dolaşan savaşçının demir maskesine yansıyan günün ilk ışıkları parlama oluşturuyordu. Aslanlı bayrağı ve Alpagut Han'ın otağından biraz daha küçük olanı fark etti. Elini ileriye doğru kaldırıp işaret parmağını kaldırdı.

"İki ayrı ordu var; aslan ve kurt. Ejderha burada. Birlikler, gözcüler, yaylar ve ustalar... Hepsi belli. Hepsi bir düzen içinde. Dün gece erlerimizi parçalayan kara kurt orada. Artakalan birkaç fil, aslanlı bayrağın olduğu yerde."

Çabışlardan biri prensesin konuşması bittiğinde, "Gözcü sayılarını arttırdılar efendim," dedi.

"Ordunun ucu nereye kadar?"

"Gezici birliklerimiz oldukça kalabalık olduklarını söylediler. Karşımızdaki düzlük düşmanla doluymuş."

"Kaç birlik saldırdı, hatırlıyor musun?"

"Sanırım üç ya da dört birlik... Fillerle beraber o kadar olmalı. Sonra ortalık aydınlanıverdi. Ateşe verdiler cenk alanını. O dev canavar ve tepesine binen savaşçı geldi. Ardında az sayıda erle katliam yaptı. Bağırışlarını unutamam; Borüler parçalayın! Borüler saldırın!"

Prenses Elasya bir anda gözlerini açtı.

"Borüler Temir Tonka ile geldiyse, dün gece neredeydi? Bizden... Bizden gemileri istemişlerdi!"

"Anlamadım prensesim?"

"Oyuna getirildik! Alpagut Han bize oyun oynadı!"

Prenses Elasya öfkeyle koşarak merdivenlere giderken çabış peşine takıldı.

"Emriniz nedir prensesim?"

Merdivenlerden hızla inip atına binince nefes nefese karşısında duran çabışa, "Surlardaki okçu sayısını arttırın! Dün geceki gibi bir çarpışma olursa, Taryus'un köpeklerini öncü birlik yapın," dedi.

"Siz... Prensesim?" <

"Bir süreliğine olmayacağım. Dediğimi yapın. Cenk- te ne yaptıklarmı çözene kadar bırakın Taryus'un katilleri parçalansın!"

Prenses Elasya atını muhafızlarıyla beraber saraya sürdü. Yolda, "Bunu nasıl düşünemedim? Nasıl olur da aklıma gelmez?" diye söyleniyordu. Saraya girdiğinde muhafız birliğine geride kalmalarını söyleyip koşarak kralın odasına gitti. Kapıda bekleyen iki er, gelen prensesi durdurmak

istese de, "Çekilin!" diyen sert emirle bir anda durdular.

Büyük tahta kapıyı hızla açan Elasya içeri daldı. Kral, gözlerini ovuşturarak rahat yatağından doğruldu.

"Neler oluyor Elasya? Nereye girdiğini sanıyorsun?"

Yatağın dibine gidip Kral Şirdan'ın omuzunu tutup sarstı.

"Surların önünde seni parçalayacak bir düşman var ve sen uyuyorsun! Bununla da kalmayıp, kandırıldığından bihaber hülyalarda kralcılık mı oynuyorsun?"

"Ne diyorsun? Ne kandırılması?"

"Alpagut Han senden limanlara inmeyi istemişti. Senin sert cevabından sonra buraya geldi. Sanki derdi senin- leymiş gibi şehri kuşattı. Ordusunu böldüğüne adım gibi eminim! Bir kısmı kızılyana gidiyor, limanlara! Yani hem gemilerini ele geçirecekler, hem de altınlarını!"

"Bu işimize gelmez mi? Birkaç gemi için azalmaları kimin umurunda?"

"Ahmak! Senin can damarların limanların! Sana altınların diyorum! Hangi şehir efendisi aç kaldığında senin için savaşır söylesene? Ya da altınsız kaldığında Taryus'un yardım edeceğini mi sanıyorsun? Limanları kaybedersen, altını ve erzakı kaybedersin. Kendi şehrin dışında tümünü kaybedersin. Diğer şehir halklarmdan sonu gelmez büyük birlikler oluşacağını, herkesin krallığa soyunacağmı düşünmez misin? Alpagut Han'ın güçlü ordusunu, bilmediği topraklarda erzak ve altına boğduğunu düşün."

Kral Şirdan bir anda yatağından kalktı.

"Bizi kendi topraklarımızda, bize diş bileyen herkesle yok edecek! Ne yapacağız?"

Tam bu sırada kapı tıklandı. Kral üzerine uzun, gösterişli bir tunik geçirip, "Gel!" dedi. İçeri giren ordularının komutanıydı. Yüzü kireç gibi bembeyaz, çenesi titrer hâldeydi.

"Kralım..."

"Nedir bu hâlin?"

"Kralım Amazonlar... Alpagut Han'ın ordusuna katılıyorlar."

Kral Şirdan, koşarak uçuşan beyaz perdelerin arasından balkona çıktı. Elasya, hemen arkasından gelip uzaktaki karartı hâlindeki Amazon ordusunun, kurtlara katılışını izledi.

"Sadece limanları ve altını kaybetmekle kalmayacağız. Şehri almak isteyen artık iki düşmanımız var. Eminim he

pimizin ikişer canı olması için tanrılarına el açıyorlardır. Hepsinin alacak bir öcü var."

Kral, prensesin sözlerinden sonra korkuyla dönüp ona baktı.

"Elasya! Bir şeyler yap!"

Akın akın Alpagut Han'a giden, Şirdan'dan sonra kendilerine düşman olan Amazonlar'm, ufuktaki kalabalık görüntüsünü izliyordu. Prenses kaşlarını bir anda çatıp, "Önce kızılyana gidenleri durdurmalıyız. Şehir dayanır. Taryus'un katilleri buradayken her seferinde bırak onlar yem olsunlar. Demir Ordu asıl darbe için beklemeli. Kı- zılyana gidenleri durdurursak, limanları elimizde tutarız. Böylece bir şansımız olabilir."

"Ya geri dönemezsen Elasya?"

Bir anda öfkeyle gözlerini açıp ellerini gösterişli tuniğine yapıştırdığı Şirdan'ı sarstı.

"Sen kralsın! Bu tahta oturmak için kendi kanından olanlara bile acımadın. Beni... Beni sadece Amazonlar'a karşı bir koz olarak kullanmak için hayatta bıraktın!"

Kralı bir anda ittikten sonra dişlerini sıktı. Kral Şirdan kaşlarını kaldırarak, "Asla! Sana karşı asla düşmanlık beslemedim Elasya! Sen onlardan her zaman farklıydın. Bana tek iyi davranan şendin. Hatti şehirleri senin kahramanlıklarınla yükselecek. Bu cenkten bizi kazanan taraf olarak çıkar, sana istediğini veririm. Şehirler, limanlar hatta istediğin kadar ordu!" dedi.

"Senden bir şey istemiyorum! Sadece kral ol ve yurdunu düşmanlardan temizle. Taryus'a güvenme ve ben gelene kadar şehri düşürme!"

Kral, korkmuş bir hâlde başım salladı. Elasya, komutana dönüp, “Bana bin kişilik seçkin bir birlik hazırla. Sarayın arka girişinden çıkacağım. Sen de kral; Taryus'a emrimde yol alacak beş yüz kişilik bir birlik hazırlamasını söyle!" dedikten sonra odadan hızlı adımlarla çıktı. Komutanına bakan kral, omzundan itip yatağına gitti.

"Hadi! Ne duruyorsun? Elasya ne diyorsa yap. Kapı- dakilere de Taryus'u yemek salonuna çağırmalarını söyle!"

Komutan koşarak odadan çıkarken, kral uzun sakalını sıvazlayıp, "Ben her zaman hayatta kalırım! Hep öyle oldu. Bundan sonra da öyle olmalı. Ben Şirdan'ım!" deyip, usunu kaybetmişçesine uzun bir kahkaha attı. Tahta "t" şeklindeki bir sopaya takılmış olan gösterişli zırhını giymek için harekete geçti.

Bu sırada Alpagut Han otağında, geldiği haber verilen misafirini bekliyordu. Yanında Buga Kağan yerini almıştı. Diğer tarafına ise Kral Lu kurulmuştu. Etten duvar hâlinde yürüyeceği yolu gösteren Borüler, ortalarından geçen uzun boylu ve yapılı kadmlara bakıyorlardı. En önde, kafasına altından geyik ve kaplan işlemeli, kuş tüyleriyle süslenmiş altın taçlı Amazon Ecesi ilerliyordu Hemen arkasında, iri yapılı ve oldukça uzun boylu on muhafızı bulunuyordu. Deriden, yandan yırtmaçlı etekleri ve göğüs kısımları hayvan postundan kısa elbiseleri vardı. Saçlarında kemikten süsleriyle ve sırtlarında çift uzun, düz kılıçlarıyla etrafı süzerek ilerliyorlardı.

Amazonlar için bu kadar erkeğin arasında olmak rahatsız ediciydi. Onlar dağların sahibi, erkekleri hizmetkâr olarak kullanan özgür savaşçılardı. Otağa yaklaştıklarında erlerin ardında dikilen dev kara kurdu görünce, kızıl gözlerinden tedirgin oldular. Demirden maskesiyle karşılarına çıkagelen Demirdağlı'nm hemen yanında Torumtay vardı. Torumtay, ardından gelen Amazonlar'a elini kaldırıp, "Burada duracaksınız!" diye sert bir şekilde emir verdi. Ece, eliyle daha savaşçıları huzursuzlanmadan onlara beklemelerini işaret edip, Demirdağlı'nm karşısında durdu. Amazon Ecesi ile muhafızları arasındaki dört adımlık mesafeye hemen iki sıra börü girip, ellerini pusatlarına atıp beklemeye başladılar.

Muhafızlar ecelerinden ayrı kalmanın huzursuzluğu içerisindeyken iki Uyguri kadın savaşçısı gelip, ecenin iki yanına geçtiler. Demirdağlı, "Eliyle pusatını gösterip vermesini söyledi. Ece, kılıcını ve belindeki büyük bıçağı çıkarıp verdikten sonra iki Uyguri kadın savaşçı üzerini yokladı. Sert deriden bilekliklerini ve diz kapaklarına kadar gelen kara çizmelerini kontrol ettikten sonra otağın yolunu gösterdiler.

Amazon Ecesi, uzun boyu ve beline kadar inen gece gibi saçlarıyla içeri girdi. Buğulu bakışlarıyla karşısında oturan üç adamı süzdükten sonra ortadakine kilitlendi. Karşılarına gelip, "Alpagut Han?" dedikten sonra gülümsedi. Kurt Diyarı Hanı eliyle karşısına oturmasını işaret ettikten sonra güzel kadına başmı salladı.

"Hoş geldim Amazon Ecesi. Kadim dostluklar bitti sandığımda savaşçıların otağıma geldiler."

"Bizler geçmişi unutmadık. Son ece bana her şeyi anlattı. Sizlerin nasıl yiğit ve onurlu savaşçılar olduğunuzu söyledi. Bu topraklarda önceden huzur hâkimdi Alpagut Han. Şimdi ise bu kaçık kralın saldırıları ve yaptıklarıyla huzur bozuldu."

"Babası bizim dostumuzdu. Adaletli bir adam olduğunu duymuştum. Sonrasında mabede gönderdiği bir haberle bize karşı nasıl yağıca düşünceler içinde olduğunu anladım."

Ece, bakışlarını Buga Kağan'a kaldırdı.

"Yoksa? Meşhur Cerdukay Kağan'ın oğlu musun?"

"Evet, ben Buga Kağan. Kızılyanm kağanlarından biriyim. O da Şu Kralı Lu."

Lu başıyla selam verip gülümsedi.

"Peki, neden buradasınız? Sadece mabede gelen bir meydan okuma yüzünden mi?"

Alpagut Han gülümseyerek ellerini açtı.

"Tabii ki hayır! Bir ahmak için koca ordumu yola çıkarıp, günlerce yol alıp, şehir kuşatmam. Kandaşlarım için buradayım."

"Kandaşlar?"

"Amisonya'nın karayanında olan kandaşlarım benden yardım istediler. Babam onların atalarını Amisonya Prensesinin götürmeleri için görevlendirdi. Onlar da sonradan orada kalıp yurt edindiler. Zor zamanlar geçiriyorlar. Yağıların arasında köşeye sıkışmış hâldeler."

Amazon Ecesi başını sallayarak, "Sen de mecburen kı- zılyan limanlarını kullanmalıydın," dedi.

"Evet, ama kral buna kellesini alacağım bir cevapla döndü. Ya sen Amazon Ecesi? Neden orduma savaşçılarını katmak istedin? Amazonlar, erkeklerle birlikte cenk etmez, yurtlarına sokmazlar. Bizlere böyle öğretilmişti."

"Doğru, kim öğrettiyse tastamam anlatmış ama çok kan kaybettik. Hatti birlikleri aralıksız saldırılar yaptılar. Çoğunu püskürtüp, ormanımızda yok ettik ama bu saldırıların bir sonunun gelmesi gerekli. Kral Şirdan'm yok edilip, huzurun yeniden bu topraklarda hâkim olması gerekli."

Bu sırada iki hizmetkâr içeri girip ortaya büyük bir tahta kasnak getirip, üzerine koca bir demir siniden tepsi koydular. Arka arkaya tepsiye konan güzel kokulu yemekler ve sıcak çorbanın cezbedici kokusu eceyi mutlu etmişti. Alpagut Han, "Biz dostlarımızla aynı aşı paylaşırız. Cenk- te nasıl beraber uçmağa varmaya ant içtiysek, aynı kaptan Ulu Tengri'nin verdiklerini kaşıklarız," dedi. Amazon Ecesi, buğulu gözlerine yansıyan mutlulukla Alpagut Han'a baktı. Bu sırada Buga Kağan gülümseyerek kımız doldurulan çamçakını izledi.

Amazon Ecesi gülümseyerek, Alpagut Han'ın elini ceylan etine uzatmasıyla yemeye başladı. O, bu topraklarda böylesi erkekleri hiç görmemişti. Güçlüydüler ve kibirden uzaktılar. Bir amaç uğruna pusat sallıyorlardı. Aralarında kadın savaşçılar çok fazlaydı ama bu toprakların güçlü barbarları gibi onlara saldırmıyorlardı. Otağda, mutluluk içinde yenen yemekle birlikte Demirdağlı, Amazon muhafızlarına çabışlarının onlara yer göstereceğini söyledi. Torumtay, dört bir yandan gelen Amazon ordusu için aşların kaynatılmasını emrederken, kadın savaşçılar geldikleri atlara uygun yerler bulup, rahatları için uğraş vermeye başladılar.

Amazonlar şaşkındı. Ateş başında oturan binlerce adamdan hiçbiri onlara tek söz etmemiş, kadınlıklarıyla ilgili ters gözle bakmamıştı. Kadın çabışların emirlerini izlediler. Kendileri için, cenkte olan bir ordunun nasıl Çalıştığını gördüler. Pusatları körelen ya da zayıflayanlar için gönderilen demirciler, mızrak uçlarına kadar hepsiyle özenle ilgilenmeye başladılar.

Amazonlar, eceleri için koca bir çadır kurarken, gün yerini saldırısız bir hâlde geceye bıraktı. Karanlığın içerisinde Prenses Elasya, birliği ve Taryus'un ordusundan onlara katılanlarla sarayın arka girişinden çıktı. Son hız atlarını koştururken, aradıkları Temir Tonka, Komutan Çoğa ile oturuyordu. Ateş başında kımızlarını yudumladıkları sırada Günseli geldi. Temir Tonka, eliyle yer işaret ettiğinde Çoga'nın yüzü bir anda asılıverdi. Dişlerini sıkarak, “Yarın yollarımız ayrılıyor Temir Tonka. Buna üzülüyorum ama en çok, at üzerindeyken yanıma istemediklerimin gelmesine öfkeleniyorum," dedi. Günseli ile Temir Tonka kısa süreliğine göz göze geldi. Çoga'nın bu hırsına ikisi de anlam vermiyorlardı.

"Çoğa, seni uzun zamandır tanırım. Sen de beni tanırsın. Temir Tonka dendiğinde pusatını çıkarıp yere saplayacak kadar bana saygı duyarsın. Aynı şekilde ben de sana. Komutan Günseli'yi de tanırım. Ona, karayanın çogası derler. Kargaların neler yaptığını çok kez işittim. Bu öfkenin tek sebebi babası mı?"

"Bu konulara girme!"

Günseli bir anda sesini yükselterek, "Benimle derdin varsa söyle Çoğa! Yıllardır babama öfkelenip beni görmezden gelirsin. Hırslanıp durursun! Birkaç gün sonra belki hep beraber uçmağa varacağız. Bunu öğrenmek istiyorum! Ben sana ne yaptım Çoğa?"

Çoğa, gözlerini ateşe dikti. Öylece bakıyordu. Çevrelerinde başka erlerin olmadığına emindi. Çünkü Barslar, kendilerinden yirmi adım mesafede koca bir halka yapmış hâlde bekliyorlardı.

Börü 3 -Kurt Yangını-

Çoğa...

Sicim gibi yağan yağmurda bata çıka koşan on yaşlarında bir erkek çocuğu, nefes nefese ilerliyordu. Girdiği seyrek ağaçlı tepelikte, kayganlaşan çamurla beraber bir anda yüzüstü kapaklandı. Sırtındaki acı, ilerlemesini imkânsız hâle getirmeye başlamıştı. İnce gömleğinin üzerine düşen her yağmur damlası kırbaç yarıklarına birer iğne gibi batıyordu. Daha fazla gücü kalmamıştı. Zayıf kolları, bedenini kaldıracak gücü bulamıyordu. Yaklaşan sesler, sonunun geldiğinin habercisiydi. Gözlerinden damlayan yaşlarla dudağında bir titreme oldu.

"Bana yardım et Ulu Tengri! Kaçacak gücüm, kimsem kalmadı..."

Çocuk kendini çamura attı, artık yükselen bağırışlar ve at sesleriyle anbean sırtına saplanacak oku ya da boynuna inecek kılıcı bekliyordu. Başının üzerinden bir anda ıslıklar duydu. Yüzündeki çamuru silip, kafasını kaldırdığında, kara bulutların altında dikilen kocaman kara atı fark etti. Üzerinde, gösterişli zırhı olan, hilal bıyıklı bir adam oturuyordu. Ardında kılıçları her döndürüşte ay gibi parıldayan savaşçılar vardı. İki yandan fırlatılan oklarla onu kovalayan Yurtsuzlar'm acı dolu bağırışları geliyordu. Sırtüstü dönüp, bedenleri yere sert bir rüzgârla savrulmuş yapraklar gibi saçılmış Yurtsuzları gördü. Gelen kimdi peki? Atm üzerinde, dev gibi görünen bu geniş omuzlu, heybetli adam kimdi?

Tekrar gelenlere bakmak için döndüğünde, iki elin kollarından tuttuğunu gördü. Kaçmak için korkuyla ne yapacağını düşündüğü anda, "Korkma! Adaletin orduları geldi!" diye fısıldayan adama döndü. Yorgunluk ve kan kaybından oracıkta bayıldıktan sonra gözünü açtığında kendini bir çadırın içerisinde, aş kaynayan bir ateşin yanı başında buldu. Hızla kalkmak istese de bu imkânsızdı. Sırtı her zamankinden daha çok acıyordu.

Elini beline yakın olan yaraya götürdüğünde dikildiğini hissetti. Çevreye bakındı. Çadırda kendi gibi yedi çocuk daha vardı. Hepsinin üzerinde ayı postları bulunuyordu ve giymeleri için sağlam çizmeler bırakılmıştı. Çoğa, hareketlenip kalkmak üzereyken içeri giren kızıl cübbeli adam eliyle durmasını işaret etti. Çoğa, uzun boylu ve hareketleri çok sakin olan adamı izliyordu.

Yatağma oturup çaresizce ne olacağını beklemeye başladı. Adam eline aldığı tahta kaba çorba doldurup ona uzattı. Kaşığı da verdikten sonra karşısına oturup, ortada yanan ateşe doğru baktı.

"Merak ediyorsun değil mi? Seni kim kurtardı?"

Çocuk elindeki çorba kâsesine kaşığı arka arkaya daldırarak, günlerin verdiği açlıkla yudumlarken sadece başını salladı.

"Seni Cerdukay Kağan kurtardı. Şanslısın... Onlar da senin gibi çok şanslılar!"

Etrafa bakındığında hepsinin yaralı olduğunu fark etti. Çorbasını artık gönül rahatlığıyla kaşıklarken adam tekrar gülümsedi.

"Adım Zile. Topraklarımıza giren bu Di artıklarından kurtarabildiğimiz tüm çocukları kurtarıyoruz. Sonra, Kurt

Diyarı için ne yapabilir ona bakıyoruz. Sana da bakacağız. Bakalım tinsen gücün mü kuvvetli? Yoksa bileğin mi? Ya da kafan daha farklı çalışacak şekilde bir şifacı mı olacaksın, yoksa sadece çoban mı? Bunu zaman gösterecek. Adın ne?"

Çocuk titreyerek bitirdiği kâseyi yanma koydu. Cevap vermeden korkuyla Zile'ye bakıyordu. Zile elini kaldırıp, çocuğun başma koyacağı sırada bir anda nefesi daralan küçük gözlerini kocaman açıp, dişlerini sıkmaya başladı. Zile hemen elini geri çekip, "Korkma! Korkma çocuk! Burası adaletin kağanlığı korkma!" dediyse de çocuk biraz daha çekildi.

Zile, onu daha çok korkutmamak için kalkıp, çadırdan çıkmak için yürüdüğü sırada ardından gelen, "Çoğa!" sesiyle bir anda durdu. Dönüp gülümseyerek, "Sadece dinlen Çoğa. Aşın ve giyeceklerin hazırlanacak. Uyanan diğer çocuklara nerede olduklarını söyler misin? Bunu yapabilir misin?" diye sordu. Çocuk sadece başını salladı. Zile çadırdan çıktıktan sonra Çoga'yı ummadığı bir gelecek bekliyordu.

Çoğa, diğer çocuklarla beraber birkaç günün sonunda iyileştiğinde, Zile'nin görevlendirdiği yardımcıları tarafından her türlü denemeye girip çıktı. İçindeki korkuyu diğer çocuklar gibi atamamıştı. Havlayan köpekten, esen kuvvetli rüzgârla birbirine vuran kaplardan ve nice sesten korkuyordu. Olduğu yere sinip, sadece gizleniyordu. Kılıç tutmaktan, ok atmaktan korkuyor, hiçbir şeye odaklana- mıyordu. Zile bunun farkındaydı.

Cerdukay Kağan ile oturduğu bir akşam aşında, uyumsuz olan bu çocuktan bahsetti. Kokularını yenemeyen bir yaralı tindi. Cerdukay Kağan gülümseyerek, "Kim bilir neler yaşadı. Yarm ona bir at ayarlayın. Benimle birlikte gelecek. Kızılyanda onu kendine getirecek bir şey göstereceğim. Sonrasında aslında kim olduğunu gördüğünde, sen de neyin ortaya çıkacağına çok şaşıracaksın!" dedi.

"Daha önce böyle bir şeyi görmüş gibisiniz kağanım."

"Her şeyi her zaman Agartalılar bilmez, değil mi Zile?"

İkili kahkaha atarken içeri Aysera Hatun girdi.

"Neye gülersiniz bu kadar? Yurtsuz köpeklerin sonunu getirdik de haberim mi yok?"

"Otur hele bacım. Otur da bir Agartalı'ya nasıl ders verilir izle!"

Aysera Hatun gülümseyerek ağabeyine bakarken Zile, "Alpagut nasıl hanımım?" diye sordu.

"Verdiğin otlar çok işe yaradı Zile. Ateşi düştü. Şimdi gayet iyidir."

"Kanı deli akanlarda bu zamanlarda olur öyle hanımım. Çok güçlü bir erdir. Göğsünü demirden sanıp döner karayanın sert rüzgarlarına."

Üçlü gülümseyerek geceye devam ederken, küçük Çoğa, sabah kendini bekleyen şeyin ne olduğunu bilmez bir hâlde yatağında kıvrıldı. Yine postu tamamen üzerine kapatıp, önce şüpheci bakışlarla çadırın girişini biraz izledikten sonra uyuyakaldı.

Sabahın kızıl ışıkları tepelerden bir çiçek yaprağı gibi saçılmaya başlarken, Zile bir anda Çoga'nm başına geldi. Kokak bir hâlde yatağında, tepesinde dikilen uzun boylu Agartalı'ya baktı.

"Kalk! Gidiyorsun!"

"Ne... Nereye?"

"Cerdukay Kağan'ımızla gideceksin."

Eğilip Çoga'ya doğru fısıldadı.

"Neysen, ortaya çıkar. Kurt Diyarı senin oğuşun olur. Kızıl ya da kara... Neysen onu çıkar!"

Çoğa apar topar kalkıp, hazırlandı. Çadırdan çıktığında ve Uyguri erleri onu bir atın üzerine bindirdiklerinde yanında başka bir çocuk daha gördü. Tendübay, gülümseyerek Çoga'ya baktı.

"Adım Tendübay kanım. Cerdukay Kağan'm oğluyum."

"Ben de Çoğa... Sadece Çoğa."

Tendübay gülümseyerek en önde atma binen kağanla beraber yola çıkan erlerin peşine kısrağını

dehledi. Çoğa da hemen yanındaki erlerle peşlerinden gitmeye başladı. Öğlene kadar at sürdükten sonra nereye gittiklerini merak eder hâlde sürekli engin düşünceler denizinde kulaç attı. Bazen boğulacak gibi oldu. Acaba başka çocuklar mı kurtarılacaktı?

Küçük bir tepeliğe yaklaştıklarında bağırış sesleri duyulmaya başlandı. Çoğa korku dolu gözlerle ileri bakarken kağan, erlerine çocuğu yanma getirmelerini istedi. Çoğa, Kurt Diyarı Ham'nın yanma gelince şaşkın bir hâlde ona baktı. Tendübay ise diğer tarafındaydı. Hiçbir şey söylemeden atını sürdü. Tepeliğe vardıklarında, aşağıda birbirine zincirlenmiş yüzlerce adam vardı. Hepsi diz çökmüş hâlde yalvarıyordu. Etraflarında nöbet tutan otuz kadar Uyguri eri bulunuyordu. Cerdukay Kağan atmdan indiğinde tüm ordu indi. Çoğa hemen atmdan atlayıp, kağanın iki adım gerisinde durdu. Diğer taraftaki Tendübay ile göz göze geldiğinde, onun korkmadığını fark etti.

Cerdukay Kağan, eliyle yaklaşmasını işaret etti. Omuzunu güçlü elleriyle tutup onu sarstı.

"Ne yaşadığın şendedir. Neler gördüğün gözlerinde- dir. Ne hissettiğin yüreğindedir. Bak onlara! Onlar kim?"

"Bil... Bilmiyorum kağanım."

"Seni hayatından koparan köpek sürüsü: Yurtsuzlar. Onlar başka Çoğalar için harekete geçmişken yakalandılar. Kesilen et şenindir. Acıyan beden şendedir. Sen sadece işe yaramayan ahmak, beceriksiz bir çocuk musun?"

Cerdukay Kağan geri doğrulup, bu sefere bir şahin gibi tepesinde gözlerini ona dikti. Çoğa titreyerek başını eğip, tek söz etmedi. Sonrasında yaşm gibi bir sesle irkildi; "Kaldır başını çocuk!"

Çoğa aniden başını kaldırdığında Cerdukay Kağan'ın elleri başının iki yanmaydı. Kafasını tuttu.

"Gözlerinde karanlığı gördüm çocuk! Öyle iki ele sahip ol ki uykunda bile öldürülemeyesin! Senin kılıçların işte burada! Çıkar onları!"

Eliyle başının iki yanma hafifçe dokundu. Sonra ellerini çekip, Çoga'nın gözlerine baktı.

"Ölmek mi istiyorsun? Eğer bunu bekliyorsan boşa sürünürsün! Senin gibi karanlık bakışları olan birine ölüm kolay gelmez. Sen ölüme gideceksin. Ölümü karanlığına hapsedip, yağılarına birer birer dağıtacaksın! Sen, ölümün yürüyen bedeni olacaksın. Adalet orduları herkesi korumak için pusat çeker ama bazen, ezileni korumak için zalimleri ezmesi gerekir. İşte sen, o zaman ortaya çıkacaksın. Bu karanlığınla, Kurt Diyarı'nın ölüm getireni olacaksm! Sen yeni Orus olacaksın!"

Çoğa duydukları karşısında şaşkın gözlerle bakıyor

du. Cerdukay Kağan, kafasıyla erlerinden birine işaret verdi. Adam koşarak arka sıralara uzaklaşırken Cerdukay Kağan oğlunu gösterdi.

"Bu benim en büyük oğlum Tendübay! Gözü kara bir yiğit olma yolunda ilerler ama etraf yağı doluyken tek pusat ne işe yarar? Oğuşunu kaybettin. Hayatını kaybettin. Bundan sonra oğuşun aslanlı bayraksa, onun en yakınında, her zaman sırtmı kollayan olacaksın. Ya bu titrek ve korkak Çoga'yı bir kenara bırakır, admı taşlara kazıtırsın. Ya da içindeki öfkenle bozkırın bir köşesinde geberip, akbabalara yem olursun. Seni kestiler mi? Kes Çoğa kes!"

Çoga'nm zihni bir anda Cerdukay Kağan'm sesiyle yankılandı.

"Seni yaktılar mı? Yak Çoğa yak!"

Çoga'nm zihnine sanki birileri balyozla vuruyordu.

"Ben, Kurt Diyarı Han'ı Cerdukay Kağan'm yöneteceği ve düzene vereceği onca budun varken, neden seninle buradayım? Sıska, korkak bir çocuk mu benim derdim? Değil! Ama senin gözlerinde bir gelecek var. Bırak dışarı çıksın. Bırak adın diyardan diyara yayılsın!"

Er koşturarak elinde bir meşaleyle geldi. Cerdukay Kağan, başıyla çocuğu işaret edince ateşi Çoga'nm eline verdi.

"Orus, dev cüssesiyle atın üzerinde hızlı olamaz diye eline pusat verilmedi. Sonrasında ise namlı Gazap Birli- ği'nin; bu köpeklerin imparatorluğunu yıkan orduların komutanı oldu. Ne olmak istiyorsun çocuk? Acunun ırmaklarını kanla doldurmuş olan Cerdukay Kağan'm son kez soruşudur!"

Çoğa, elindeki meşalenin ateşine baktı. Yurtsuzlar'ın köpek gibi yalvardıklarını gördü. Yaşadığı onca şeyi hatırladı. Koca kağanın kendine söylediklerini düşündü. Günler öncesinde, bir çamurda kimsesiz can vermek üzereydi. Kendini gördü sanki o anda. Kafasmda bir çınlama duyduktan sonra dişlerini sıkıp, korkuyla bakan gözlerini bir kartal gibi kağana dikti.

"Ben, Tendübay Bey'in andası ve koruyucusu olacağım! Ben Çoga'yım! Ben, Cerdukay Kağan'ın sözüyle bozkıra adını kazıyacak olan büyük komutanım!"

Cerdukay Kağan ellerini iki yana açıp, "O zaman... Yak Çoğa Yak!" diye bağırdı.

Çoğa elindeki meşaleyi öfkeyle Yurtsuzların üzerine fırlattığında birden bir parlama ve ardından acı haykırışlar yükseldi. Çukurun içerisinde canlı canlı yanan adamlarm sesi kulaklarmdayken Tendübay'm yanma gelip omzuna dokunmasıyla başını çevirdi. Elinde küçük bir bıçak vardı. Avucuyla sıkıca tutup aşağı çekti. Bıçağı Çoga'ya uzattığında, gözlerinde alevlerin ışıltısı vardı. Çoğa bıçağı alıp aynı şekilde çekti. Yanan cesetlerin kokusunun sardığı alanda ikisi sertçe ellerini birbirlerine vurup, kanlarının bileklerine kadar süzülüp, toprağa tek damla olarak düşene kadar beklediler. İkisi de birbirlerine "Anda!" dediler.

Cerdukay Kağan, ikisinin yanan Yurtsuzlar önündeki birbirlerine inançla bakan gözlerini izledi. Başını hafifçe sallayıp dudaklarından mırıltı şeklinde, "İşte yeni Cerdukay ve Orus!" diye düşünceleri döküldü.

Çoğa, ateşe bakmış hâlde bunları anlatırken bir anda bakışlarını Temir Tonka'ya kaldırdı.

"İşte ben o gün Çoğa oldum Temir Tonka! Çok acı çektim ama Cerdukay Kağan sayesinde yeni hayata gözlerimi açtım. Ben o alevlerde, o ölüm çığlıklarında yeniden doğdum!"

"Ya sonra?"

Çoğa öfkeyle Günseli'ye baktı.

"Sonra bir kış bekledim. Günseli'yi, anamı ve o adamı buldum. Uzaktan izledim. Mutlu olan hayatınızı, yeniden doğmuş Çoğa olarak izledim."

Günseli kaşlarını bir anda çattı.

"Mutlu mu? Ben küçük bir kız çocuğuyken anasız kalıp bozkırın rüzgârlarında savruldum!"

Çoğa kaşlarmı kaldırıp, "Nasıl olur? Sizi gördüm!" diye şaşkm bir hâlde sordu.

"Anamız senin yokluğunun acısından hastalandı. Birkaç yıl denemediğimiz karışım kalmadı. Sonunda adını sayıklayarak uçmağa vardı Çoğa. Ardmdan babam beni bıraktı. Tıpkı seni yıllar önce

bıraktığı gibi. Saklanarak, karayanm karanlıklarında gizlenerek büyüdüm. Ben senin kadar şanslı değildim Çoğa! Cerdukay Kağan ya da erleri beni bulmadılar. Ben Kurt Diyarı'na kendim varabildim."

"Bilmiyordum."

"Birine yağılık yapacaksan, babama yaparsın! Şimdi öğrendin!"

Günseli bir anda ayağa kalktı. Birkaç adım attıktan sonra durup, arkasını döndü.

"Yapacaksan, onu bulabileceksen de haber ver. İnan bana içimdeki şey senin kılıcından daha keskin hâlde yıllardır bileniyor!"

Günseli yürümeye devam ederken uzaklaşan kardeşine bakan Çoğa, çenesini sıvazlayıp düşünmeye başladı. Temir Tonka, "Karayanm ve kızılyanın iki güçlü komutanı, iki kardeşi artık birbirlerine yağılık yapmamalı Çoğa," dedi.

O gece, Çoğa hiç olmadığı kadar geçmişini sorguladı. Günseli'ye yüklediği geçmişin öfkesi, bir bulut olup yok olmuştu. Onun için her şeyin bir nedeni ve sorumlusu olmalıydı. Bu, akimdaki taşları yerinden oynatmıştı.

Gölge'nin Avı

Yeni günün şafağında Tendübay Kağan ve Asena yan yana duruyordu. Karşılarında Temir Tonka, sıkkın bir hâlde dikiliyordu. Asena'mn hemen yanında Almila, deniz gözleriyle namlı tarkanı süzerken, Çoğa, her zamanki gibi başı hafif geride, rahat bir hâlde duruyordu. Yanında, uzun yıllardır görmeye bile tahammül edemediği Günseli vardı. Göz göze gelmeseler de artık yan yana durabilecek kadar birbirlerini kabullenmişlerdi. Tendübay Kağan gülümseyerek, "Neden bu kadar gerginsin Temir Tonka?" diye sordu.

"Bilinmeyen topraklar... Keşke orada hep beraber ola- bilseydik kağanım."

Tendübay Kağan bir anda elini kaldırdı. Temir Ton- ka'yı susturup, kollarmı iki yana açtı.

"Bak Temir Tonka! Bir yanımda Göğün Konçuyu Asena ve Bürkütler'in komutanı Almila var. Bir yanımda ka- rayanın ve kızılyanın kasapları; Çoğa, Günseli var. Ardımda korkusuz aslanlarım ve bize sadık Şu denizcileri var. Ulu Bilge hülyalarımda bile benimle. Tedirgin olacaksan, o usunu yitirmiş kralın sarayına girmeye çalışan ordu için ol. Bir an önce geri dön ve onlara yardım et."

"Doğru dersiniz kağanım ama düşünmeden yapamıyorum. Ulu Tengri yanınızda olsun. Kutlu haberlerinizin bizlere ulaşmasını dilerim. Aynı şekilde, sizleri Kurt Diyarı'nda göreceğim günü beklerim."

Temir Tonka elini göğsüne vurup selamını verdikten sonra Tendübay Kağan başını salladı. Yanına getirilen kara atma bindikten sonra ordunun araşma karıştığında Çoğa ve Temir Tonka sıkıca birbirlerine sarıldılar. Sırtlarına serçe vurduktan sonra ayrıldılar.

"Sen Çoga'sın. Kurt Diyarı'na canlı lazımsın, unutma!"

"Sen de öyle Temir Tonka! Kurt Diyarı'nın dağlarını kaplansız bırakma!"

Çoga'nın ardından Günseli ile selâmlaştıktan sonra Almila geldi. Temir Tonka ile sarılıp vedalaştıktan sonra Asena'yı beklemek için çekildi. Asena gözünün ucuyla Al- mila'ya bakınca, andası hemen savaşçılarıyla uzaklaşmaya başladı. Asena, bir kaplan gibi bakan küçük kara gözlerini tarkana dikti.

"Bana ne diyeceksin Temir Tonka?"

"Sana diyecek sözüm yoktur Asena Hatun. Sen ki bozkırın vahşi dişi kurdusun. Börükan konçuyu, Asena Hatun'sun. Sadece seni canlı görmek isteyenleri üzmeyesin."

"Bana kardeşimi, Börü'yü hatırlatıyorsun Temir Tonka. Onunla ava giden, adını çadırımda en çok duyduğum adamsın. Sen, bana ondan kalan bir hatıra gibisin. Olur da geri dönersem, hatıramı yok etmiş olma. Nefes al Temir Tonka!"

Tarkan gülümseyerek tek kaşını kaldırdı. Ellerini arkasında birleştirdi. Heyecandan koyacak yer bulamamıştı.

"Ulu Tengri yanmda olsun Göğün Konçuyu!"

"Bu kadar mı söyleyeceklerin?"

"Bu kadar, sende hatırlattığım şeyler kadar!"

Temir Tonka'nın yüzü gerginleşmişti. Kalın dudaklarında yalancı bir gülümsemeyle son uğurlamasını yapmak için elini kaldırdı. Asena Hatun ise arkasmı dönüp atma bindi. Son kez Temir Tonka'ya bakıp, atma hız verdi. Giden koca ordunun ardından bakan Temir Tonka, yanında dikilen çabışına, "Toparlanmaya başlayın. Gün mızrak boyunu geçmeden yola koyulacağız," dedi.

Temir Tonka için Asena'ya olan ilgi, konu açılmadan aslında yine Asena tarafından kapatılmıştı. Kaplan, kon- çuy için sadece dost ve bir hatıraydı. Çabış emrini alıp da yanmdan ayrılırken, aynı saatlerde Alpagut Han Hatti surlarına bakıyordu. Elleri arkada, atma binmemiş ve öylece izler vaziyetteydi. Buga Kağan, yanma yaklaşıp, "Ne düşünürsün Han'ım. Ne zaman saldıracağız?" diye sordu.

Kral Lu ve Amazon Ecesi de yanlarına geldiğinde başını sallayarak dudaklarını kısa süreliğine

büktü.

"Okçularını birkaç saatte bir değiştiriyorlar. Dalgın tek bir er olmaması için onları iyi dinlendiriyorlar. Dışarıya da artık birlik koymuyorlar. Tamamen kapandılar. Onların canını yakmazsak, kendine güvenleri geri gelecek. Erlerimin ise cenge inançları azalacak."

Bunlar konuşulurken Demirdağlı ve Torumtay yan yana Han'ın karşısına gelip selam verdiler.

"Söyleyin!"

Demirdağlı, biraz ileride bekleyen Agartalılar'a bakarak, "Agartalılar, bu gece yağmurun geleceğini söylediler Han'ım," dedi. Alpagut Han anlam veremez bir hâlde bakıyordu.

"Ne olmuş yani?"

"Yağmur geldiğinde arka tepelikten bulutlar çökecek.

Burası geniş bir düzlük, daha soğuk olacaktır. Ortalığı sis kaplayacak. Gece karanlık olacak."

Alpagut Han gülümseyerek, "Böylece Gölge de ava başlayacak!" dedi. Demirdağlı başını salladı. Torumtay ise söze girmek için başıyla selam verdi.

"Gölge avlanırken ben de birliğimle arkadan ilerleyip artakalanları temizlerim Han'ım."

"Hayır, sen şehrin ön tarafında kalacaksın. Börüler'in seninle gelecekler. O gece, çevremde Torumtay'm birlikleri olacak Demirdağlı. Ummadıkları anda o şehre gireceğiz." dedikten sonra Amzon Ecesi'ne döndü.

"Savaşçılarının yarısı geçidin biraz daha uzağında bekleyecekler ece. Demirdağlı ve Borüler orayı temizledikten sonra işaretleriyle harekete geçip, Hattilerin tekrar yerleşmelerini engelleyecekler."

Amazon Ecesi başını sallayarak Han'ı onayladı. Alpagut Han ellerini sıkıp yumruk yaptı.

"Burada beklemek beni yeterince sıktı!"

Alpagut Han'ın sözünden sonra hepsinin yüzü gülüyordu. Buga Kağan dişlerini sıkarak ellerini beline koyup, geriye doğru iri bedenini hafifçe yatırdı.

"Gün doğumunda o şehrin içinde kımızımı havaya kaldırıp, korkak yağılara karşı kahkaha atmak güzel olacak!"

Alpagut Han saldırı için hazırlanırken Kral Şirdan, Prenses Elasya'nm yokluğunda oldukça tedirgindi. İş birliği yaptığı Taryus, zafer kazanmış edasıyla daha da kazanacaklarına çok emin ve rahattı. Öyle ki getirdiği adamlarının ne yaptıklarını bile umursamadan gününü saraydaki odasında, genç kızlarla oynaşarak geçirmeye başlamıştı.

Taryus'a göre o surlar aşılamaz ve bozkır orduları asla saraya ulaşamazdı.

Kral Şirdan, davet masasının başında yalnız oturmuş, elindeki bıçağı döndürerek düşüncelere dalmışken kapı açıldı. İçeri gelen büyücüsüydü. Kadın tedirgin hâlde ona bakıyordu. Karşısında her zaman olduğu gibi iki büklüm selam verip, bakışlarını yere indirdi.

"Kralım!"

"Bana iyi bir şeyler söyle artık!"

Kadın başını hafifçe olumsuz bir şekilde sallayarak, "Gördüğüm rüyalar iyi değil kralım. Karanlık bir dumanın içerisinde, alevlerle sarılmış hâldeydik. Ölüm, bize doğru geliyor," dediği anda Kral Şirdan kahkahayı bastı. Ayağa kalkıp elindeki bıçağı döndürmeye devam ederek kadmm dibine girdi.

"Demek ölüm geliyor ha? Surların önündeki koca orduyu görmüyor muyum sanıyorsun ahmak kadın! Görebileceğin şeyler bu kadar mı?"

"O değil kralım başka bir şey gelmek üzere. Bu... Bu bir ordu değil. Bir parıltı. Alevlerin içerisinde parıldayan bir kılıç gibi görünüyordu."

Kral Şirdan sertçe burnunu çekip, "Karşı orduda Ağartanlar'ın olduğunu duydum. Eminim senden çok daha iyi olan adamları da vardır. Onlarla savaşabilecek misin? Karanlık bir gölgeyi ya da ne bileyim ağzı zehir dolu bir yılanı sarayıma gönderdiklerinde, bir şeyler yapabilecek misin?" deyip, donuk gözlerle bakmaya başladı.

"Hizmetinizdeyim kralım. Gücümü sonuna kadar zorlayıp hepsine engel olacağım."

"Demek gücünü sonuna kadar zorlayacaksın ha?"

Kral Şirdan elindeki bıçağı bir anda kadının karnına sokup geri çıkardı. Acı bir bağırışla eğilen kadına, "Kaybetmeyi kabullenmiş bir aptal, bana asla yardım edemez!" dedikten sonra kanlı bıçağı sırtına indirdi. Kadın, ağzından boşalan kanla dizlerinin üzerine çöküp ellerini pürüzsüz mermerlere dayadığında, yüzüne aldığı sert tekmeyle sırtüstü düştü. Tepesine dikilen krala gülümsedi.

"Niye gülüyorsun?"

"Kaybedeceğini sen de biliyorsun kral! Demir Ordular, senin yüzünden hiç olmadığı kadar savaştan kokuyorlar. Demir Ordu, savaş ruhunu seninle kaybetti!"

Kral Şirdan, daha fazla konuşmasma dayanamayıp ayağını ağzına bastırdı. Çenesine doğru bütün gücünü verip, ölene kadar birkaç dakika tiksinerek kadını izledi. Bu sırada ordularının komutanı içeri girdi. Yerde yatan büyücüyü görünce anlık bir şaşkınlık yaşadı.

"Ne var?"

"Kkk... Kralım, Kurt Diyarı orduları çadırlarını topluyorlar."

"Şehrimi alamayacaklarını anlamış olmalılar. Geri çekilmek için hareket edecekleri sırada onları arkalarından vuracağız!"

"Emredersiniz kralım."

"Taryus? Onun haberi var mı?"

"Var kralım."

"Nerede peki?"

"Kurt Diyarı ordularının çadırlarını toplaması şerefine şarap testileri kırıp eğleniyordu."

Kral Şirdan, büyücünün can veren bedeninden ayağını çekip komutanın dibine kadar girdi.

"Bu iş bittiğinde Taryus ve ordusu buradan çıkamayacak komutan. Günbatısmdaki denize kadar gücümüzü genişleteceğiz. O topraklar da, limanlar da bizim olmalı. Onları iyi takip et!"

"Emredersiniz kralım."

Komutan odadan çıkarken, Kral Şirdan, yerde yatan kadının cesedine tükürüp, "İşe yaramaz ahmak! Demek kaybedeceğim ha! Kötü haber getiren pis ağzın susar susmaz iyi haber geldi. Uğursuz kadın!" deyip ellerini masaya dayadı. Bakışları bir noktada kilitlendi.

"Alpagut Han... Derini yüzeceğim. Yurduna asla dönemeyeceksin! Asla!"

Gün, Gölge için kararırken, Kurt Diyarı orduları yerlerini aldılar. Pusatlarını kalkanlarına vurarak, geceyi yaklaşan ölümün sesiyle çınlatıyorlardı. Hatti surlarında, karanlıktan gelecek ilk saldırının çıkaracağı çığlık, sabırsızlıkla ve sessizce bekleniyordu. Orduların arasından kızıl gözleriyle Gölge, tepesinde Demirdağlı ile karanlığa karışırken, yüz Börü ve iki bine yakın Amazon arkasından harekete geçti.

Alpagut Han'ın işaretiyle karanlığın içerisinde büyük boynuzdan borular acı acı bağırdığında erler bir anda durdular. At üzerinde olanlar indi, ayakta olanlar sağ dizlerini dokuz kere yere vurup, pusatlarını toprağa soktular. Alpagut Han'm ordusuna dönük yüzünde çengin öfkesi vardı. Kaşlarmı çatıp ellerini iki yana açtı. Tepesinde kararmış, arada bir yılan gibi kıvrılan yıldırımlara baktı. Yumruk yaptığı ellerini gırtlaktan verdiği bir sesle indirip, yüzünü surlara çevirdi. Kurt başlı pusatını toprağa soktuğunda gökten yağmur damlaları tek tük atmaya başlamıştı. Buga
Kağan da aynı şekilde durmuş, derin derin nefes alarak büyük bir cenk şevkiyle gülümsüyordu. Kıymetli taşlarla işlenmiş aslan gözü şeklindeki göz bandı takılmış, saçlan özenle tepen toplanıp sırtına kadar örülmüştü.

"Toprak adımızı haykırır!"

Yüzü daha da gerilen Alpagut Han, sözlerine daha yüksek sesle devam etti.

"Kayaları parçalayan demir pençeler nerede?"

Ordu karanlıkta hep bir ağızdan cevap veriyordu; "Burada!"

"Yerin altı adımızı haykırır!"

"Acı çeken tinlerin katilleri nerede?"

"Burada!"

"Gök adımızı haykırır!

"Pusatlarıyla gökteki çakınları kıskandıranlar nerede?"

"Burada!"

Alpagut Han kılıcını sertçe topraktan çekip önüne koydu. Bu sefer iki dizinin üzerine çöktü. İki elini toprağa koydu. Pusatı, gözleriyle aynı hizadaydı.

"Toprak şahidim olsun! Gök şahidim olsun! İrmakların gürültüsü, boranlarm uğultusu şahit olsun! Ay sözlerimin tamgası, Güneş başımdaki ışık olsun! Pusatım tinime zincirlidir. Tin çıkmadan pusatı bırakan, kendi kanıyla boğulsun! Yolundan dönenin kanı kurusun! Kurt Diyarı ölüme yürürken yağıya acıyan hain olsun!"

Ordu bir anda, "Hain olsun!" diye bağırdığında Alpagut Han ayağa kalktı. Hızlanmış olan yağmurun altında alnına düşen saçlarını eliyle kenara çekip surlara baktı.

"Ulu Tengri bizimledir! Kurdun avı başlasın!"

Bir anda onlarca demirden yapılma dev kurt başlı tuğ havaya kaldırıldı. Geriden gelen hafif rüzgârla, bir canavar uğultusu ortalığa yayılmaya başladı. Surların üzerindeki Hatti erleri, arasında dev kurtlardan daha fazla olduğuna dair kısa söylentiler bir anda alıp başmı yürüdü. Davullar hızla vurulmaya başladığında on binlerce er, "Ur-Ah!" diye bağırdı.

Bir ölüm geliyordu. Karanlığın içerisinde tüm ateşlerini söndürmüş, görünmez hâlde bekliyordu. Hatti okçuları telaşlı bir hâlde beklerken, Taryus'ın ordusundaki katiller daha önce hiç

karşılaşmadıkları böyle bir ordunun ne yapacağını merakla bekliyorlardı. Bunlar, denizlerde kahkahalar atarak boyunlarını kestikleri balıkçılar ya da birkaç korkağm oluşturduğu yağma birliği değildi. Bunlar, acunun en iyi savaşçıları olarak anılan adamlardı. Korkusuz ve ordu olmayı bilen savaşçılardı.

Amazonlar ise olanları etkilenmiş bir hâlde izliyorlardı. Amazon Ecesi dâhil tüm savaşçıları, onlara anlatılan geçmişteki orduyu canlı canlı görmenin heyecam içerisin- delerdi. Kral Lu ise, ona tahtı veren bu güçlü orduyu saygıyla izliyordu.

Alpagut Han atının üzerine bindiğinde yanma gelen Buga Kağan, "Ne zaman başlıyoruz Han'ım?" diye sorduğunda kısa bir süre bekleyip, ardındaki orduya göz gezdirdi.

"Gölge ava başlamak üzeredir. Ardımdaki kurt sürüsü de kan ister. Daha fazla bekletmeyelim Buga!"

Buga Kağan dişlerini sıkarak gülümsedi. Tek gözünü cenk şevkiyle kocaman açmış bir hâlde, "Yok edin Torumtay!" diye bağırdı. Kral Lu ve Amazon Ecesi atlarını, Han'ın yanına sürerken, iri yarı elli er ileri doğru çıktı. Koca demir zincirlere bağladıkları yarım insan bedeni büyüklüğündeki içi yağ dolu deri topları sürüdüler. Buga Kağan'ın işaretiyle kendi çevrelerinde dönmeye başladılar. Güçlü kollarıyla asıldıkları zincirleri, daha da hız alarak döndürmeye başladıklarında karanlıkta iki alev belirdi. Kral Lu okçu birliğine emir verip, ok uçlarını tutuştururken, Kurt Gazabı diye anılan otuzlu büyük, mızrak gibi ok atan arabalar ileri itildi.

İri yarı fırlatıcılar sırayla zincirleri bıraktıklarında, Kral Lu elini havaya kaldırdı. Karanlıktan yayılan şırıltı ve derilerin patlama sesinden sonra elini indirdi. Okçu birliği atlarını hızla ileri doğru sürmeye başladığında Hatti surlarında, "Yakacaklar!" diye sesler yükseldi. Hatti okçuları, karanlıkta ateş böceği gibi hızla hareket eden Şu atlı okçularına nişan alıp oklarını bıraktığında, alevli oklar arka arkaya yükselmeye başladı. Aralarında vurdukları Şu okçuları olsa da sayıları fazla olduğu için, yay germe sırasında yaklaşıp bırakmışlardı. Surlar bir anda parlamaya başladığında okçular geri çekildiler.

Alpagut Han'ın isteği, kalabalık sur okçularının kendilerini rahatça göremeden duvar dibine varabilmeleriydi. Alevler parladığı anda Torumtay, "Demir Çekiçler!" diye bağırıp, atını yaya birliklere doğru sürdü. Amazon Ecesi ise komutanına saldırı için hazır olmasını söyledi.

Her birinin altında yirmi er olan, üzeri demir, onun üzeri ise ıslatılmış deriyle kaplı büyük çatının altında ilerleyen erler, ortalarında tahta bir araba sürüyorlardı. Ortasına asılmış kalın bir kalas ve ucunda birkaç demir parçasının karışımıyla elde edilmiş, ustaca sıkıştırılmış tokmak

vardı. Dört Demir Çekiç yola çıkarken Torumtay yaya birliğini harekete geçirdi. Ortada, onar erin tek elle tuttuğu tahta merdivenler, demir zincirlere bağlı kancalar vardı.

Yaya birliğinin hemen ardından Amazon komutanı, pusatmı çıkarıp kadın savaşçılara saldırı emrini verdi. Binlerce Amazon, çığlıklar atarak küçük kalkanları bir elinde, mızrak ya da kılıçları diğer ellerinde, güçlü bacaklarıyla çamurlaşmaya başlayan zeminde koşmaya başladı.

Alpagut Han, süvarilere de hazırda beklemelerini ve mızrak düzeni almalarım söyledi. Kağan, kendi ordusundaki atlıları iki yana açtığında Kral Lu, yaya birliğini tam ortaya çekti. Alpagut Han ile göz göze geldiğinde baş işaretiyle emri aldı. Şu yayaları da saldırıya geçtiği sırada Demir Çekiçler, ok yağmuru altındaydılar. İlk Demir Çekiç kapının dibine gidip, tokmağı hızla kapıya indirdiğinde, şehirde yayılan gümbürtü herkesi korkutmuştu. Aşılmaz denen surlar acaba aşılabilir mi, şeklindeki düşünceler halkın arasında korkuyla sorgulanıyordu.

Hatti okçuları, surdan aşağı ok yağmuru gönderirken, yağcılar kapının dibine yukarıdan kara yağı boşaltıp ateşe veriyorlardı. İlk tokmağı vuran birlik cayır cayır ateşler arasında kaldığında, yaya birliği geniş bir şekilde yayılıp surlara merdivenleri dayadı. Ok yağmuru yüzünden henüz merdivene adım atamadan arka arkaya yere seriliyorlardı.

Hattiler için suru koruma işi başarılı gidiyor gibi görünse de karanlıktan ikinci Demir Çekiçler ve Amazonlar fırlayıverdiler. Demir Ordu birliklerinin devamlı savaştığı ve acı çektirerek dostlarını öldürdüğü bu kadın canavarların çığlıkları Kral Şirdan'ı bile ürkütmüştü. Dişlerini sıkmış bir hâlde, "Tüm düşmanlarım birleştiler... Hepsi!" diye ne yapacağını bilmez hâlde olan biten ne varsa haberini almak için sabırsızlanıyordu. Taryus, katiller ordusunu kapının önüne yığmış, geçilmez etten bir duvar oluşturmak için sağa sola pusulu düzenlemeler yapıyordu. Taryus kapının kırılabileceğini kestiriyordu. Artık içeri girdiklerinde onları durdurmanın yollarını düşünüyordu.

Amazonlar duvarın dibine yaklaştıklarında arkalarından desteğe yetişen Şu birliklerinin de ok gücüyle duvarın dibine kadar vardılar. Uyguriler merdivenlere ilk ayak basmaya başladıklarında, yüzlerce Amazon da, ellerindeki demir kancaları duvar ayrıklarma sokarak tırmanmaya başlamıştı.

Kapıya tekrar yağ dökmek için gelen erler, aşağıdan yükselen oklarla bulundukları yerde koca kazam devirip, kendilerini ateşe verince, Demir Çekiç durmadan kapıya vurmaya başladı. Bu sırada sarayın arka girişinde Göl- ge'nin tepesinden inen Demirdağlı, dev kara kurdunun karşısına geçti. Ortalığı saran sisin içerisinde elini Göl- ge'nin başına koydu.

"Bu gece bizim avımız Gölge! Onlara, kurdun dişleri arasmda can vermenin ne kadar acı olduğunu göstereceğiz! Sen parçalayacaksın, ben keseceğim. Sen bir ölüm karanlığı, ben ise kana aç bir Börü olacağım!"

"Hazırım savaşçı!"

"Hepsini öldür!"

Gölge, ağzından akan salyalarla hırıltılar çıkarıp kızıl gözlerini kaldırdı. Güçlü sırtını gerip hafif eğildikten sonra sisin içerisine zıplayarak gözden kayboldu. Demirdağlı ise Kızagan Tengri'nin Kılıcı'nı çıkarıp, kurt maskesinin ardından gülümseyerek, "Hadi başlayalım!" dedi ve koştu. Demirdağlı da sisin içinde kaybolduğunda yüzlerce yaya ve atlı muhafız, şehrin önündeki savaşın seslerini dinliyordu.

Yağmurun şiddetini arttırmasıyla damlaların çıkardığı ses, Gölge ve Demirdağlı için fark edilmemelerini sağlayacak, Tanrı'dan bir armağan gibiydi. İki atlı oldukları yerde dikilirken, dört yaya da hemen beş adım ileride konuşuyordu: Sislerin arasından sadece iki parıldayan göz fark ettiklerinde koca atların ikisi birden yere yıkılıverdi. Üzerlerindeki erler çamura düştüklerinde korkuyla sağa sola bakarken, karınlarında koca yarıklar olan atlarını fark ettiler ve pusatlarını çektiler. Dört yaya da hemen yanlarına koştuğunda Gölge bir rüzgâr gibi tekrar saldırıya geçti. Ortalarından hızla geçip, ilk kelleyi kopardıktan sonra sağa doğru bir hareket yaptı ve ikinci adamın

bedenini olduğu gibi kaldırıp kayboldu. Bağırışları duyan diğer erler sisin içerisinde amaçsızca sağa sola koşuştururken, surun tepe- sindekiler ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Gölge, dişleri arasında hırsla gevelediği erin neredeyse kopmak üzere olan bedenini başka bir muhafız birliğinin olduğu yere fırlatıp, gırtlağından yükselen derin hırıltılarla başka tarafa yöneldi. Hatti erleri, cesedi gördüklerinde kusmamak için kendilerini zor tuttular. Bu şok sırasında kurt maskesiyle Demirdağlı bir anda üzerlerine fırladı. Önce en önde duran adamın göğsüne pusatını sokup, sonra kılıcını savurmaya kalkan adamın eline hamlesini yaptı. Kopan elinin acısıyla haykırırken, eğilip diğerinin bacağına pusatını indirdi. Kopan bacak ve el ile yere yığılan ikisini öylece bırakıp ava geri döndü.

Demirdağlı öldürmüyor, acı çektirerek eğleniyordu. Sisin içerisindeki bu hızlı hareketler kısa bir süre daha devam ettikten sonra, Demirdağlı birbirlerini bulmaya başlayan ve kalabalık bir birlik hâline gelmek üzere olan erleri görünce, belindeki küçük kemikten yapılmış düdüğü çıkardı. Gölge, kalabalığın ortasına bir anda dalıp daha pusatlar kaldırılamadan teker teker erleri parçalıyordu. Düdüğe üflediğinde, arkada bekleyen Borüler, elli adım gerilerindeki Amazon ordusuyla birlikte harekete geçtiler.

Şehrin önündeki surun kapısı ise çatlamak üzereydi. Amazonlar çok kayıp verseler de Uyguri erleri ile surun tepesine çıkabilenler, yağı okçularının düzenini bozmuşlardı. Surların tepesinde dur durak bilmeden delice savaşıyorlardı. Taryus, saray kapısından, şehrin sur kapısına kadar yerleştirdiği katiller ordusunu izlerken, yanına gelen Hatti komutanına, "Prenses Elasya ne zaman dönecek? Giden ordunun peşinden koştururken şehir düşmek üzere! Hepimizin boğazını kesmeye geliyorlar!" diye bağırdı. Hatti Komutanı, kendini bildiğinden beri düşman oldukları Taryus'a kaşlarını çattı.

"Boğazının kesilmemesini istiyorsan Efendi Taryus, önce şehrin düşmesini engelleyeceksin. Burası senin topraklarına açılan son kapı!"

Taryus, sözünü söyledikten sonra uzaklaşan komutana baktı. Koca göbeğine sertçe iki kere vurup, "Taryus'un katillerini yenmek öyle kolay değil! Yenemeyecekler!" diyerek kendinden emin bir şekilde başını sallayıp, muhafızlara başıyla kapıyı açmalarını işaret etti. Sarayın içerisine girdiğinde kendi adamlarından en iyi ellisine sarayın çevresinden ayrılmamalarını söyleyip, Kral Şirdan'm yanına

doğru hızla yürümeye başladı. Kral Şirdan ise kapının son kez çatırdayışı ve gümbürtülü yıkılışıyla ellerini balkonun mermerlerine dayadı.

"Şehrim... Düşüyor!"

Başını önüne eğip mermerlere hırsla, sertçe vururken, nefes nefese arkasmdan gelen Taryus'a baktı.

"Şehrim düşüyor Taryus! Katiller ordun bir halta yaramadı!" <

Taryus'un gösterişli uzun yeleğini kavrayıp, sarsmaya başladı.

"Bu şehir düşerse, onlar gelmeden ben canını alırım Taryus!"

Kralın ellerini sıkıca tutup indiren şişman adam, "Sakin ol! Bir sur kapısının kırılmasıyla şehir düşmez! Asıl savaş şimdi başlayacak. Katillerim şehrinin dört bir ya- nındalar. Duydun mu? O sokakların hepsi adamlarımla kaynıyor!" dedi ve balkonun ucuna gidip, ateşin bir anda yükseldiği girişi gösterdi.

"Burası, onların ölüm kapısı olacak!"

Saraydaki iki müttefik umutlarını kaybetmemek için olan biteni merakla izlerken, kırılan kapıdan sonra Alpa- gut Han, tüm orduya saldırı emri verdi. Kendi de kılıcını çekip, Buga Kağan ile saldırıya geçtiğinde, surlarda kalan birkaç Hatti eri aşağı atılarak öldürülüyordu. Hatti Komutanı tüm erleri kanatlardan geriye, şehrin diğer yarısına doğru çekerken, Taryus'ın kana susamış ordusu çarpışma anının gelmesini bekliyordu.

Alpagut Han ve ordusu, kayaları delip fışkıran coşkun bir ırmak gibi şehre dolarken Buga Kağan, çevresine bakınıyordu. Karşılarında onları durduracak bir ordu görünmüyordu. Ateşin dumanları dağılmaya başladığında, tepeye, saraya giden yolun hıncahınç savaşçı dolu olduğunu fark etti. Buga Kağan, Kral Lu'nun dibine gelip, "Bu bir pusu aslanların kağanı! Hemen orduyu bölmeliyiz!" dediği sırada, Torumtay'a bakındı.

"Biliyorum... Biliyorum ama Alpagut Han'ı bulamıyorum!"

Taryus, balkondan pis pis sırıtırken, sarayın diğer girişi önünde, neye uğradıklarını şaşıran Hattiler, Amazonlar'ın pusatları altında can veriyorlardı. Her yanı kana bulanmış, dişleri bedenlere girip çıkmaktan kızıla boyanmış Gölge, geniş göğsünü şişirerek, yaptığı katliamdan mutlu bir hâlde Demirdağlı'nın yanında dikiliyordu. Amazonlardan biri yanma gelip,"Çevrede gözcü kalmadı," dedi.

"Amazonlar her yeri sarsınlar. Alpagut Han'ın buyruğudur; bu kapıdan tek kişi geçmeyecek. Dikkatli olun."

"Merak etme Demirdağlı. Bu sis kalktığında karşılarında bizi görünce neye uğradıklarını şaşıracaklar."

Demirdağlı Gölge'ye dokunup, yere eğilen dev kara kurdun tepesine atladı. Tüyleri kana bulanmış kurdunun muhteşem postunda parmaklarını gezdirip, "Bu daha başlangıç Gölge. Savaşa nasıl istekli olduğunu bilirim," diye içinden, kurduyla konuştu. Kurt hırıltılar çıkarırken Amazon ikisini izliyordu.

"Seninle çok kan dökeceğiz savaşçı."

Kurdun cevabından sonra kendine bakan Amazon'a, "Alpagut Han'm yanına dönmeliyim. İşareti biliyorsunuz. İlk beklediğiniz yerde bir Uyguri birliği olacak. Bunu çalın."

Elindeki kemikten düdüğü Amazon'a doğru atıp, "Bö- rüler! Toplanın, gidiyoruz!" diye bağırıp kurdunu döndürdü.

Demirdağlı ve Borüler hızla Alpagut Han'ın olduğu tarafa; şehrin önüne giderken, Agarta üstatları bir anda göğüslerinde titreme hissettiler. En geç olanı, "Bu da nedir?" diyerek kalabalığın içerisinde diğerlerine bakarken, biri başını olumsuz bir şekilde salladı. Gözleri kocaman, yüzü kireç gibi bembeyaz ölmüştü.

"Alpagut Han... Ejder Çarkı'na dokundu. Onu bulmalıyız! Onu durdurmalıyız!"

Üç Agarta üstadı kalabalığın içerisinde harekete geçtiğinde Torumtay, ardındaki kalabalık birlikle girdiği ilk büyük alandan ileri doğru harekete geçti. Önüne gelen Demir Ordu erlerini paramparça ederek ilerlerken, Buga Kağan, çevresindeki erlere Torumtay'a geri dönmesi emrini ulaştırmalarmı bağırıyordu. Kral Lu, surun iki tarafından ilerleyen yüksekteki Amazon ve Uyguri erlerini takip etti. Daha ileriden, çok daha büyük bir kalabalığın, surda ilerlediğini görünce, "Buga Kağan! Surları ele geçirecekler. Bize yaklaşırlarsa ok yağmuru altında kalırız!" dedi. Buga Kağan da aynı şekilde çevreyi süzerken başını salladı.

"Şehrin yarısını ele geçirmiş gibi görünsek de kapana sıkıştırmak için bastırıyorlar. Sen okçularını arkamızdaki surun tepesinden bir ağız hâlinde yerleştir. İki yanımıza geçit vermesinler Kral Lu. Bulunduğumuz yeri korumalıyız."

Kral Lu hemen atını dehletip, erlerine doğru ilerlerken Buga Kağan öfkeyle, "Ah Torumtay! Ah! Pusuya ilerliyorsun!" diyerek ileri doğru hareket etti. Alpagut Han ise çevrede olup biteni, sokak aralarına dalan erlerini izliyor-

du. Düz ve birbirine kolayca atlayarak geçilebilecek şehir evlerinin çatılarında karartılar görmeye başladı. Tek eli, göğsünde, kuyagmın içindeki Ejder Çarkı'nı tutuyordu. Karartılar gitgide artmaya başladığında, erlerinin kıyıma uğrayacağını anladı. Gür sesiyle, "Geri çekilin! Savunmaya geçin!" diye bağırırken Amazon Ecesi, tüm savaşçılarım savunmaya çağırması için muhafızlarını gönderdi.

Kral Şirdan ve Efendi Taryus, oldukları yerde kalıp ilerleyemeyen Kurt Diyarı ordusunu görünce gülümsemeye başladı. Taryus içten bir kahkaha atıp "Sana demiştim. Şehirde daha fazla ilerleyemezler. O sokaklardan çıkamazlar, çıkamayacaklar!" dedi. Kral Şirdan'ın bir anda gözleri parıldadı.

"Elasya da utkuyla dönerse moralleri bozulacak. Bozkırdan gelen kurtlar, şehrimin sokaklarında sıçanlar gibi acı çekerek geberecekler! Kral Şirdan'a meydan okumak neymiş, tüm acun görecek!"

Taryus gülümseyerek müttefikinin tekrar kendine güveninin gelmesini izlerken, Alpagut Han'ın yanında bitive- ren üç Agartalı'dan biri, "Han'ım, yapmayın! Onu kullanabilecek güce sahip misiniz, bilmiyoruz," dedi.

"Pusuya düştük! Gerekirse bu çark kullanılacak Ağartalı!"

"Han'ım, Kral Raji'nin sarayı önünde neler olduğunu hatırlayın. Apraş gibi..."

Bir anda Alpagut Han, üstadın sözünü elini kaldırarak kesti.

"Yanımda kalacaksınız. Erlerim, bu köpeklerin pususunda can vermeyecekler! Ben çarkı kullanırsam, siz de ölmemem için bir şeyler yapacaksınız!"

Üç Ağartalı şaşkın hâlde Hanı izlerken, bir anda kapı

dan Demirdağlı ve dev kurdu girdi. Gölge'yi ve Börüler'i gören ordu yüksek sesle haykırırken Alpagut Han, Torum- tay'ı izliyordu. Onu görmeye çalışıyordu. İlerideki birliğin gittikçe azaldığını görünce, sağ tarafından Buga Kağan'm, süvarileriyle saldırıya geçtiğini gördü. Borüler atlarını, Han'ın yanına sürüp pusatlarını çekip yerlerini alırken, Demirdağlı Gölge'yle birlikte Buga Kağan'ın peşinden gitti.

Tam o sırada Torumtay, önündeki erleri birliğiyle yok ederek ilerlerken, iki yandaki çatılardan gölgeler beliriverdi. Önlerindeki düşman sayısı azaldığında, yirmi adım ilerideki Taryus'un katiller ordusu, etten bir duvar örmüş hâlde onları bekliyordu. Torumtay, pusatını havaya kaldırıp, saldırı emri vereceği sırada arkalardan geri çekilme emri bağırılmaya başlandı. Torumtay şaşkın bir hâlde "Nasıl olur?" diye söylenirken, iki yandan üzerlerine oklar yağdı.

Pusatları düşman kanının kızılına bulanmış Torumtay ve birliği saklanacak yer aramaya çalışırken, sokak aralarından Demir Ordu'nun yaya erleri fırlayıverdiler. Ellerindeki uzun mızraklarla kıskaç oluştuklarında Buga Kağan, "Hayır!" diye bağırdı.

Torumtay çevresindeki erlerinin gitgide azaldığını fark ediyordu. Geri dönmek için birliğine seslendiği sırada ağır adımlarla üzerine gelen mızrak hamlelerini kılıcıyla vurarak kesti. Hemen yanındaki eri kafasından okla vurulup fışkıran kanlarla üzerine yığıldığında çabucak arkasına geçip, onu kendine siper etti. Erinin ölü bedenine saplanan dört oktan sonra geri geri gitmeye çalışırken, Demirdağlı'nın kurdunun hırıltısı ve acı çığlıklar duyulmaya başlandı. Gerideki evlerden birinin tepesine çıkmış, atlayarak kendilerine doğru gelen kızıl gözleri gördü. Gülümseyerek, "Kurtulduk! Tam zamanında Demirdağlı!" dediği anda bacağına isabet eden okla olduğu yerde diz çöktü.

Buga Kağan süvarileriyle, Torumtay'a ulaşmak için önlerine çıkan ve yan sokaklardan boşalan Demir Ordu erlerini geçmeye çalışırken, Alpagut Han bir anda Ejder Çarkı'nı çıkardı. Üstatlardan biri yere eğilip elini parçalı taşlarla yapılmış yola koyarken diğer ikisi ellerini yere çökenin iki tarafmdan omuzlarına koydular. Gözlerini kapatıp transa geçtiler. Torumtay, diz çöktüğü yerden doğrulmaya çalışıp yaralanan bacağıyla geriye çekilmek isterken bir anda sendeledi ve kendine siper ettiği erinin cansız bedenini elinden kaydırıverdi.

Omzuna ve karnına gelen oklarla öylece olduğu yerde kalırken, yolda olan Tendübay'm Ulu Bilgesi bir anda derin bir nefes aldı. Çoğa ve Asena, Ulu Bilge'ye bakarken, Tendübay Kağan, "Ne hissettin Ulu Bilge?" diye sordu. Adam öylece dalmış bir hâlde duruyordu.

"Kartalın tüyü... Ateşe düştü!"

Torumtay ayakta sallanırken Taryus'un adamları, Buga Kağan ile çarpışan birliği yok sayıp yağ çömleklerini taş zemine fırlattılar. Torumtay, sallanan ve hissizleşen bedeninin daha fazla taşıyamayıp yere düştü. Yüzü göğe dönük hâlde, burnundaki keskin yağ kokusuyla, nemli gözleri kendine ulaşmak için çabalayan Buga Kağan'ın olduğu taraftaydı. Pusatmı tutan eli gevşedi.

"Buraya kadarmış anda... Beni affet!"

Dudaklarından bu sözcükler döküldüğünde yağ alev alıverdi. O parlamadan sonra Buga Kağan ve birliğinde- kiler geriye çekilip, elleriyle gözlerini kapattılar. Ağzı açık bir hâlde kalan Buga Kağan'ın dudakları titriyor, boyun damarları öfkeden çatlayacak gibi duruyordu. Bağırmaya başladı. Usunu kaybetmişçesine bağırıyor, alevlerin önünde geçecek yer arıyordu.

Tendübay Kağan ise Ulu Bilge'ye, "Bu ne demek?" diye sordu.

"Bunu döndüğümüzde öğreneceğiz kağanım."

Tendübay Kağan, kötü bir şeyler olduğunu anlamıştı. Ulu Bilge ne hissettiğini bilse de, böylesi bir yolculukta bundan bahsedemezdi. Başını önüne eğip, Ulu Tanrı'ya sessizce yakarırken, yangın yerine dönen şehrin tepesinde, gökten gelen metalik ses yankılanmaya başladı. Demirdağ- lı, Torumtay'ın ölümüne şahit olurken, Demir Ordu'nun erlerinin çatılardan şehrin diğer tarafına, savunmaya geçtiğini fark etti. Başını göğe kaldırıp ne olduğunu anlamaya çalıştığında, arkadan gelen ışık

dikkatini çekti.

Babası... Yapmaması gereken bir şeyi yapıyordu. Agartalılar yamndaydılar. Onları, trans hâlinde görünce, "Hadi Gölge! Koş!" diye bağırıp babasına doğru yöneldi. Alpagut Han, çıkardığı Ejder Çarkı'm havaya doğru tuttuğunda, gök bir anda altın gibi parıldadı.

Sarayda olup biteni izleyen Taryus, "Tanrılara lanet olsun! Bu da ne?" diye söylendi. Kral Şirdan, şaşkın bir hâlde olanları izlerken, Alpagut Han'a doğru ilerleyen Kral Lu, onu durdurmak için atını sürüyordu. Alpagut Han gözlerini kapatıp, tekrar açtığında, "Torumtay'ımın ölüm çığlıklarını duyanlar, bundan sonra kendi seslerini bile duyamayacaklar!" Çarkın kendi içinde delirmiş gibi dönüşüyle gökteki ışık bir anda etrafa saçıldı.

Demirden bir haykırış gibi, Alpagut Han'ın yönlendirmesiyle dalga dalga karşıdaki ordunun üzerine çöktü. Demirdağlı yanma geldiğinde kurdundan inip, babasma doğru hareket edeceği sırada kendini yerde buldu. Bir el sanki onu itip uzak tutmuştu. Yanma gelen Kral Lu'ya bakıp, "Onu durdurmalıyız!" diye bağırdı. Kral Lu bir anda atından indi. Alpagut Han'a yaklaşmak için ellerini ileri doğru uzattı ve yavaş adımlarla ilerlemeye başladı. Sanki koca bir taşı itermiş gibi zorluk çekiyordu.

Agartalılar ise bedenleri hemen yanlarında olsa da Alpagut Han'ın kollarına asılmış, yaptığı şeyi bıraktırmak için kadim sözcükleri tekrarlıyorlardı. Dalga dalga yaklaşan şey Taryus'un adamlarına ilk vurduğunda hepsi birden acıyla yere çöktü. Ellerini kulaklarına atanlar, başlan patlayacak gibi hissedenler yerde çaresizce kıvranıyordu.

Yüzlerce erin kulaklarından gelen kanla beraber yerde bayılmasını izleyen komutanlar, korkuyla bunun nasıl bir lanet olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Çaresizce bu ışık dalgasının kendilerine kadar ulaşmaması için tanrılarına yalvarıyorlardı. Kral Lu'nun gözleri, ağabeyini öldürdüğü zamanki gibi bakır rengine döndüğünde biraz daha hızlı ilerlemeye başladı. Bağırarak, ata doğru sıçradı. Artık Alpagut Han'ın eli titremeye, bacakları zangır zangır oynamaya başlamıştı.

Kral Lu'nun da desteğiyle Agartalılar, trans hâllerinde Han'ı atından düşürdüler. Yere düşen ve elinden çarkı bırakan Alpagut Han öylece boş gözlerle bakarken, Demir- dağlı yanma koştu. Han'ın nefesini dinledikten sonra eğilip, uğultunun içerisinde kulağına fısıldadı.

"Beni bırakma baba! Ben Börü!"

Alpagut Han'ın gözlerinden bir damla yaş süzüldü.

Etrafları aniden kalabalıklaşan ve Buga Kağan'm emriyle açılan meydanda, dört otacı hemen koşturarak deri bir sedyeyle geldi. Buga Kağan, "Onu yıkılan kapının az ilerisinde iyileştirin. Otağı oraya kurun! Borüler! Dikkatli olun!" diye emirler yağdırdı. Uyguri erleri, şaşkın hâlde hanlarının durumunu izlerken, Agartalılar çarkı yerden aldılar. Buga Kağan, Demirdağlı'nm yanına gelip, "Saldırı için orduyu topla!" diye bağırdı.

Demirdağlı ona cevap vermedi. Kral Lu ve Amazon Ecesi, kurt başlıklı savaşçınm niyetini anlamaya çalışıyordu. Amazonlar yerde kıvranan erlerin kellelerini almak için saldırı emrini beklerken, Buga Kağan meşe ağacı gövdesi gibi iri bedenini ileri yatırarak maskesinin ucuna kadar geldi.

"Beni duymuyor musun? Orduyu saldırı için hazırla! Bu gece Torumtay'm, andamın öcü alınacak! Bu şehri baştan sona yakacağım! Hadi!"

Demirdağlı, maskenin ardından gözlerini kağana kaldırıp "Hayır! Bu gece saldırmayacağız! Daha fazla kayıp vermeyeceğiz!" dedi. Buga Kağan, şaşkın bir hâlde elini pusatına atıp çekti.

"Sen ne dersin ha ahmak? Bana karşı mı çıkarsın?"

"Ben kimseye karşı çıkmıyorum Buga Kağan! Bu gece daha fazla kayıp vermeyeceğiz!"

Kılıcını boğazına dayadığı sırada bir anda ortalık sessizleşti. Tüm ordu onları izliyor, verilecek emri bekliyordu. Gölge hırlayarak etrafa dişlerini gösterirken, alanda kalan Borüler bir anda pusatlarını çektiler.

"Şu pusatı, gırtlağına geçirmem için bu saçmalığın sebebini söyle Demirdağlı!"

"Benim buyruğum, savunma yapılmasıdır!"

"Buyruk mu? Sen aklını mı oynattın? Kendini kağan falan mı sanıyorsun? Alm şu köpeği şehrin kırılan kapısında sallandırın! Birliği olan Börüler'i de oklaym! Dev kurdu da zincirlere vurun!"

Dört er kendine doğru yaklaşırken elini maskesine attı. İki adım kaldığında, bir anda çıkardı. Buga Kağan, ağzı açık bir hâlde ona bakıyordu. Ordudan yükselen şaşkınlık sesi ortalıkta yankılanırken aslanların kağanı ellerini iki yana açtı.

"Bu... Bu nasıl olur? Börü?"

Buga Kağan bir anda Börü'ye sarıldı.

"Kardaşım! Börü!"

Börü, kendine sarılan Buga'nm sırtına dostça vurdu.

"Bunu neden yaptın? Neden tüm Kurt Diyarı'na kendini öldü gibi gösterdin?"

"Raji ve kadim savaşçılar tüm Börükanlarm peşindeydi. Kaybedersek, hiç değilse bir umut olması gerekiyordu. Beni Agartalılar kurtardı. Uçmağa varan Apraş yol gösterdi."

"Bu zamana kadar... Neden Börü?"

"Anlatırım Buga Kağan ama önce ordu savunma hâline geçmeli."

Buga Kağan dişlerini sıkarak ileri doğru baktı. Yerden kaldırılan Taryus'un erlerini görebiliyordu.

"Andam... Öcünü alacağım Börü!"

"Torumtay'ın öcü sadece senin değil, benim de öcüm. Kurt Diyarı'nın öcüdür Buga Kağan! Ama bu gece devam • edersek, o sokaklardan çıkmayacağız. Arka girişleri tutuldu. Artık dışarıdan yardım alamazlar. Babam Alpagut

Han ile ilgilenip savunma yapacağız!"

Buga Kağan'm omzuna dokunan Demirdağlı, dev gibi kağanın öfkeyle inip kalkan göğsüne baktı. Buga, derinlerden gelen sesiyle, "Şu katil ordusunun lideri... O benim!" dedi.

"O senin Buga Kağan. O sarayın kapılarından geçtiğimizde, istediğini yap!"

Buga Kağan, Demirdaşlı'nın omzuna sertçe vurup, "Ulu Tengri bu gece benden andamı aldı. Aynı gece de bana bir Börükan'ı geri verdi," dedikten sonra erlere doğru döndü.

"Demirdağlı'mn buyruğunu duydunuz! Alpagut Han ayağa kalkana kadar, buyruk onun kanından olan Börü- kan'dadır. Kurt Töresi bunu söyler. Savunmaya! Hadi!"

Erler hep bir ağızdan, "Börü! Börü! Börü!" diye bağırdıktan sonra koşuşturmaya başladılar. Amazon Ecesi ne olup bittiğini anlamamış hâlde onları izlerken Kral Lu yanlarına geldi.

"Bu bakışı biliyorum Demirdağlı. Bu yeniden doğan bir adamın bakışı, aynısını ben de yaşadım. Ordunun başına bir Börükan olarak hoş geldin."

"Hoş bulduk Kral Lu. Orada yaptığın çok cesurcaydı. Nasıl yaklaştın? Kılıç bendeyken, sen bunu nasıl yapabildin?"

"Sürgündeyken başıma çok şey geldi. Anlatırım De- mirdağlı."

Kurt Diyarı orduları yerlerini alırken Agartalılar da otacıların yanma gidip, postların üzerine yatırılmış Alpagut Han'ın başına geldiler. Bir süre onunla ilgilendikten sonra içeri giren Demirdağlı, Buga Kağan ve Kral Lu, merakla ne durumda olduğunu öğrenmek için baktılar. Agar- talılar'dan biri yanlarına yaklaşıp, "Alpagut Han, tinsel bir dalgayı yönetmeye çalıştı. Şu an kendi içerisinde bir savaşta ve kazanmak zorunda, yoksa..." dedi ve sustu. Demir- dağlı birden kaşlarını çatıp üstada baktı.

"Yoksa ne üstat?"

"Yoksa bu hâlde kalır. Nefes alır, yaşar ama bu hâlde."

"Böyle, bir ağaç gibi hareketsiz mi?"

"Evet."

"Ya verdiği savaş nedir? Kiminle savaşıyor?"

"Kendiyle ve içindeki hislerle mücadele ediyor. Sırayla birimiz yanında kalıp, ona bu savaşta yardım edeceğiz. Güçlü olur, tüm korkularmı ve sorguladığı kararlarını ye- nerse, o zaman geri döner."

Buga Kağan gülümseyerek, "Alpagut Han hiçbir şeyden korkmaz. O zaman kalkması yakındır," dedi.

"Ölmek için doğan herkes bir şeylerden korkar Buga Kağan. Kimi gözüne, yüreğine demirden bir duvar örer, kimse bilmez. Kimi de bunu apaçık söyler. O koca bir Han ve neden korktuğunu kimse anlayamaz."

Demirdağlı üstada doğru eğilip, "Çark sende mi?" diye sordu.

"Evet."

"Onun gücünü görenler elde etme hevesine girebilirler."

Üstat çarkı belinin kayışındaki küçük deri torbaya elini sokup, Demirdağlı'ya uzattı.

"O zaman iyi korunmalı. Son Kurt Süren, bunun için en iyi muhafız."

Demirdağlı çarkı aldıktan sonra kuyagının köşesinden göğsüne soktu.

"Bizi her şeyden haberdar et üstat."

Üçlü otağda konuşurken, saraydaki Taryus, karŞ1S^1 da ileri geri usunu kaybetmişçesine yürüyen Kral Şır an ı
izliyordu.

"Rahatla artık! Bak, ellerindeki her neyse kullana
dılar belli ki."

"O şey her neyse bizim olmalı Taryus. Onu bir kullanmayacaklarını nereden bilebiliriz. Şimdi kullananca dılar. Sadece şehrin ucundaki bir kaç yüz adam sağır o Ya sonra? Kullanabilirlerse

hepimiz mahvoluruz. Bel ı ᵘ
sefer kulakları değil, kafamızı patlatırlar. (

"Kullanabildilerse, neden hayattayız? Becerme Ellerindeki her neyse kullanamadılar. Ne istiyorsun Pᵉ^* Şehrin yarısı yağı kaynıyor. Onları yıldırıp yok etme p ᵃⁿˡ mızdan başka ne düşünüyorsun?"

"Şu senin katillerin, o şeyi bulabilirler mi?"

Taryus gülümseyerek, "Bulurlar ve hatta sana getire bilirler," dedi. Kral Şirdan gözlerini kocaman açara ŞiŞ man adamın yanma geldi.

"Onu istiyorum!"

"Sen onu aldığında, benim çıkarım ne olacak?

"Ne çıkarı?" . d'"in
de, karşılığında bana ne vereceksin?

"Ne istiyorsun?"

"Kızılyan limanlarının tamamını!"

"Oldu bil! Adamların bana o şeyi getirsinler, kızı y nın limanları senin acunun geri kalanı benim olsun!

Taryus kahkaha atarak ayağa kalktı. İkili el sıkış ı sonra birer kadeh şarap doldurup, hayatta kalışlarını ladılar.

"İnanılmaz bir gücü adamlarım avuçlarına getir ıgᵐ

Prenses Elasya

Kral Şirdan'ın sarayında bunlar olurken Prenses Elasya, önden gönderdiği gözcü birliğinin dönüşünü bekliyor ve eli pusatında, atının üzerinde yağmurlu gecede ilerliyordu. Taryus'un birliğiyle yolda ikiye ayrılarak giden orduyu daha kolay yakalayıp, planlarını altüst etmeyi hedefliyordu. Kayıplar verdirip kızılyan şehir ordularıyla birle- şerek onları yok etmeyi planlıyordu. Yirmi kişilik gözcü birliğinin komutanı öne doğru çıkıp, "Onları bulduk efendim," dedi. Prenses Elasya'nm yüzünde beliren mutluluk, bu gecenin oldukça kanlı geçeceğinin göstergesiydi.

"Neredeler?"

"İleride, küçük tepeliğin hemen arkasındaki düzlükte- ler. Büyük bir birlik, ateş sayısından binden fazla olduğunu düşünüyoruz. Kamp hâlindeler."

"Ya bayrak? Ne bayrağı vardı, görebildiniz mi?"

"Göremedik ama ortalıkta dolaşan gözcülere yakalanmamak için çok uğraştık."

Prenses Elasya ellerini ovuşturup, yavaşlamaya başlayan yağmurun damlalarını yüzünden sildi. Hemen sağındaki komutanına, "Ani bir baskın olacak. Düzlükte oldukları için toparlanmalarına izin vermeyeceğiz. Bir anda girip, kampı ikiye bölerek saldıracağız," dedi.

"Emredersiniz! Ya şu aslanların kağanı ve Temir Ton- ka oradaysa?"

"Esir yok! Önünüze kim gelirse gebertin!"

Komutan başıyla prensesin sözlerini onayladıktan sonra ardındaki çabışlara el hareketi yaptı. Ordu hareket için hazır olduğunda, Prenses Elasya mesafeyi az çok kafasında ölçtükten sonra yaklaşmanm toparlanmalarına zaman tanıyacağını düşündü. Gözcülerin haberi kamp alanına hemen ulaşabilirdi. Bu yüzden tüm gücüyle hiç durmadan saldırmak en iyisiydi. Pusatını kınından çekip, "Demir Ordu'nun korkusuz erleri! Hücum!" diye bağırdıktan sonra atını hızlandırdı.

Hatti sarayında Kurt Diyarı orduları için avantaj olan sis, burada bir ölüm kapanı gibiydi. Gözcüler ve erler ileriyi çok fazla göremeden her an saldırıya hazır bir şekilde bekliyorlardı. Temir Tonka ise çadırında, eline aldığı tahta bir sopayı yavaş hareketlerle, düşünceli bir şekilde bıçağıyla şekillendiriyordu. Çadırının ortasında yanan ateşin gücü azalmaya başlamıştı. Birden öfkelenip elindeki tahta parçasını ileri doğru fırlattı.

"Boynuma pusat dayamak ha! Dönmeyi benden fazla hiçbir er istemiyordur. Kral Şirdan... Ellerimle o boynunu kıracağım!"

Bu sırada kendilerine doğru hızla yaklaşan at kişnemelerini ve çıkan metal seslerini duydu. Hemen yerinden fırlayıp çadırdan dışarı çıktı. Sakçılarmdan birine dönüp, "Neler oluyor?" diye sordu. Sakçı, ortalıkta koşuşturan ve pusatlarını çekip, düzen almaya çalışan erleri gösterdi.

"Komutanım, bir saldırı geliyor!"

"Uyuyor musunuz be adam? Bana ne zaman söyleyecektiniz?"

"Şimdi haberimiz oldu komutanım."

"Çabuk at bin! Çabuk!"

Temir Tonka, sakçılarıyla çadırından uzaklaşacağı sırada sislerin arasından çıkan koca birliği gördü. En önde, ateşlerin arasından geçen Prenses Elasya mn yüzünü fark edince önüne getirilen atma zıpladı. Sakçıları zaman kaybetmeden atlara koşup yanma gelirken önce saldırıyı izledi. Tek taraftan mı, yoksa etrafları çevrili mi bunu anlamaya çalışıyordu.

Prenses Elasya'nın bir mızrak gibi kampın ortasından girdiğini görünce atma sert bir sesle, "Deh!" diye vurup kişnetti. Diyarın en namlı tarkanı kargaşanın içerisine daldı.

Önüne gelen ilk erin başına pusatını geçirdikten sonra prensesin saldırısının etkili olmadığını fark etti. Kayıpları vardı ama erleri bu tür saldırılara kendi yurtlarında fazlasıyla alışık oldukları için ilk şoku çok çabuk atlatmışlardı. Çevresindeki sakçıları o düşünürken saldırıları ustaca mızrak hareketleriyle önlüyorlardı. Küçük gözlerini kısan Temir Tonka, bir süre etrafa baktıktan sonra prensesi gördü. Çevresi kalabalıktı. Hedefini belirleyip de, "Uyguriler! Dışa açılarak toplanın ve yok edin!" diye bağırınca, ortalık bir anda boşalmaya, saldırıyı engellemeye çalışan erler sisin arasına karışmaya başladı.

Prenses Elasya şaşkın bir hâlde bu kadar kolay toparlanıp kampa saldıran kendileriymiş gibi dıştan gelen birliklerle savaşırken, Temir Tonka, "Beni takip edin! Prenses canlı ele geçirilecek! Hadi!" diye bağırıp, ardında yirmi usta erle saldırıya geçti.

Komutanın hareketini görenler iki yandan etten koruma duvarı için harekete geçerken, saldırıları durdurmak amacıyla var güçleriyle çarpışıyorlardı. Elasya'mn önünde süvarilerden oluşan sekiz erlik bir sıra, ardında daha kalabalık koruma birliği vardı. İki yandan saldırı altındaydı. Temir Tonka, ön sırayı kılıcıyla gösterip, "Yok edin!" diye bağırdığında atlarına hız veren on sakçı komutanmm önüne geçti.

Gittikçe yaklaştıklarında prenses, Temir Tonka'yı fark eder etmez kılıcını iyice kavrayıp yönünü ona döndü. En önden gelen Uyguri sakçıları süvarileriyle ilk kılıçlarını birbirlerine vurduklarında, atının üzerine inamlmaz bir çeviklikle ayaklarını çeken namlı tarkan, bir kaplan gibi kendini ileri doğru fırlattı. Öyle bir zıpladı ki pusatı havada, karanlığı yaran bir pars pençesi gibi, atının başına iniverdi. Prensesin atına indirdiği darbeyle hayvan bağırarak yere düşerken, prenses çamurun içine

yuvarlandı. Ardındaki sakçıları ilk sırayı alt ettikten sonra komutanlarına saldırıyı engellemek için iki yandan savunmaya başladılar.

Çabışlarm emirler yağdıran sesleriyle daha da kalabalıklaşmaya başladıklarında Prenses Elasya yerden kalktı. Gösterişli kuyagı çamura bulanmıştı. Yüzünü eliyle silip, kılıcını kavradığında, güçlü kollarıyla çarpışmayı bekleyen Temir Tonka'yı karşısında dikilirken buldu. Tarkan gülümseyerek, "Ne o prenses, kaybetmiş gibi duruyorsun?" dedi.

"Senin kelleni aldığımda kazanmış olacağım."

"Keşke kralın da senin kadar cesur olabilseydi!"

"Hatti topraklarında, mızraklarımız altında can vereceksiniz Temir Tonka! Burası sizin bozkırınız değil!"

"Bunu diyen ve yenilmez olduğunu söyleyen son savaşçının kellesini andamın elinde gördüm!"

Prenses Elasya bir hışımla saldırıya geçip, Temir Tonka ile pusatını çarpıştırmaya başladı. Prenses, tarkanın beklemediği çeviklik ve ustalıkla hamleler yaparken, Te- mir Tonka, o inanılmaz gücüyle gelen hamleyi sertçe savurduğu kılıcıyla durdurdu.

Elasya, kılıcını sanki koca bir kaya vurmuş da geri tepmiş gibi, birkaç adım çekildi.

"Teslim ol prenses! Bak etrafına, erlerin birer birer can veriyorlar. Geride kalanları kurtar.

"Teslim olmak mı? Hah! Şirdan'ın boğazına dayadığı pusatın devamı benim ellerimdedir. O boynun bugün kopacak Temir Tonka!"

Prenses bir kez daha hamle yaptığında, tarkan etrafında dönüp, kılıcıyla ustaca bir daire çizdikten sonra Elasya'mn pusatını durdurdu. Kendini ters taraftan döndürerek aniden dirseğiyle suratına sert bir darbe mdırdı. Yüzüne aldığı dirsekle sırtüstü yere düşen Elasya'mn burnundan kanlar boşalmaya başlarken, kendini toparlamak için başını salladı. O anda, göğsünde kaldırılması guç bir ağırlık hissetti. Temir Tonka, ayağını göğsüne basmış pusatını boynuna dayamıştı.

"Eğer devam edersen, bu sefer sana dayanan pusat devamını getirecek." . .

Prenses mağlup olduğu çengin acısıyla dişlerini sıkarken, Temir Tonka sakçılanndan birine, "Onu bağlayın. Çadırıma götürün. Onursuz savaşan adamların olduğu bu topraklarda gözümün önünden ayırmadan Alpagut Han a teslim etmeliyim," dedi. Sakçı hemen iki ere el işareti yapıp, ayağını çeken komutanının ardından omuzlarından tuttuğu prensesi kaldırdı. İki er kollarını arkadan birleş-

tirip, dana derilerinden yapılmış kuvvetli kayışlarla bağladılar. Sakçı iterek prensesi götürürken, kaybeden Hatti erlerinin kaçmaya başladıklarını fark etti. Komutana sise doğru koşan yağıları gösterip, emrini beklerken namlı tar- kan gülümsedi.

"Bırakın kaçsınlar. Sıçanların girecekleri deliği biliyoruz. Oraya gittiğimizde alırız kellelerini."

"Prensesi yakaladığımızı haber verirlerse daha büyük birlikle saldırmazlar mı?"

"Alpagut Han oradayken bunu göze alamazlar. Kendi bududnunu korumasız bırakıp, ordularını şehre yığan bir kral, kendi kanından birinin esir düşmesini umursamaz."

Temir Tonka, sakçılarma atını getirmelerini emrettikten sonra pusatını beline soktu. Komutanı cesetleri gösterip, "Ne yapalım komutanım?" diye sorduğunda Temir Tonka atının başını sevip üzerine bindi.

"Gün doğumuyla harekete geçeceğiz. Kampın uzağına atm gitsin. Daha gün tamamlamadan buradan gitmiş olacağız. Kurda kuşa yem olsunlar! Erlerimizden kayıpları gömün. Gün doğumunda onlar için algış edeceğiz"

Temir Tonka sakçılarıyla çadırına giderken, erleri de kamp alanındaki yağı cesetlerini yığmaya başladılar. Kana bulanmış kuyagını çıkarıp, büyük kâsedeki suyla ellerini yıkadı. Bir avuç alıp yüzüne çarptıktan sonra üzerine kaim bir hayvan postu geçirip köşesine kuruldu. Sakçıları prensesi getirdiklerini haber edince, içeri almalarım söyledi.

Prenses Elasya, öfkeli bakışlarıyla elleri arkadan bağlı hâlde karşısına oturtuldu. İki dev gibi Uyguri eri yanında dikiliyordu.

"Çözün ellerini!"

Prenses böyle bir şey beklemiyordu. Bileklerine oturan kayış çıkarıldığında birden kuş gibi rahatladı. Kaybetmenin verdiği o ezilme hissi yanında, düşmanına karşı öfkesi hâlâ bir bıçak gibi içinde bileniyordu. Erlerinin kaçışı gözünün önünden gitmiyor, içten içe "Korkaklar!" diye kızıyordu.

Tepesinde dikilen iki er çadırdan çıktığında Temir Tonka ile baş başa kaldı. Yay kaşlarını kaldırıp, iri kara gözlerini donuk bir hâlde tarkana dikti. Gülümsüyor, sanki biraz önce o kadar kan akmamış gibi rahat bir şekilde oturuyordu.

"Seni öldürmemden korkmuyor musun Temir Tonka? Ellerimin bağını çözdürdün. Sana rahatlıkla saldırabilirim genç tarkan."

"Saldırabileceğini biliyorum. Geçmişte, mabedin yakınlarındaki bir şehirde kovaladığım Yurtsuzlar'ı görüp, bana kalabalık muhafız birliğiyle saldırmayan prenses, eminim şimdi de saldırmaz."

Prenses alaycı bir gülüşle, "Hah! O zaman düşmanım değildin. Benim için sadece adı çok duyulmuş bir savaşçıydın," dedi.

"Peki, şimdi neden yağıyız prenses? Böylesi bir ani baskını neden yaptın?"

"Sanırım usunu kaybettin tarkan! Şehrimi kuşatan bir ordu var! Kurt Diyan'ndan kopup gelen bir ordu!"

"Neden? Şehrinizi neden kuşattık?"

"Bizi yok etmek için! Kral Şirdan'm gönderdiği cevaptan sonra Han'ınız kimin daha büyük olduğunu göstermek için geldi."

Temir Tonka başını olumsuz bir şekilde sallayıp gü

lümsedi. Bu sırada bir er içeri girip, iki çamçak koydu. İkisine de kımız doldurduktan sonra çıktı. Prenses, çamçakın içinde ne olduğunu bilmiyordu. Tedirgin gözlerle bakarken, tarkan alıp kafasma dikti.

"Korkma! Ona kımız deriz. İç, kaçan erlerinin yaptığı ihaneti biraz unutturur. Hem, buraya sizi yok etmeye gelsem, sana kımız sunmazdım. Ben yağılarıma sadece ölümü sunarım."

Prenses, kaim sesli tarkana bakarak bir yudum aldı. Yüzünü hafifçe ekşitse de ikinci yudumu alınca daha hoş geldi.

"O zaman neden buradasınız Temir Tonka? Bunca kan neden?"

"O korkak kral, kendini korumak için geldiğimiz onca yoldaki şehirlerde tek bir muhafız bırakmamıştı. Budununuz korkuyordu. Dev gibi Kurt Diyarı ordusunu görenler sağa sola kaçıştılar. Uzaktan yürekleri zıplar hâlde izlediler. Bizler ne şehirleri yağmaladık, ne de budununuzu katlettik. Sadece yanlarından geçip gittik."

Prenses Elasya tek kaşını kaldırıp, "Nasıl olur? Şehirlerimizde nasıl birlikler olmaz?" diye şaşkın bir hâlde konuştu.

"Demek bilmiyordun. Kurt Diyarı'ndan, kralın şehrine kadar hiçbirinde birlik yok. Yağılığımız Hattiler'e olsa, budununuzla kan denizinde yüzerdiniz. Tek amacımız vardı; uzak diyardaki kandaşlarımıza yardım edebilmek, onlara ordu gönderebilmek. Hatti topraklarından sadece bunun için geçecektik. Biz, başka bir savaştan yeni çıkmışken, hatta ihanet edenlerin bile kellelerini yeni almış, budunumuz yaralı hâldeyken, neden size savaş açalım ki?"

Prenses Elasya neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu. Aklı hâlâ o boş şehirlerdeydi.
"Ya kandaşlarınız? Onlar neredeler?"

"Barbarlar ormanına (Avrupa) yakın bir yerdeler. Amisonya'nın ihtiyar kraliçesi buyana, bize ihanet etti. Börü Han'ın, o kraliçeyi ve topraklarını koruması için gönderdiği birliğin oğulları ihanete uğradılar. Zamanında Börü Han ile Atlantis'e savaşa giden Amisonya Kralı ve ordusu, arkalarında korunmasız bir yurt bırakmamak için bu birliği gönderdiler. Luyana ve budunu hayatlarını onlara borçluyken, güçlenince onlarm oğullarına, eskiden yağı oldukları barbarlar ile saldırır olmuşlar. Karayan (Rus ve Bulgar toprakları) balçık içerisinde, Amazonların kıyılarından geçtikten sonra ordu ilerleyemez. Ancak kızılyan- dan kolayca o topraklara gemilerle varabiliriz. Bu yüzden Alpagut Han, zamanında Cerdukay Kağan'm ordusunda Di İmparatorluğu'na karşı savaşan kadim dostları Hattı- ler'den bu geçiş için haber gönderdi. Fakat kralın, kendini beğenmiş bir hâlde cevap verdi. Kralının verdiği cevap için değil, kandaşlarımızın yardıma ihtiyacı olduğu için şehrinizi kuşattık. Korkak bir adam tüm erlerini etrafına toplamışken, onu orada tutup gemilere varmak en iyi seçenekti."

Prenses suskunlaşmış, öylece tarkana bakıyordu. Temir Tonka bıyıklarını düzeltip, "Diyeceğin söz yok mudur?" dedi. Prenses sadece başını sallayıp elinde tuttuğu
çamçakı önüne bıraktı.
"Bana bir esir gibi değil de misafir gözüyle baktm.

"Ne bekliyordun? Şu iş birliği yaptığınız katiller sürüsü gibi sana acı çektirip, zorla sahip olmamı mı? Onlar hakkında çok şey duydum ama anlaşılan sen bizim hakkımızda pek az şey duymuşsun. Bizler Gökte Doğanlarız prenses, yerin çamuruna bulanmadan göz açanlarm so- yundanız. Adalet için kalkan pusatlar, sonu köpeklikle biten kıyımlarla yerine girmez. Bizler bir yerden geçtiğimizde kurdun izini bırakırız. Sürümüz de, kamınız da, yapacaklarımız da bellidir. Bizim dişlerimiz, sadece zalimin boynuna girer... O da cesurca!"

Temir Tonka kaşlarını çatıp, "Sakçılar!" diye bağırdı. İki er tekrar oturan prensesin yanına gelip dikildi.

"Erlerim senin için bir çadır hazırlamışlardır. Ellerin bağlanmayacak. Gün ışıdığında yanıma getirileceksin. Kamp toplandıktan sonra gün tepeye varmadan yola çıkacağız. Sana misafir gibi davranacağız. Sen de misafir gibi dur ki kaçan erlerine baktığım gibi gözümdeki asaletin düşmesin. Demir Ordu'nun onuru, bu gece buradan kaçan erlerle yere düştü. Geri kaldırmak istiyorsan, nefes al. Al ki ordunun başma geri dönebilesin."

"Yeterince açık konuştun genç komutan. Merak etmeyesin, dediğin gibi olacak."

Prenses çadırdan çıkarılırken, düşünceli hâlde yürümeye devam ediyordu. Başını sağa doğru çevirdiğinde ortalıkta gezinen ve kendi erlerinin cesetlerini ikişerli taşıyan Uygurileri gördü.

"Ne kadar da aşağılayıcı!"

İçinden sadece bu söz geçti. Defalarca... Her adımda bu sözü tekrarladı.

Dönüş

Yeni günün ışıkları Torumtay ve binlerce erin uçmağa varışının acısı üzerine doğdu. Demirdağlı ve Agartalılar, Alpagut Han'ın başındayken, Buga Kağan geceyi uykusuz geçirmiş, öylece oturuyordu. Çadırında, yere sapladığı kılıcını izleyerek bağdaş kurmuş hâlde donuk gözlerle bakıyordu. Başını öne eğip derin bir nefes verdi. Yorgunluk ve uykusuzluktan kan çanağına dönen tek gözünü kılıcına kaldırdı.

"Bunu bana sen dövdürtmüştün andam. Dokuz diyarın parçalarını tek harda birleştirtip, her vuruşta adımı haykıran demircilere yaptırtmıştın. Bana saldırıldığında, gözümü açtığımda başımda sen vardın. Bana ölmememi söyleyen yiğit Torumtay... Beni nasıl bıraktın? O öfken, bizi ayırdı be andam!"

Dişlerini sıkarak göz bandını çıkardı. Elini, oyuk gözünde gezdirip başını salladı.

"O gün de en çok sen telaşlanmıştın. Uçmağa varan kardaşımın pusatıyla kaybettiğim gözümden

boşalan kanlar, senin haykırışına karışmıştı. Otacıları neredeyse doğ- rayacaktın."

Buga Kağan bir anlık gülümsedi. Göz bandmı tekrar taktıktan sonra geriye yaslandı. Kafasını arkasındaki yumuşak postlara koyup gözünü kapadı. Göğsü öfkeyle inip kalkıyordu.

"Andam yokken kaç şehri yaksam acım geçer? Ulu Tengri, bana yardım et! Bu acı... Çok ağır!"

Dışarıda ise Kral Lu ve Amazon Ecesi yan yana dikilmiş, erlerin savunma hatlarını izliyordu. Gün ışımasıyla şehirdeki gece yaşanan çengin izleri ortaya çıkmıştı. Kan gölüne dönmüş taştan sokaklarda ve çatılarda yatan cesetler, çetin çarpışmanın izleriydi. Amazon Ecesi, "Şimdi ne olacak Ejder?" dedi.

"Alpagut Han uyanana kadar buyruk öldü sanılan oğ- lundadır. En doğru zamanı bekleyecektir. Acılar çok taze. Kaybedilen komutan, Kurt Diyarı için çok büyük bir yiğitti. Acıyla hareket edip hataya düşmek yerine bekleyecekler. Nasılsa şehrin arka girişi savaşçıların tarafından tutuluyor."

"Bu bekleyiş Şirdan ve Taryus için toparlanma zamanı olacaktır. Demir Ordu'nun erleri devamlı yer değiştiriyorlar."

"Eminim son çırpınışlarıdır. Savaşçıların arka girişi tuttuğu sürece kapanda olacaklar."

Amazon Ecesi gözlerini savunma hattında gezdirerek yanındaki on dev Amazon muhafızıyla çadırına doğru gitti. Sarayda ise Taryus, odasına gelen ince yapılı, uzun boylu, kara sakallı adama baktı. Gözleri büyüktü ve oldukça duygusuz bakıyordu. İnce uzun parmaklarmı kısa saçlarında gezdirip, mora çalan dudaklarında oturan gülümsemeyle, "Sanırım birileri ölmeli efendim?" dedi. Taryus gülümseyerek karşısındaki koltuğu gösterdi.

Siyah deriden kuyagı ve kara pantolonunun altındaki parlak deri çizmeleriyle bir asil gibiydi. Diğerlerinden farklı görüntüsü, her zaman dikkat çekmişti.

"Ele geçirmen gereken bir şey var Deşici."

"Tahmin edebiliyorum. Dün geceden beri ne zaman çağırılacağımı bekliyorum."

"Zeki adamsın. Bu yüzden en yakınımdaki savaşçım- sm. O erlerin kulaklarını patlatan ışık. Gökte demir sesi çıkaran şey, her neyse onu almanı istiyorum."

"Onu aldığımızda tüm şehri mi yok edeceğiz?"

"Onu Kral Şirdan istiyor."

Deşici kahkaha atarak, "Demek o istiyor? Neyin karşılığında? Birkaç gemi ya da altın küpü mü? O şey, her neyse onunla Hatti Diyarı'nı baştan sona ele geçirebiliriz," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum. Onu ele geçirdiğinde beni bulmalısın. Yanına kaç adam alırsan, dönüşte konuşmamaları için ortadan kaldırmalısın."

"Ya ben? Ben ne alacağım? Bu, basit bir elmas değil."

"Hatti Diyarı'nın kralı olmaya ne dersin? Ya da herhangi bir yer, sen seçersin."
Deşici'nin gözleri parıldadı birden.
"Oldu bilin efendim."

Deşici ayağa kalkıp uzun bacaklarıyla iki adım attıktan sonra durdu.

"Ha bu arada, istediğimizi öldürebilir miyiz?"

Taryus gülümseyerek, "Sen ölme, istediğini öldür. Uy- guriler gibi giyinin. Hatti komutanı sana yardım edecek. Ölen erlerden alınan kuyaglar var," dedi. Deşici kafasını sallayıp odadan çıktığında koca göbeğini sıvazlayan Taryus, gülümseyerek pencere önüne geldi.

"Yenilmez yeni bir kralın doğuşuna hepiniz şahit olacaksınız!"

Kuşatılmış şehrin saraymda durum böyleyken Temir Tonka, karşısına tekrar oturtulmuş olan Prenses Elasya ile sıcak çorbasını yudumluyordu. Topraktan kâsesinde dibi görünmek üzereyken, "Gece düşündün mü? Kralın, senin elimizde olduğunu duyunca ne yapacak? Aynı kandan olduğun kişi, istediğimiz her şeyi verecek mi?" diye sordu.

"Şirdan'm ne yapacağı belli olmaz. Kendi kanından olanları acımadan taht hevesiyle öldüren birinden çok şey beklemeyin. Ne düşünüyorsanız, bir kez daha düşünün."

Temir Tonka alaycı bir tavırla dudaklarmı büzüp kafasını salladı. Son yudumunu aldığında, çadırının önünden gelen düşme sesiyle bir anda ayağa kalktı. Pusatını çektiğinde, Prenses Elasya da şaşkın bir şekilde etrafa bakıp oturduğu yerden fırladı. Temir Tonka, çadırından içeri dalan iki adamın kılıç darbelerini arka arkaya savuştururken, dışarıda, "Saldırı!" diye bağıran erlerinin sesleri kulaklarında çınlıyordu, ikisinin ardından, çadırın girişinden dört yağı daha girdi. Biri, Elasya ile yola çıkan Taryus'un komutanıydı.

Temir Tonka hızlı hareketlerle, hepsi birden saldırmadan, birinin kamına yaptığı hamleyle düşmanını yere düşürdü. Çevresi dört adam tarafından sarılınca durdu. Dar alanda etrafında dönen katillere bakıyor, ilk hamlenin nereden geleceğini tahmine etmeye çalışıyordu. Komutan, "Kurtulan erleriniz haber verdiler prenses. Artık özgürsünüz!" diyerek gülümsedi.

"Henüz değilim. Temir Tonka, at pusatını!"

Dört adam kılıçlarını ona doğru kaldırmış bekliyordu. Tarkan, gözlerine baktığı prensesin rahat bir hâlde başıyla işaret vermesini izledi. Sonra yavaşça pusatını indirdi. Yere

bıraktığında, iki katil dizlerine vurarak yere çöktürdüler. Prenses, yerden tarkanın kılıcını alıp, "Onun canını aldığımda özgür olacağım komutan. Sen dışarıdaki birliğini yönet. Bana iki adamın yeter," deyip gülümsedi. Komutan başını sallayarak içerideki iki erini eliyle çağırıp çadırdan çıktı. Prenses omuzlarından bastırılmış tarkanı izlerken, elindeki pusatı sağa ve sola yavaşça sallayarak iyice yaklaştı.

Temir Tonka'nm iki yanında bekleyen adamlar, prensesin kılıcı sokmasını bekliyorlardı. Elasya, "Kılıçlar, adalet için inip kalkmalı Temir Tonka!" dedi. Tarkan, gözlerini prensese kaldırıp gülümsedikten sonra Elasya'nın pusatını hemen yanındaki adamın karnına sokmasıyla, o da diğerine doğru hareketlendi. Adam ne olduğunu anlamadan kaplan gibi güçlü tarkanın kolları arasında sıkışan boynunu kurtarmaya çalışıyordu.

Temir Tonka, hızlı bir hareketle adamın boynunu kırıp öldürdükten sonra kendine pusatını uzatan güzel prensese baktı.

"Bunu neden yaptın?"

"Sen neden durdun? Canını verene kadar durmayacağını tahmin etmek zor değil."

Temir Tonka hiçbir şey söylemeden Elasya'nın gözlerinde kaybolmuş hâlde bakakaldı. Daha sonra soruyu es geçip, "Şunlardan birinin kuşağını al ve yüzüne bağla! Hadi çabuk ol!" dedi. Prenses denileni yapıp yerde yatan adamlardan biri siyah kuşağını alıp yüzüne bağladı. Temir Tonka, köşede duran börklerden birini gösterip takmasını söyledi. Prensesin yüzü tanınmayacak şekilde gizlenince dışarı çıktılar.

Çadırının önünde yere serilmiş sakçılarına baküktan sonra kamp alanındaki çarpışmayı izledi. Hedef doğrudan onun çadırıydı. Kamptaki erleri akm akın saldıranlara doğru atak yapıyordu. Temir Tonka koşarak, ileride bir dala bağlanmış atlardan ikisini çözdü.

"Bin ve yanımdan sakın ayrılma!"

Prenses hemen ata binip, kendi güçlü kısrağına atlayan tarkanın peşinden ilerlemeye başladı. Cenk meydanına yaklaştığında çabışlardan biri onu fark edip hemen elli adamı yanma gönderdi. Temir Tonka bağırarak emirler verirken, onun varlığıyla şevke gelen erler daha da sert çarpışmaya başladılar.

Taryus'un paralı savaşçıları, yılmak bilmeyen Uygu- ri savaşçılarına dayanamayacaklarını anlayınca kaçmaya başladılar. Temir Tonka kaçanları gördüğünde, "Onlar, altın karşılığında ancak oba yağmalayan korkaklardan başla bir şey değiller prenses. Bak, burada bile zoru görünce kaçtılar. Ordularınızı birleştirdiğiniz adamlar işte bunlar," dedi. Elasya'nın sadece çatık kaşları görülüyordu.

"Doğru dersin Temir Tonka. Her şeyi gördüm. Söylemen gerekenleri söyledin. Bundan sonra neler olacağı pusatıma bağlıdır."

"Sana bir can borcum var prenses. Sakın ola ki seni kralına teslim ettiğimizde cenkte karşıma çıkma."

"Bir daha sana karşı pusat kaldıracak olursam, kellemi alırsın yiğit komutan."

Temir Tonka böyle bir cevap beklemiyordu. Prensesin sesindeki titreme ve bakışlarındaki parlama, yüreğini ısıt- mıştı. Atının kayışını çekip, "Hadi, toplanın! Yola çıkıyoruz!" diye bağırdı.

Temir Tonka, birliğinin yarısına yakınını iki pusuda kaybetmiş olsa da Tendübay Kağan ve ordusu için yapması gerekeni yapmıştı. Onlara ayak bağı olacak iki saldırıyı kesmiş, üstüne de Hatti Prensesi'ni esiri etmişti.

Kargalar

Tendübay Kağan, zorlu dağ yollarından (Toroslar) ordusunu geçirirken, tırmanmanın yerini inişler almaya başladığı sırada, karşısında boynu boyunca uzanan muhteşem şehri (Antalya) gördü. Elmas gibi parıldayan denizin koynunda, koca yelkenlerin sallanışı ve gözcü kulelerinin tepesindeki bayrakları izledi. Şehrin hareketliliği uzaktan bile fark edilebiliyordu. Kente doğru yol alan uzaktaki dev gemiler ve yüklenip tekrar yola koyulanlar, bu şehrin efendisinin kralın savunmasında yer almadığının bir göstergesiydi. Tendübay Kağan, yanında duran Asena'ya, "Bu şehir dolu Asena Hatun, çarpışmamız gerekecek," dedi.

"Doğru dersiniz kağanım. Diğerleri ölü şehirden farksızdı."

"Çarpışıp kenti ele geçirmek önemli değil. Gemiler... Onların peşinde olduğumuzu biliyorlardır. Kralları, Han'ımızın onlardan isteğini haber vermiştir. Gemileri koruyacaklar. Kaybederlerse onları yakabilirler ya da denizden kaçabilirler."

Asena Hatun kaşlarını çatıp şehri izlerken Çoğa, "Şehrin liman kenarı dışındaki sokakları çok dar kağanım. Orduyu burada hareket ettirmek imkânsız," dedi.

"Oraya koca bir orduyla surlara dayanarak giremeyiz. Gemileri ele geçirmemiz gerekli. Bu yüzden bir birlik içe

ri girip, bize kapıları açmalı. Giriş çok dar. Eğer temizlenmezse çok kayıp veririz. Kimse bir şey fark etmeden, kara bulut gibi şehrin her yerine çökmeliyiz."

Çoğa gülümseyerek, "Ne zaman Barslar ile harekete geçeyim kağanım?" diye sordu. Tendübay Kağan hafifçe sırıtarak elini kılıcının üzerine dayadı.

"Bunu, Karayanın Hançeri Günseli ve Kargalar'ı yapacaklar."

Almila, sessizce bir anda yüzü asılan Çoga'ya gülümsüyordu. Günseli ise tek kaşmı kaldırıp Çoga'ya bakarak kağanına cevap verdi.

"Ne zaman yola çıkmamızı istersiniz kağanım?"

"Gece... Bunu gece yapacağız. Kargalar sessiz olmalılar. Fark edilmeden, yüzlerce boğaz aynı anda kesilmeli."

"Kargalar yıllardır bunu yapıyorlar kağanım. Buyruğunuz tastamam yerine getirilecek."

Çoğa ise Tendübay Kağan'ın neden kendisini göndermediğini düşünüyordu. Almila'ya sert bir şekilde bakınca Bürkütler'in komutanı bir anda bir şey olmamış gibi kendini düzeltti. Çoğa, bu emre oldukça sinirlenmiş görünüyordu. Günseli yanlarından ayrıldığında kendisi bir şey sormadan Tendübay Kağan, "Bırak da biraz Karayanın Çogası'nm neler yapacağmı izleyelim. Kandaşlarımız için bilmediğimiz topraklarda, onların neler yapabildiğini görmeliyim. Kendini o topraklara hazır tut Çoğa!" dedi.

"Emredersiniz kağanım!"

Çoğa, Günseli'nin birliğinin yanma gidişini izlerken, Tendübay Kağan, şehrin giriş kapılarını süzüyordu. Kıyı şeridi boyunca kurulmuş, iç tarafa fazla yayılmamış bir şehirdi. Varlıklıların olduğu hemen fark edilen şehrin sağ tarafındaki süt beyazı evleri ve şatafatlı parlak kumaşların parıltısını görüyordu. Sol tarafta daha dip dibe, küçük ve soluk renkli evler vardı. Tam ortada koca bir meydan ve pazar yeri mevcuttu. Ne yapacağını ve gemilere en kolay nasıl varabileceğini düşündüğü sırada Demirdağlı da kralın şehrinde nasıl bir yol izleyeceğini bulmaya çalışıyordu.

Agartalılar devamlı olarak Alpagut Han'ın yanında uyumasını beklerken, dev otağda, yanık yüzünde parmaklarını gezdiren Demirdağlı, "Bu sokaklar... Bunlar nasıl aşılır?" diye söylendi. Börülerin seslenişinden sonra Buga Kağan, Kral Lu ve Amazon Ecesi içeri girdi. Buga Kağan'm öfkeden burnundan solur hâlleri dikkat çekiyordu. Hepsi Demirdağlı'nm etrafına oturup, söze girmesini bekledi.

"Babam Alpagut Han uyanana kadar beklemeliyiz. En azından birkaç gün, şehri tamamen öğrenene kadar savunmada kalmalıyız."

Buga Kağan boynunu sağa ve sola kütürdetirken çıkan sesler nedeniyle hepsi ona baktı. Durumdan rahatsız olduğu ortadaydı.

"Birkaç gün öyle mi? Alpagut Han'ı uyandığında bir utkuyla da karşılayabiliriz. Neden bekleyelim?"

"Çünkü Torumtay'ın başına gelenleri gördüm Buga Kağan. Ona senden daha yakın mesafedeydim. Düz çatılar, ara sokaklar, her yer yağı kaynıyordu. Mızrakla yapamadıklarını okla denediler. O da olmaymca kapana kıstırıp ateşe verdiler! Bunu mu istiyorsun?"

"O şehri baştan sona yakmak istiyorum!"

"Ya masum şehir budunu? Çocuklar ve kadınlar... Onları da mı harında kavuracaksın Buga Kağan?"

Demirdağlı'nm sesi bir anda yükselmişti. Buga Kağan'm, ona öfkeyle baktığını fark eden Amazon Ecesi, "Durun! Şirdan başa geçtikten sonra buraya gelip, onlara kanlı mesajlar bırakması için kullandığım savaşçılarım var. Bu şehri az çok biliyorlardır," dedi. Demirdağlı bakışlarını güzel kadına çevirdiğinde Kral Lu, oturduğu yerde diz kapaklarına ellerini dayayıp, küçük gözlerini iyice kısarak bir çizgi hâline getirdi.

"Eğer öyleyse gidiş yolunu bulmamız daha kolay olur. Koca şehri ele geçirmek yerine, tek

noktadan ok gibi saraya gidiş yolu açmalıyız. Şu okçuları yolu belirlediğimiz çatıları tutar, Amazonlar da sur tepesinden baskı yaparlarsa, Uygu- ri erleri saraya güçlü bir saldırı düzenleyebilirler."

Demirdağlı başıyla Kral Lu'yu onaylarken Buga Kağan ellerini kütürdetip, "Eğer arka giriş tutulduysa, şu bahsedilen Taryus yardım getiremez. Kan kaybettikçe daha da hata yapacaklar. Söylesene Amazon Ecesi, en kolay nasıl ilerleriz?"

Ece, önündeki postun karşısına belindeki hançerini çıkarıp koydu.

"Burası saray ve önü, oldukça kalabalık olan Demir Ordu'nun evlere ve her yere saklandığı yer."

Karşısına belinden çıkardığı daha büyük bıçağı koydu.

"Bu da biziz! Şehir yuvarlak şekilde kurulu tıpkı gökteki Ay gibi. Diğer şehirlerde saray tam ortadadır ama burada karayanda. Ardından saldırma imkânı olmayan yerde! Bizim gündoğumuz masum Hatti halkının olduğu yer. Günbatısı muhtemelen Taryus'un katillerinin bulunduğu kısım."

Demirdağlı, ecenin önündeki büyük bıçağı oynattığı yöne bakarak, "Buradan en kalabalık birliklerin orada olduğu izlenimi var. Orada daha fazla muhafız görünüyor," dedi.

"Bu bir yanıltma! Büyük yol ve günbatısı büyük orduyla dolu. Burayı yararak ilerlememiz daha kolay olacaktır."

Buga Kağan, belinden çıkardığı bıçağını hızla ecenin elinin hemen soluna fırlattı. "Tak!" diye saplanıp sallandığında ecenin şaşkın bakışları altında gülümsedi.

"Ya burası? Biz dediğin yerden ilerlerken, bu sefer şehrin günbatısı üzerimize çullanmak için saldırıya geçecek!"

Demirdağlı, Buga'nın sözünden sonra, "Eğer arka girişten de saldırırsak arada bırakırız!" dedi. Buga Kağan gülümseyerek Demirdağlı'ya baktı.

"Bunu ben yaparım! Tek şartla!"

"Şart mı?"

"Evet, o Taryus denen köpeği ben gelene kadar kimse öldürmeyecek! Onun kanını istiyorum!"

Andası Torumtay, onun adamları tarafından yakılmıştı. Demirdağlı, öçle bilenen aslanın kağanına başıyla isteğini kabul ettiğini işaret etti. Buga Kağan, "Ne zaman harekete geçeceğiz?" diye sordu. Amazon Ecesi, bıçaklarını alıp tekrar beline soktuktan sonra dolgun dudaklarını ısırdı.

"AmazonlarTm önce yolu tahmin etmeliler. Bilenler önce bir yol çıkarmalılar."

"Ne kadar sürer?"

"En fazla iki gün!"

Dördü aralarında saldırı için planlarını yaparken Al- pagut Han, yattığı yerde inleyerek ter döküyordu. Ağartalı, elini göğsüne koymuş, gözlerini kapatmış, "Hadi Han'ım!" diye söylenirken, otacılar kurdun liderinin ayaklanacağı günü görebilmek için Ulu Tengir'ye yakarıyorlardı.

Saraya Dönüş

Demirdağlı'run otağda yaptığı cenk planının gün batınımda, ufukta beliren Temir Tonka ve birliğinin gelişi herkesi sevince boğmuştu. Gölge, gelen Temir Tonka'yı gördüğünde uluyarak obadaki erlerin göğsünü titretirken, yiğit tarkan gülümseyerek Prenses Elasya'ya döndü.

"Gözlerindeki korkuyu görüyorum prenses. Korkmana gerek yok. Bizi anlaşma yaptığın deryalarm vahşileriyle sakın karıştırma. Canına zarar gelmeyecek."

Elasya gittikçe obaya yaklaşırken atın üzerinde elleri bile bağlı değildi.

"Neden böylesiniz?"

"Nasılız?"

"Bu kadar onurlu bir ordusunuz. Yağma yapmıyorsunuz. Gücünüz olduğu hâlde, korunmasız şehirleri, altınları elinizin tersiyle iterek, tek bir amaca yürüyorsunuz. Güçlüsünüz, birsiniz ve içinizdeki hainlere acımıyorsunuz. Kaybedeceğiniz savaş epey az olmalı ama esirinize bile adaletli davranıyorsunuz. Neden?"

"Biz kendimize Gökte Doğanlar diye boşa demeyiz prenses. Acun yaratıldığında insanlık ihanet etti. Karanlıkla iş tutmak hoşuna gitti. Bize bilgeler böyle anlattılar. Bizler, yıldırımların dövdüğü ulu dağın tepesinde can bulduk. Ne yerde, ne de gökte! Tam arada, yıldırımların sesi, göğün suyu ve toprağın çamuruyla doğduk. Adalet, bizim tinlerimize işlemiştir."

Prenses Elasya, tarkamn verdiği bu cevaptan oldukça etkilenmişti. Kurt Diyarı orduları arasından geçmeye başladıklarında etrafında ne ona küfürler savuran, ne de bir şey fırlatan vardı. Aynı durum kendi şehrinde yaşansa, bu yol çoktan öfkeli halk ya da erlerle dolup, alay konusuna dönüşürdü. Dev otağa doğru ilerlediklerinde, cenk meydanında gördüğü o dev kurdu fark etti. Yakından daha büyüktü. Gözleri daha korkutucu ve görünüşü daha muhteşemdi. O anki hayranlıkla prenses onu izlerken, Temir Tonka kurt maskesini çıkarmış olan andasma şaşkınlıkla bakıyordu. Yanmda Buga Kağan, Kral Lu ve Amazon Ecesi vardı.

Atından inip, göğsüyle selam verdikten sonra Buga Kağan ile birbirlerine sarılıp, sırtlarına vurdular.

"Döneceğini biliyordum Temir Tonka!"

"Her zaman dönerim kağanım!"

Sonra Demirdağlı'ya hareket ettiğinde şaşkın bakışlar altında sarıldı. Geriye çekildiğinde, "Neler oluyor?" diye sessizce sordu.

"Anlatırım anda."

Temir Tonka başını sallayıp eliyle erlerine, prensesi getirmelerini işaret etti. Elasya, attan indirildikten sonra Buga'ya doğru götürülürken, göz işaretiyle Demirdağlı'ya çevrildi. Prenses, kendilerindeki gibi önlerinde diz çökül- düğünü zannedip harekete geçeceği sırada iki yanındaki erlerden biri kolundan tutup, "Sadece selam vermen yeterli!" diye fısıldadı. Elasya, Demirdağlı'ya başıyla selam verdikten sonra sessizliğin içerisinde beklemeye başladı. Tüm ordu dikkat kesilmiş, Temir Tonka'nın konuşmasını bekliyordu.

"Demirdağlı, bu prenses Elasya'dır. Kral Şirdan'ın ab

lası. Aslanın ordusu kızılyana giderken ardından iki birlik parçalar hâlinde saldırdılar. Onu canlı ele geçirdim. Misafirim ettim."

"Ya Tendübay Kağan?"

"Orduyla beraber ilerlemesine devam etti. Yolda karşısına çıkacak bir şehir yok. Sadece kızılyanm büyük şehri var. O da gemilerin olduğu yer."

"Var olasm andam! Erlerin dinlenmeyi fazlasıyla hak ettiler."

Demirdağlı, ellerini arkasına bağlayıp prensesin dibine kadar sokuldu.

"Bana neden baş selamı verdin?"

"Ben sadece onurlu savaşçılara selam veririm."

"Ya Alpagut Han? O burada olsaydı?"

"Gökte Doğanlar, benden her zaman baş selamı alırlar."

Demirdağlı şaşırmış bir hâlde dönüp andasına baktı.

"Demek andam ile konuşma fırsatı buldun."

Demirdağlı otağına doğru yöneldiğinde Buga Kağan, Temir Tonka, Kral Şu ve Amazon Ecesi de ardından girdi. Prenses Elasya, kollarını tutan iki erle en son geldi ve herkes oturunca, Demirdağlı'nın tam karşısında ayakta dikilmeye başladı.

"Andamla konuşma fırsatınız olduysa neyin peşinde olduğumuzu da biliyorsundur. Senin şehrin, budunun ya da altınların umurumuzda değil. Tek istediğimiz, kadim dostluğumuzu bitirip bize pusat çektiren kardeşin Şirdan ve Taryus!"

"Biliyorum!"

"Güzel, o zaman soracağının başka bir şey yok demektir."

Prenses Elasya başını öne eğip, içten gelen bir sesle, "Kellemi ne zaman vuracaksınız?" diye sordu. Buga Kağan ve Demirdağlı bir anda gülmeye başladılar. Prenses onları şaşkınlıkla izliyordu. Neye güldüklerini anlamamıştı.

"Kelle vurmak ha!"

Buga Kağan'ın sesi alaycı bir tavırla yükseldi. Demir- dağlı, iki yanındaki erlere oturtulmasını işaret etti. Prenses, yere diz çökünce, erler dışarı çıktılar.

"Bak prenses, biz onurlu komutanların, kralların, kağanların kanını dökmeyiz."

"Neden?"

"Bizim töremizde nasıl ki Börükanlar'ın, Atahanlar'ın, kamların ve bilgelerin kanı toprağa dökülmezse, yağıda da öyledir. Onuruyla savaşan, yurdu için pusat kaldıran yağı elimize canlı geçerse, kanını akıtmak bizde uğursuzluk sayılır. Onu boğarak, kanı toprağa düşmeden canını alırız. Bu hainler için de geçerlidir. Soylu biri ihanet ederse, yayla gerilerek boğulur. Hem, senin canını almak gibi bir niyetimiz de yok."

Prenses, Temir Tonka'ya dönüp baktı.

"Bana gelirken söylemişti. Canını ben koruyacağım diye, bu yüzden mi?"

"Hayır, senin adını az çok duyduk. Sen bu yurdun savaşçı prensesi ve Demir Ordu'nun saygı gösterdiği büyük bir komutanmışsın. Amazon Ecesi bile yağın olmana rağmen senden nefretle bahsetmiyor."

Temir Tonka, söze girmek için doğrulduğunda, anda- sının işaretiyle, "Bize saldırdığında onu esir aldım. İkinci saldırıda kayıplarımızla birlikte beklenmediğimiz bir anda saldırıya uğradık. İkinci saldırıyı yapanlar katillerdi.
Çadırıma kadar girip, pusatı boğazıma kadar dayadılar. Canımı o kurtardı," dedi. Buga Kağan kaşlarını kaldırıp prensesi süzdü.

"Bunu neden yaptın?"

"Öyle gerekiyordu. Kardeşim bu toprakların kralıdır. Onunla aramdaki anlaşmazlıkları önünüze dökemem!"

Demirdağlı işaret parmağını kaldırıp prensese doğru uzattı. ***4***

"Senden tek isteğimiz var prenses; budununu koruman. Biliyorum, Şirdan senin için asla parmağını oynatmaz. Korkudan saraydan bile çıkmaz."

"Nasıl? Zaten şehirde ordular onları koruyorlar."

"Hayır, onlar koruduklarını sanıyorlar. Kurtlar daha saldırıya geçmediler. Buyrukla beraber saraya karşı hücum edeceğimiz ortada fakat sen kurtlarla karşı karşıya hiç savaşmadın prenses. O sokaklarınızın taşlarından kan, ırmaklar gibi akacak! Sarayınızın merdivenlerinden başsız kaç cesedin yuvarlandığını sen bile sayamayacaksın! Tüm bunlar olurken sana sadık olan erlerinle budununu dağılmadan bir tarafta toplamanı istiyorum. Bizler masum buduna zarar vermeyiz. Fakat öyle bir an olur, öyle bir karmaşa olur, pusatların önüne düşüverirler ki bunu istemeyiz. Beni anlıyor musun?"

"Demek sadece bunu istiyorsunuz."

"Evet, sana sadık erlerin var mı? Bunu yapabilir misin? Dilersen bizimle o gün savaşabilirsin ama bir komutanını bu iş için ayırmanı istiyoruz. Pusatını kimin için kaldıracağını iyi düşün prenses! İndirdiğinde pişman olacağın bir karar vermiş olma! Şimdi gidebilirsin."

Prenses şaşkın gözlerle kendine bakan Kurt Diyarı liderlerine bakıyordu.

"Na... Nasıl? Gidebilir miyim? Şimdi mi?"

"Evet, sana bir at verilecek. Dilersen daha iyi bir kuyag da verebilir savaşçı hatunlarımız. Budununun karşısında senin gibi onurlu bir komutan küçük düşmemeli."

Prenses bir anda kalktı. Başıyla selam verip, hızla otağın dışına çıktığında bir börü, önüne alaca bir at getirdi. Elasya üzerine atladığında, hatun savaşçılardan biri, "Başka bir isteğin yoksa yol şenindir prenses," dedi. Şaşkın hâldeki Elasya sadece başını sallayıp atını ileri doğru sürmeye başladı.

Sokaklarda, "Prenses geliyor!" diye bağırışlar yankılanırken, Taryus'un adamlarına doğru atını süren Elasya'nm aklından birçok şey geçiyordu. Eğer onlardan biri, kardeşinin eline geçse ne olurdu? Başı burca mı asılırdı? Yoksa çıplak hâlde, elleri kesilmiş, acılar içinde bu uzun yolda yuhalanır mıydı? Kesinlikle daha onursuzdu.

Elasya, erlerin arasından geçerken herkes onu izliyordu. Yola çıktığı koca birlikten tek er bile yoktu ardında. Sarayın bahçesinde atından inip, içeri sert adımlarla girdi. Kral Şirdan, bağırışları duyduğu için kapılar açıldığında ablasının geleceğini biliyordu. Taryus ve şehir efendileriyle uzun bir masada oturmuş, özenle hazırlanmış yemekleri yiyip, şaraplarını yudumlamakla meşguldü. Elasya içeri girdiğinde hepsi ona baktı.

Prenses en uca geçip ellerini masaya dayadı. Tam karşısında duran kardeşine ve iki yanında dizili olan efendilere baktı. Kral gülümseyerek ellerini iki yana açıp, "Savaşçı prensesimiz geri döndü! O adamın kellesini aldın mı abla

cım? Ya bölünen ordu? Seni dinliyoruz!" dedi. Elasya daha da öfkelenmişti. Yumruğunu sertçe masaya indirip dişlerini sıktığında efendiler bir anda oturdukları yerde korkuyla irkildiler.

"Siz işe yaramaz şehir efendileri ve katil sürüsünün lideri Taryus!"

Herkesin suratı bir anda asılmıştı.

"Ölüm geliyor! Sizler burada zevk peşinde şarap mı yudumluyorsunuz? Dans eden genç kızlar nerede? Onları göremiyorum!"

Kral Şirdan bir anda kara kaşlarını çatıp, "Sen ne dersin? Efendilerimle ve dostumuz Taryus ile neden böyle konuşursun?" diye bağırdı.

"Ardımdaki binlerce er öldü. Ben ellerine canlı geçtim. Beni buraya kadar getirip, saraya geri yolladılar. Niçin biliyor musun Kral Şirdan?"

Kral ve yanındakiler sessizce ne diyeceğini bekliyorlardı.

"Ben onları karşı karşıya geldiğimde gördüm. Onlar gibi savaşçıları bu topraklar hiç görmedi! Ne Babilliler, ne katiller, ne de Amazonlar gibiler. Sümer süvarileri yanlarında yeni ata binmeyi öğrenmiş çocuk kalır! Onlar gazabın ta kendisi! Orduları kızılyana indi. Temir Tonka orduya geri katıldı. Yakında da hepinizin kellesini almak için bu saraya gelecekler! Kalkın! Şehir Efendileri Kalkın!

Hepsi birden sandalyelerden salonu saran karmaşık gıcırtılarla kalktılar.

"Önce cenk kazanın, sonra yemeyi hak edin!"

Kral ayağa kalktığında, ablasının kartal gibi bakan gözlerine kilitlendi. Durumun ne kadar ciddi olduğunu anlayabiliyordu. Kendine bakan efendilere başıyla gitmelerini işaret ettiğinde hepsinin çıkmasını bekleyen Elasya, "İşe yaramaz domuz sürüsü!" diye söylendi. Kısa boylu, göbekli katillerin liderinin dibine kadar girdi.

"Ordun sadece toplama katil sürüsünden başka bir şey değil. Karşılarında gerçek bir ordu olduğunda sence ne kadar dayandılar Taryus?"

Adam ağzında bir şeyler geveliyordu ama tahminde bulunamıyordu.

"Sadece iki boru üflemesi kadar! Şöyle düşün; saraym bahçesinde şimdi olduğu gibi bir bardak şarap dolduruyorsun. Onu bitirdiğinde, ordun sadece cesetten ibaret oluyor!"

Taryus gözlerini kocaman açmış, prensesin sözlerini dinliyordu.

"Onları düzene sok! Daha önce bir orduda savaşmış kaç adamın varsa başlarına koy. Bu son fırtına Taryus, son! Ya dayanırız, ya da yok olur gideriz!"

Taryus yutkunarak krala başıyla selam verip, kısa bacaklarıyla koşarcasına gitti. Kral kafasını eğip, dişlerini sıkarak, "Ya krala? Ona sözün yok mu büyük komutan?" dedi sertçe.

"Krallık yap! Ordularının başında ol. Erlerin gözlerinde korkudan başka bir şey görmedim Şirdan."

Kargalar'ın Gecesi

Tendübay Kağan, karanlığın içerisinde koca ordusuyla beklerken, havanın sıcaklığından dolayı ateş yaktırma- mıştı. Belli olmamaları gerekiyordu. Zor zamanlar için at eyerleri arasına sıkıştırılmış kurutulmuş etleri yiyen ordusunda hareketli olan sadece Kargalar dı. Günseli Hatun, saldırı için hazır olduklarını kağana söylerken Asena Hatun elini kaldırıp, “Durun! Kağanım iki tepelik ileriden büyük bir kervan geliyor," dedi. Kartalı göklerde, kendisi ise o muhteşem hayvanın gözlerindeydi.

"Şehre girmeleri ne kadar zaman alır? Kaç koruyucusu var kervanın Asena Hatun?"

"Yüz kadar kağanım, tahta at arabalarının içi kadınlarla dolu."

Günseli Hatun gülümseyerek, "Sanırım surları tırmanmadan içeri girmenin daha kolay yolunu bulduk kağanım!" dedi. Tendübay Kağan başını sallayarak, Asena Hatun'un işinin bitmesini bekliyordu. Gözleri aktan tekrar normale döndüğünde bir süre bekledi.

"Tepeliği aşmadan onları yakalayabilirsiniz Günseli Hatun. Sonrasında düzlük yer var. Bir saldırı

çok çabuk fark edilir."

"O zaman buyruğunuzla hareket için hazırız Kağa- mm!"
Tendübay Kağan gülümseyerek, "Muhafızmış gibi

etrafınızda şehre girecek yüz er alın. Onlara karayanın hançerlerini gösterin!" dedi. Günseli başıyla selam verip, sert ve uzun bacaklarıyla attığı uzun adımlarını birliğine çevirdi. Atlarına binmiş, omuzlarma kara kürkler almış, göz hizalarına kara renkte şerit çekmiş savaşçılar emrini bekliyorlardı. Günseli Hatun, deniz gözlerini birliğine döndürüp, "Kargalar! Hızlı olacağız! Hadi!" diye bağırıp atını, birliğinde sadece onun taktığı beyaz kürkünü omuzlarında zıplatarak harekete geçti. Yüzlerce savaşçı kadın ve peşlerinden gönderilen yüz er karanlığın içerisinde kaybolurken, Ulu Bilge, Tendübay Kağan'ın yanma geldi.

"Onların girişini biraz daha kolaylaştırabiliriz kağanım."

"Nasıl Ulu Bilge?"

"Şehirdeki beklenmedik bir karmaşa muhafızların dikkatini dağıtabilir."

"Anlat Ulu Bilge!"

Tendübay Kağan, Ulu Bilge'yi dinlediği sırada gelen bir ordunun haberi, Buga Kağan'm kulaklarına çalındı. Borular uzun uzun üflenirken, Demirdağlı komutanlara dikkatli olmalarını emrediyordu. Arkalarında kalan şehrin suruna doğru ilerleyen karanlık, Buga Kağan'ın emriyle okçulardan birinin alevli bir oku önlerine atmasıyla durdu.

Karanlığın içerisinden çıkan iki atimin kendilerine doğru yaklaştığını fark ettiler. Demirdağlı ve Buga Kağan, dikkat kesilmiş hâlde yağı ordusuysa arada sıkışınca nasıl hareket edeceklerini kafalarında tasarlıyorlardı. İki atlı önlerine kadar geldiğinde, birinin kızılyanda kendileri için savaşan Kral Yuhtina olduğunu gördüler. Diğeri ise esmer, uzun saçlı, deri kayışlarla güçlü vücudunu çapraz şekilde

germiş olan, orta yaşlardaki bir savaşçıydı. Buga Kağan, savaşçının belindeki pusattan, kemik küpelerinden ve küçük taşlarla yapılmış kolyesinden Akadlı olduğunu anlamıştı.

Kral Yuhtina atından indiğinde hepsiyle sarılarak selâmlaştı. Demirdağlı gülümseyerek, "Burada ne işiniz var Kral Yuhtina? Yoksa kızılyanda yine mi ihanet vardır?" diye sordu. ,

"Yoktur Demirdağlı. Kızılyan artık güvende. Ordum, dostlarımız için cenk etmeye geldi. Özgür Savaşçılar, bize yurdumuzu geri veren için pusatlarını sallamaya geldiler. Kadim dostumuzun yağısı, bizim de yağımızdır!"

Demirdağlı gülümseyerek, "Hoş geldiniz Kral Yuhtina," dedikten sonra savaşçıya baktı.

"Ya sen? Seni tanımıyorum savaşçı."

Adam çok atik bir hareketle atından inip, "Ben Akad liderinin oğlu Nanum. Börü Han ın soyundan olanlara, kanımızı yok olmaktan kurtaranların adalet ordularına katılmaya geldim. Kralımız, Cerdukay Kağan ve Börü Han ın yurdumuzda büyük kahramanlar olarak anıldığını söylememi istedi," dedi.

"Hoş geldin Nanum. Kaç erin vardır?"

"Üç bin atlı savaşçımla geldim. Hepsi pusat kullanmada, at binmede ustadır."

"Akadlar'ı iyi bilirim. Hoş geldiniz dostlarım!

Hepsi birlikte otağa geçerken Uyguri erleri ordularıyla ilgilenmek için harekete geçtiler. Bu sırada Deşici ve iki arkadaşı, anlık dikkat dağınıklığından faydalanarak karanlıkta süzülerek, Uyguri eri kuyaglarıyla savunma hattının en uç noktasına yanaştı. Erlerden biri, "Siz de kimsiniz?
diye sorduğunda Deşici elini göğsüne vurdu. Uzaktan onların nasıl konuştuğunu izlemişti.

"İlerideki sokakta birkaç karartı gördük. Bakmak için aceleci davrandık. Kimseler yokmuş. Çabışlardan biri görmeden yerime geçeyim kandaşım!"

"Geç, bir daha da kafanıza göre hareket etmeyin!"

Erin yanından süzülen üçlü savunma hattının gerisine kalabalığa karışırken yanındaki tıknaz ve yapılı olan, "Onlar gibi konuşmayı nasıl öğrendin Deşici?" diye sordu.

"Bir keresinde onların topraklarının kızılyanmdaki bir hana gitmiştim. İyi altın veren bir adam vardı. Sadece barındığı yerin korunmasını istiyordu. O sıralarda duymuştum nasıl konuştuklarını. Siz de dikkat edin."

Tıknaz olan diğer uzun boyluyu dürtüp, "Merak etme!" dedi. Deşici iki arkadaşıyla Kurt Diyarı orduları arasmda gezerken, Alpagut Han'ın bedeni bir anda sarsılmaya başladı. Başındaki Ağartalı, yanında duran otacılardan birine hemen diğer iki arkadaşını çağırmasını söyledi.

Alpagut Han ise hülyasında uçsuz bucaksız bir beyazlığın ortasındaydı. Adım attığında ayakları taze karın kütürtü sesini çıkardı. Kendini çok yorgun hissediyordu. Gözlerinin önünden yavaş yavaş düşen kar taneleri arasmda, gözü alan beyazlıkta nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yanı başında uzun kara elbiseli bir adamın dikildiğini fark edince geriye çekildi. Elini beline attı ama kılıcı yoktu. Karşısındaki orta yaşlardaki kara, uzun saçlı adam, temiz yüzünü alan bir gülümsemeyle, "Hülyalarda pusat çeksen neye yarar kağan? Ne zamandır savaşmı verirsin. Bak bakalım, üzerinde kan var mı?" dedi.

Alpagut Han, eliyle kendini yoklayıp şaşkın bir hâlde başını "Hayır" anlamında salladı.

"Ama koca kaplanlarla güreştin. Hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet, sen kimsin?"

"Benim kim olduğum önemli değil kağan. Sana burada; Orta Dünya'da ne diyorlardı, hımm... Alpagut Han! Beni gören ilk kişi değilsin. Yaşadığın zamanda gören ikinci kişisin. Diğeri senin oğlundu. O ne demek istediğimi anladığı için savaşı kazandınız."

"Burası neresi?"

"Burası, kellelerini aldığınız Yenilmezler'in ilk kez zincirlendikleri zamanın kışı. Issız ve çıkışı olmayan bir yer. Ejder Çarkı'nı kullandın. Bunu kendin ya da zenginlik için yapmadın. Çünkü sende Börükanlar m kanı akıyor. Mu'nun kurdunun kanı sende."

"Benden ne istiyorsun? Söylediğimi anladı dedin. Bana ne söyleyeceksin?"

"Kılıç oğlunda kalmalı kağan. Ejder Çarkı da ortadan kaybedilmeli. Korkularmı yendin. Güçlüsün ve her şeye karşı direnmeyi biliyorsun. Asıl savaşınız ateşin oğullarıyla ama sen bunu göremeyeceksin. Görmek isteyene de engel olmamalısın."

"Onlar da kim? Daha açık konuşsana be adam!"

"Söz bu kadar Alpagut Han. Görmek isteyen ateş için su olacak. Görmeyen ise kurtları demirden kalkan, aslanları altından kılıç yapacak. Bu yağılar, kurdun karşısındaki zayıf çakal sürüleri. Kurt ve aslan henüz başka kurtlarla karşılamadılar. Dikkat et! Dediklerimi unutma! Sözlerimi de saklı tut! Ağzından dökülen tek sözüm, başkalarına yol
gösterici olup, üzerine karanlıktan bir ölüm kumaşı çeker!"

Alpagut Han, adama bir şey söyleyeceği sırada ortam bir anda karardı. Zifiri karanlık sonunda bağırmaya başladığında, birden gözlerini açtı. Haykırarak uyanıp yerinden doğrulduğunda üç Ağartalı başındaydı.

"Neredeyim? Uyandım mı?"

"Uyandınız Han'ım!"

"Başka bir rüya mı?"

"Hayır, bu sefer gerçektesiniz Han'ım!"

Alpagut Han nefes nefese öylece oturduktan sonra, "Ya savaş?" dedi. Agartalılar henüz saldırmadıklarını söyledikten sonra Han, apar topar kalkıp otağına gitmek için çizmelerini giymeye başladı. Agartalılar'm dinlenmesi gerektiği sözlerine aldırmayıp, hızlıca giyinip çadırdan dışarı çıktı. Arkasından gelen üç üstat ve otacılar tedirgin gözlerle onu izliyorlardı. Borüler, Hanı görünce bir anda göğüs selamı verdiler. Tek ses, onun için göğse vurdu. Hepsini gözlerinde mutluluk parıltıları vardı.

"Atımı getirin! Otağa gidiyoruz!"

Borüler hemen harekete geçtiğinde, Demirdağlı liderlerle görüşüyordu. Kral Yuhtina'nın getirdiği iki boynuzluları şehirde nasıl kullanacaklarını düşünürken, bir süre sonra yükselen seslerle sustular. Dışarıdan gelen ses, "Alpagut Han! Alpagut Han!" diyordu. Herkes ayağa kalktı ve bekleyiş başladı. Aralarında, belki de nefesi göğsüne sığmayacak kadar, en heyecanlı olan Demirdağlı'ydı.

Otağın girişi aralandığında Alpagut Han'm gözleri doğrudan Demirdağlı'ya kilitlendi. Öldüğünü sandığı oğlunun yaşadığını kendini kaybetmeden hemen önce öğrenen Han'm elleri titriyordu.

"Börü'm!"

Alpagut Han hızla oğluna gidip sarıldı. Sımsıkı, öldüğünü sandığı oğluna canlı kanlı sarılmanın heyecanıyla Tanrı'ya minnetini içten içe haykırıyordu. Geri çekilip başını tuttuğu oğlunun yüzüne baktı.

"Neden? Neden yaşadığını sakladın? Bunu bize neden
yaptın oğul?"

"Anlatıpm baba ama yapmam gerekiyordu."

"Oğlum!"

İkili tekrar sarıldığında Demirdağlı acısını çektiği onca yanık ve yaranın verdiği zor günleri bir anda unutmuştu. Baba ve oğul ayrıldıklarında, sırayla Alpagut Han ile herkes selâmlaştı. Yerine geçtiğinde bedeni sızılarla dolu olsa da nasıl hareket edeceklerini ve emrinde savaşacak Amazon, Şu, Akad ve Özgür Savaşçıların sayısına göre neler yapacaklarını konuşmaya başladı. Kendinden geçtiğinde neler olduğunu Buga Kağan'dan dinlerken yüreğine bir hançer saplandı sanki. Torumtay... O yiğit komutanın uçmağa varışı derinden sarsmıştı.

Alpagut Han, oğlunun ve Buga Kağan m anlattığı saldırı planını dinledikten sonra bir süre düşündü. Kral Yuh- tina, Kral Lu ve Amazon Ecesi ne karar vereceğim bekliyordu.

"Ertesi gece bu iş bitecek! Ordularım saraya kanlı çizmeleriyle basacaklar! Hepiniz hazır olun!"

Hepsi, Han'ın gözlerindeki ateşi görmüştü. Akadlı, böylesi bir orduda cenk edeceklerinin heyecanı içindeydi. Kral Yuhtina, ölen kralları Sayokan gibi kendisinin de Kurt Diyarı orduları ile birlikte cenk edeceğinden mutluydu.

***

Tendübay Kağan ise tepelikte Çoğa, Asena ve Almila ile dikiliyordu. Ardındaki ordusu, gecenin karanlığındaki saldırı emrini beklerken, "Kargalar'ın eğlencesini izleyeceksin Çoğa, hiç gördün mü?" diye sordu. Asena ve Almila, hafifçe gülümseyerek namlı komutanı izliyorlardı.

"Görmedim kağanım. Umarım sorunsuzca kapıları açabilirler."

"Ben de görmedim ama Alpagut Han onu karayana gönderdiyse bir bildiği vardır."

Çoğa başmı sallayarak kağanını onayladıktan sonra, "Aslında bu işi Barslar'la çok daha kolay halledebilirdim," dedi.

"Biliyorum ama ben bilmediğimi öğrenmek istiyorum Çoğa. Yolumuz uzun olacak. Asena ve Almila'yı bilirim. Bürkütlerü ve Barslar'ı bilirim ama Kargalar... Onları da bilmeliyim."

Bu sırada Ulu Bilge, tepelikteki bodur ağaçların daha sıklaştığı bir alanda dizlerinin üzerine çöktü. Etrafına bakındıktan sonra tepedeki Ay'a kilitlendi bakışları. Parmaklarını sert şekilde hızla toprağa soktuktan sonra başını öne eğdi. Sanki biriyle konuşuyor gibi yere yaklaşıp bir şeyler fısıldamaya başladı. Fısıldaması bittiğinde belinden çıkardığı demir bıçağıyla avucuna derin bir yarık oluşturup, parmaklarını sonuna kadar açarak toprağa koydu. Derin derin nefesler alıp verirken bir yandan acı inlemeler çıkarıyordu.

Günseli ise Kargalarla beraber, gelmekte olan on atlı arabayı pusuya düşürmek için bekliyordu. Gizlendikleri bodur ağaçların altında yere yatmış, harekete geçmek için an kolluyorlardı. Günseli başını hafifçe yerden kaldırıp gelenlere baktı. Açık gökyüzü ve tabak gibi asılı olan Ay,

her yeri gayet net gösteriyordu. Kendileri kısa ağaç karanlığında olsalar da, böyle zamanlarda Kargalar hiç hareket etmeden beklemeye alışıklardı. Muhafız sayısı Asena'nm söylediği kadar görünüyordu.

İlk araba yaklaştığında, iki yanda atlılarla hareket eden muhafıza kilitlendi. Yanmdaki savaşçı kadına, Şimdi!" diye fısıldayarak, hızla ayağa kalktı. Tek elinde hazırda olan yayma bir ok takıp bıraktı. Sağlı solu oklarla neye uğradığını şaşıran muhafızlar birer birer düşerken, kaçmaya çalışanlar ve üzerindeki erleri ölen atlar için Günseli'nin oluşturduğu yirmi kişilik grup hepsini avladı. Ardında iz bırakmamak Kargaların her zaman yaptığı işti. Arabalardan yükselen kadın çığlıkları şiddetini arttırınca Günseli, ardındaki yirmi savaşçısıyla saldırıya geçti. Ayakta kalan son muhafızları arkasından gelen savaşçıları fırlatma bıçaklarıyla yere sererken önünü temizliyorlardı.

Sağlı sollu bir anda arabaların çevresine doluşan Kargalar kapıları açıp, içerideki kadınları aşağıya indirmeye başladılar. Hepsine sesiz olmalarını söylerken Günseli, arabadan inen ilk kadını inceledi.

"Sizin ne olduğunuzu biliyorum!"

Günseli hafifçe yana eğilip, tahta arabanın içine baktı. Oklar, onlar tahta pencereleri kapatana kadar içeri girmiş olmalıydı ki ikisi ölmüştü. Her arabada altı kadın olacak şekilde yerleştirilmişlerdi.

"Hepsini bir yere toplayın!"

Kargalar hepsini bir yere toplayıp etraflarını çevirdiler. Muhafızları öldürecekleri için yanlarında gelen yüz Uyguri eri hemen harekete geçip muhafızların cesetlerini araziye çekmeye, üstlerindeki cenk izi olmayanları giymeye başladı.

Bu sırada Ulu Bilge yüksek bir sesle inleyerek, "Gidin... Hiç olmadığınız kadar aç olun!" dedi. Tendübay Kağan, etraftaki topraktan kopan parçalar ve içinden fışkıran koca sıçanları fark ettiğinde gülümsedi. Çoğa şaşkın bir hâlde etraflarından bir dere gibi akan sıçanlara bakıyordu. Asena bunu Ulu Bilge'nin yaptığını anlamıştı. Çoga'ya doğru döndü.

"Ulu Bilge yaptı Komutan Çoğa. Kargalar'ın işini kolaylaştırmak için şehir bir süre bu sıçanlarla uğraşacak."

Çoğa kaşlarını kaldırıp gülümsedi.

"Demek Ulu Bilge ha! Güçlü! Çok iyi!"

Tendübay Kağan andasının hâline gülümsüyordu. Günseli ise yuvarlak hâlde duran kadınları ve üzerlerindeki uzun pelerinleri inceledi.

"Pelerinlerin önünü açın!"

Birbirinden güzel, çoğu genç olan kadınlar korkuyla denileni yaptılar. Oldukça parıltılı ve kadınlıklarını sergiler cinsten iki parça elbiselerine baktı.

"Arabaların içerisinde ölen arkadaşlarınız oldu. Sonunuzun onlarla aynı olmasını istemiyorsanız dediklerimizi yapacaksınız. Yaparsanız, şafak sökmeden hepiniz özgür olursunuz!"

Günseli gülümseyerek kendi kadın savaşçılarına baktı. Ellerini iki yana açıp, "Giymek zorundayız!" dedikten sonra kadınlara elbiseleri çıkartıldı. Ölmüş olan muhafızların gömlekleri ve pantolonları giydirilip, geride kalacak olan Kargalar tarafından tepeliğe, görülmeyecek bir yere götürüldüler. Günseli ve Kargalar, arabalara bindiğinde, Uyguri erleri de muhafız rolüne girdiler. Her arabaya bir arabacı konuldu.

Bu sırada şehrin kapısından, taşlarından, deliklerinden fırlayan sıçanlar şehirde karmaşa yaratmaya başlamıştı. Gösterişli efendi konağında denizin, hafif güney rüzgarıyla ahengini seyreden şehir efendisi, yirmi dostuna doğru döndü.

"Kral Şirdan bu savaşı kazanamaz. Bu gece eğleneceğiz dostlar. Eğlenip, ertesi gün altınları kendi şehirlerimize saklamaya başlayacağız. O kaçık toy adamdan ne kral ne de bilge olur!"

Bunu dedikten sonra seyrek beyaz sakallarını titreterek kahkaha attı. Şehirdeki bağırışımalar dikkatini çekmiş olacak ki dostlarıyla balkona çıkıp, etrafı süzdü. Bir sıçan baskını şehrinin her yanını sarmış hâldeydi. Öldürüldükçe daha çok fışkırıyormuş gibi görünüyordu. Arkadaşlarının yüzünün asıldığını gören efendi, "Merak etmeyin dostlarım. Buranın zemini ve duvarları mermerden. Sıçanlar sadece şehirdeki düşkünlerin bir parça elmasının peşinde!" dedikten sonra gülmeye başladı. Aşağıda bekleyen adamlarından birine seslendi.

Yukarıya koşa koşa çıkan genç savaşçıya, "Tüm adamları etrafa diz. Buraya tek sıçan girmeyecek. Eğlence salonunu hazırlatın. Kadınlar geldiğinde hiçbir şey eğlencemi bozmayacak! Eğer bozarsa, ertesi sabah hepinizin kellesi gemi direklerinin tepesinde asılı olur!" dedi.

"Emredersiniz efendim!"

Genç savaşçı koşarak aşağıya inerken, Kargalar at arabalarıyla şehrin girişine varmak üzereydiler. Kapıda bulunan on muhafız, çevrelerinde sayıları azalmış olan sıçanları ayaklarıyla, kılıçlarıyla öldürürken gelen kervanı fark etti.

Ulu Bilge ise hızlı adımlarla Tendübay Kağan'ın yanına gidiyordu. Ordunun yanından geçerken, tüm erler ona meraklı gözlerle bakıyorlardı. Ulu Bilge her zaman çekinilen ve saygı duyulan bir adamdı. Kağanının yanma doğru inen toprak patikaya geldiğinde şehirden yükselen bağrışmaları duyuyordu.

Kısa süre sonra Tendübay Kağan'm yanına geldiğin- ' de, "Günseli Hatun artık daha rahat geçecek kağanım," dedi. Çoğa, Ulu Bilge'yi inceliyordu. Aslanların lideri, parmağıyla aşağıda hareket eden, uzaktan küçük bir yılan gibi görünen konvoyu gösterdi.

"İçeri girmeleriyle birlikte ordu konvoyun kesildiği yere inecek. İlk işaretle emri verin."

Asena Hatun ve Çoğa başlarıyla kağanın sözünü onaylarken Günseli Hatun, en öndeki arabada kendilerine yaklaşan iki muhafıza baktı. Adam, "Tüm arabaların pencerelerini açın!" dedikten sonra Uyguri erlerinin arasından geçip içeri bakarak arkaya ilerlemeye başladı.

Hemen arkalarından gelen dördü, "Kapıları da açın!" diye emir verince her arabanın içine dikkatle bakmaya başladılar. Biri, yanmdakini dürterek Günseli Hatun'u gösterdi.

"Baksana, gözleri engin denizler gibi!"

Diğerinin yüzündeki aptalca gülümseye tiksinerek bakan Günseli, arabacı yerinde oturan Uyguri erine, "Dönüşte yine bu kapıdan çık arabacı! Seni mutlu edecek bir kesem olacak. Sen de beni onunla mutlu edeceksin!"

Uyguriler için kadın kutsaldı. Böyle hareketler vahşi bir hayvanın bile yapmayacağı şeyler olarak geliyordu. Dişlerini sıkan er gülümseyerek, "Tabii!" dedi. Kapılar ka- patıldığmda pencereye yaklaşan muhafız gülümseyerek Kargalar'ın liderine baktı.

"Bu geceden sonra artık buralı sayılırsın!"

Geri çekildiğinde pencereler kapatıldı. Günseli Hatun, "Bu geceden sonra ölüsün!" diye mırıldandı. İşaretle beraber kapılar açıldığında konvoy içeri girerken bile muhafızlar artakalan sıçanları tekmeliyorlardı. Araba hareket ederken Günseli yanındaki savaşçılarına doğru eğildi.

"Dediğim gibi, üzerimizde pusatlarımız yok. Çok dikkatli olacağız. İşaretim gelmeden sakın saldırıya geçmeyin!"

Konvoy, şehrin taş sokaklarında takırülarla hareket ederken etraftaki kargaşadan ürken atları zor zapt eden Uyguriler, nereye gideceklerini bilmez hâlde ilerliyorlardı. Bir sokak başında bekleyen muhafızları fark eden bir er atını hızlandırarak efendinin evini sordu. Hemen ileride, denize yakın bir kale gibi yükselen beyaz evi gösterdiklerinde konvoy yoluna devam etti. Dışarıdaki bağrışları duyan Kargalar peçelerini açıp dışarı baktılar.

Evlerden yola saçılan sıçanları öldüren şehirlileri izlerken, şehrin efendisi, dostlarıyla eğlence odasına geçmiş ana yemekleri yiyordu. Kral Şirdan'ı ve ihanet dolu planlarını zevkle konuşan ihtiyarlar, dışarıdaki sesleri duymazdan gelerek şaraplarını yudumluyorlardı. Uzun yemek masası koca salonun bir tarafındaydı. Diğer tarafta ise rahat ve kaz tüyünden yapılma yastıklarla bezeli geniş bir alan ve ortada gösterişli bir halı verdi. Gelen kadınları burada oynatıp gönüllerini eğlendiriyorlardı.

Konvoy dev konağın önüne geldiğinde demirden kapılar açıldı ve sadece kadınlar içeri alındılar. Tek sıra hâ-

linde merdivenler çıkartılıp, geniş bir alanda bekletilmeye başladılar. Yanlarına gelen beş kişilik çalgıcı takımı, onlara bakmıyordu bile. Şehrin yoksul ailelerinin çocukları olduğu ve bundan pek zevk almadıkları ortadaydı. Günseli, bıyıkları yeni terlemeye başlamış, elinde koca bir telli çalgı tutan gence baktı.

"Eğlence kaç kişilik?"

Çocuk umursamaz bir tavırla, "Yirmi kadar dostu vardır efendinin. Bir de içerideki on muhafızı sayarsak otuz civarı. Ne yapacaksın? İçeri girince nasıl olsa ayaklarınızın altı patlayana kadar dans edeceksiniz. Şanslı olanlar belki bir efendinin yanında kendine yer bulur da rahat eder bu gece," dedi.

Günseli, yanındaki Kargalar ile yirmi dört kişiydi. Girişte gördüğü onlarca muhafızı hesaba kattığında bunu sessizce halletmeleri gerektiğine karar verdi. Arkasındaki İkiliye, "İlk muhafızlar. Çok hızlı olmalıyız. Ses çıkmamalı!" dedikten sonra çocuğa geri döndü.

"Bu gece hiç durmadan çalarsanız, size hayatınızın en değerli şeyini veririz."

Çocuk gülümseyerek, "Ben alışverişi severim. Tamam!" dedi.

"Ne olursa olsun ama!"

"Tamam, anlaştık!"

Arkadaşlarına döndüğünde hepsi başıyla Günseli'yi onayladı.

Karşıdan gelen gösterişli kuyaglar giymiş beş muhafız, "Buradan!" diye yolu gösterdi. Hepsi merdivenleri çıkarak büyük eğlence salonuna geldiğinde, masa başında yemekte olan ihtiyarlar parıldayan gözlerle Kargalar'a

baktı. Şehrin efendisi, "Hadi dostlarım! Biraz da eğlenelim!" dediği sırada hepsi salyasını akıtarak rahat yastıklardan kurulmuş alana geçti. İki muhafız kapıyı kapattıktan sonra alanın etrafında bir çember oluşturdular. Çocuğun dediği gibiydi. On muhafız, kilitli bir kapı ve gebertilecek yirmi bir ihtiyar!

Gençler bir köşeye geçip yerlerine kurulup, hafif tıngırtılarla çalacakları'şarkıya hazırlık yaparken, ayakta dikilen Günseli ve Kargalar, şarkının başlamasmı bekliyorlardı. Bir anda davulun da vurmasıyla, hareketli bir ritim salonu sardı. Günseli öylece bekliyordu. İhtiyarlar el çırparak ritme eşlik ederken kadınları bekliyorlardı. Günseli gülümseyip, arkasındaki savaşçılarına, "Benim yaptığım gibi yapın. Ortaya hızlıca yürüyüp, diz çökeceğiz. Sonrasında emrimle on muhafıza saldıracağız. İkinci şansımız yok. Ancak böyle hepsine yaklaşabiliriz," dedikten sonra hızlı adımlarla gülümseyerek ortadaki altın işlemeli halının üzerine geldi.

Normalde cenkte yaptıkları taktiği halının ortasında yapmak için hazırlanıyorlardı. İçten dışa doğru genişleyen iki yuvarlak yaptılar. En ortadaki Günseli, boşluklardan muhafızları izliyordu. Yere çökmeleriyle kesilen müzik, Günseli'nin elini kaldırmasıyla tekrar başladı.

"Şimdi!"

Emirle beraber dıştaki ilk on Karga, hızla muhafızlara koşarken, içteki on üç kişi ihtiyarlara yöneldi. Günseli ise şehrin efendisine doğru koştu. Muhafızlar kılıçlarına ellerini attıkları anda Kargalar, pusatsız iken yaptıkları hareketle, boyunlarına atlayıp kırarak yere sermeye başladılar. Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı ama iki muhafız, pusat çekmede hızlı davranıp iki kadın savaşçıyı yere serdi. Yakınlarındaki diğer Kargalar ses çıkmaması için ayakta kalan muhafızlara saldırırken, ellerine geçirdikleri kılıçlarla hayattaki ihtiyarlara saldıran sekiz Karga oturulan eğlence yerine kana bulamıştı.

Genç çocuk, Günseli'nin dediği gibi arkadaşlarıyla çalmaya devam etse de, şok olmuş bir hâlde durmadan aynı ritimde gidiyorlardı. Şehrin efendisi belinden çıkardığı bıçağı Günseli'ye salladığında ustaca bir hareketle yana bir adım atıp, kolunu tuttuğu ihtiyarm bıçağmı düşürdü.

"Kimsin? Kral Şirdan mı gönderdi seni? Bak anlaşabiliriz! Buranın depoları buğdayla değil, altınla doludur!"

"Şirdan mı? Sanırım o da şimdi senin gibi ölümle karşı karşıyadır ya da çoktan gebermiştir!"

"Kimsin o zaman?"

"Kurt Diyarı'mdan Kargalar'm lideri Günseli! Altınların ya da şehrin umurumda bile değil."

"Ne istiyorsun o zaman, söyle yapayım!"

Günseli gülümseyerek adamı izledi.

"Senden bir isteğim yok ihtiyar. Sen öldükten sonra şehrinin kapıları açılacak ve Kurt Diyarı'ndan on binlerce savaşçı içeri dolacak."

İhtiyar bağıracağı sırada Günseli üzerine atılıp boğazını sıkmaya başladı. Zevk ve sefa gecelerinin şahidi olan alan, şimdi son nefesini verdiği yer olacaktı. Adam morardıktan sonra bir anda ellerini çekti. Öksürerek nefes almaya çalışan ihtiyara bakıp, "Bence kanın akıtılmayacak kadar değerli değil!" dedikten sonra elini arkasına uzattı. Savaşçısı kana bulanmış kılıcı komutanına verip çekilirken Günseli, adamın kafasının tam ortasına hızla indirdi.

Altın işlemeli halısına kadar gelen kanlarla yere düşen efendiyi izleyen .çalgıcılar hâlâ çalıyorlardı. Günseli ağır adımlarla konuştuğu gencin karşısına dikildi.

"Çalmaya devam edin. Boğuk bir boru sesi gelecek. O zaman bırakabilirsiniz! Size vereceğim en değerli şey hayatlarınızda. Anlaşmayı bozmak isteyen varsa, şimdi söylesin!"

Elindeki pusatı' yuvarlak bir hareketle döndürüp tekrar aynı şekilde bekledi.

"Güzel! Çalmayı bıraktığınızda haberim olur. Olduğunda da, dışarıda bekleyen on binlerce er, kafanızı kesmeye gelir!"

Çocuklar korkuyla, "Hıhı!" diyerek çalmaya devam ettiler. Günseli balkona çıkıp dışarı baktığmda aşağıda bekleyen iki muhafızı fark etti. Hemen bahçe önündeki Uyguri erine bakıp, eliyle ineceklerini işaret etti.

İçeri girdiğinde savaşçılarına, "Çok hızlı çıkmalıyız. Tüm sokaklar muhafızlarla doluydu. Sessiz bir şekilde halledip kapıya varmalıyız. Aynı şekilde konvoy yapacağız."

Hepsi, çıkış kapısına gidip bir anda çıkmak için beklemeye başladı. Kapıdaki büyük sürgüyü kaldırdıklarında, dörtlü şekilde en önde bekleyip, hızla kapıyı açtılar. Günseli çıkar çıkmaz hemen sağa, diğer uçtaki sola dönüp dışarıda bekleyen iki muhafıza kılıçlarını sokarken, ortadaki ikili merdiven başında bekleyenlere kılıçlarını fırlattı.

Onlarm arkasında bekleyen diğer dörtlü, fırlatılan kılıçlarla birlikte depara kalkıp düşen erlerin yuvarlanmasını engelledi. Göğüslerine saplanan kılıçlarla öylece bir süre ayakta sallanan iki muhafızı arkadan koşanlar tutup, oldukları yere yatırdılar.

Çıkış katı ve bahçe merdivenleri muhafızlarla doluydu. Pelerinleri tekrar üzerlerine alıp, kılıçları iki ellerinin arasında dik şekilde tutarak aşağı inmeye başladılar. On kılıçlı, bir pusatsız araya binmek için tek sıra hâlinde ilerlerken, efendinin muhafızları bir terslik mi var diye onlara yöneldiler.

Uyguri erleri ise kadınların gelişini görüp, demir kapının açılmasıyla, fırlatma bıçaklarını hızla muhafızlara gönderdiler. En önden itibaren ikişer üçer düşerken, Kargalar, pelerinlerinin altından çıkardıkları kılıçları rüzgâr gibi savurarak katliam yapıyorlardı.

Karanlığın içerisinde, şehirdeki kargaşanın verdiği gürültüyle de fark edilmeden tekrar arabalara bindiler. Uyguri erleri muhafızları ağaçlıklara gizleyip demir kapıyı tekrar kapattılar. Günseli, bindiği arabanm penceresinden, hâlâ gelen müzik sesini dinleyerek, "Aferin delikanlı!" deyip güldü.

Tahta arabalar taş sokaklarda tekrar harekete geçtiğinde Tendübay Kağan, ordusuyla düzlüğe inmişti. Şehrin üç kapısından girdiklerinde, konvoy çıkış kapısına yaklaştı. Surun üzerinde ve yanlarda muhafızlar vardı. Uyguri erlerinden biri konvoydan bir sokak önce, bir evin damına çıkmıştı. Yağlı ok ucunu meşalelerden biriyle yakıp, fırlatmak için beklemeye başladı.

Muhafızlardan biri, ere bir sorun olup olmadığını sorduğu sırada, Günseli ve Kargalar, arabalardan fırlayıverdiler. Konvoyun en arkasındaki erler, hızla oklarını çekip sur üzerindeki okçuları indirirken, iki karga kapının koluna gitti. Zincirleri çıkrığa takıp döndürdükleri anda, aralanan kapıyı fark eden Uyguri eri, oku göğe bıraktı.

Kargalar ve erler muhafızları umulmadık bir anda yakalamanın verdiği avantajla yere sererken, girişte kendisine sarkan muhafızı ensesinden yakalayan Günseli, dizlerinin üzerine çöktürdü. Gözleri, buz kaplanmış deniz yüzeyi gibi donuktu. Karayanın hançerinin nefesinde ölüm, beyaz teninde soğukluk vardı.

"Demek beni istiyordun ahmak öyle mi?"

Adam kocaman açtığı gözleriyle sadece kafasını salladı. Arkalarından kapının açıldığını gören birlikler toplaşıp, saldırıya geçmek üzereydi. Kargalar, Günseli'ne elini çabuk tutması için bağırırken, o yerden bulduğu bir bıçakla dikiliyordu.

"Ölmesen de bir daha böyle konuşamayacaksın!"

Adamı tek eliyle göğsünden kendine bastırıp, diğer eliyle bıçağı bacak arasına hızla, sanki çamura mızrak saplar gibi tek harekette soktu. Ani bir hışırtı ve kan boşalmasıyla, acı çığlık kapınm önünde yankılanırken Günseli gülümseyerek kenara doğru koştu.

İşaretin gelmesiyle birlikte Tendübay Kağan pusatını çekip kara atını şaha kaldırdı. Çoğa, "Şimdi!" diye bağırdığında boğuk boğuk öten borularla birlikte tepelikten ölüm, bir sel gibi şehre akmaya başladı.

Tendübay Kağan tüm ordusuna, "Gemileri ele geçirin!" diye bağırırken üzerlerine gelen dev orduyu gören şehrin erleri apar topar bir araya gelip saldırıya karşılık vermek için harekete geçtiler.

Şehrin kapısından giren binlerce er, her yana, tüm sokakları pençe gibi kavrıyormuş- çasına doluşurken önlerine gelen herkesi biçmeye başladı.

Karşılarında durmak için birlikleri zar zor bir araya getiren komutanlar, okçular tek tarafa doğru yönelirken ummadıkları taraftan akın akın gelen Uyguri süvarilerinin önünde can veriyorlardı. Şehir halkı evlerine girip korkuyla kapılarını kapatıp, bir yere sinerken ardı arkası gelmez kıyımlar, hazırlıksız şehir ordusunu çok kısa sürede yerle bir etmişti. Tendübay Kağan, hemen yanındaki Asena'ya, "Bürkütler hemen gemilere!" diye bağırdı.

Asena Hatun, limanlarla aralarında dört ya da beş sokak mesafe kaldığını görünce kadın savaşçılarıyla ilerlemeye başladı. İlk darbenin ardmı, arkalarından giren yaya birlikler temizlerken, önlerini okçular açıyordu. Demirden bir dalga, taştan sokaklarda öyle bir ilerliyordu ki ardını parlak kızıla boyayarak, yok ediyordu.

Asena ve Bürkütler, ana orduya doğru hareketlenen birliklerin yan sokağından limana çıktıklarında, gemilerin iplerini çözen adamları fark ettiler. Almila, "Kaçacaklar! Gemileri de kaybedeceğiz!" diye bağırdı. Asena, dişlerini sıkarak etrafı süzdü.

"Almila! Bürkütler'le öndeki savunma birliğine saldırın! Kaçamayacaklar!"

Almila sarı saçlarmı savurarak atını sürerken Asena, göğsünden Yada Taşı'nı çıkardı.

"Bu sefer tam zamanmda olmalı!"

Elini havaya kaldırdığında taş tekrar parıldamaya başladı. Tendübay Kağan bir aksilik olduğunu ilerden gelen ışıktan anlamıştı. Önlerinden sanki etten bir başak tarlası vardı ve kelleleri biçe biçe ilerliyorlardı. Zamanında yetişebilmek için Tendübay Kağan, "Daha hızlı! Hadi aslanlarım!" diye bağırdığında birden deniz kabarmaya başladı.

Engin denizlerden gelen rüzgâr, gemileri sallarken, ipleri çözen adamlar korkuyla geriye doğru kaçışmaya baş

ladılar. Limanın taşları kudurmuş dalgaların köpükleriyle dolarken Almila ve Bürkütler'in sadece inip kalkan pusatları görünüyordu. Asena, taşı tutarken, "Hadi Tendübay Kağan! Fazlası gemileri yok edecek hadi!" diye söylendi.

Tam bu sırada, iki arka sokaktan fırlayan yaya Uygu- ri birliklerini gördü. Birer aslan gibi düşmanlarının kalabalık savunmalarına atlayarak amansızca çarpışıyorlardı. Gözlerini kapatıp, t^şı tekrar indirdiğinde dalgalar, rüzgârın etkisini kesmesiyle normale döndü. Tendübay Kağan, ana liman meydanından göründüğünde Çoğa ve Barslar, kağanm önüne geçip, tüm yolu pusatlarıyla temizlemeye başladılar.

Kaçmak için denize atlayanlar, gemilere koşarken okla sırtından vurulanlar, yalvaranlar... Gözünün yaşma bakmadan öldürülüyordu. Şehrin ordusundan olan, gemilerde bulunan her adam yok ediliyordu. Çoğa, yüzünün yarısını kaplamış ve pusatından damlayan sıcak kanla Ase- na'nm yanma geldi.

"Gemileri kurtardın Asena Hatun!"

"Yapmam gerekeni yaptım Komutan Çoğa. Bitti mi?"

"Bitti! Tek yağı eri bile kalmadı. Ardımızdaki sokaklarda yayalar kalanları yok ediyorlar."

Tendübay Kağan, ceset yığınları ve kopuk uzuv dolu limana inmek için atından atladı. Boydan boya sıralanmış dev gemileri saydı.

"Şular!"

Ordusunun içerisindeki Şu erleri hızla atlarını Tendübay Kağan'm önüne sürdüler.

"Bu gemileri siz yürüteceksiniz! Atlar ve erler nasıl yerleştirilmeli?"

Şular'dan biri öne çıkarak, "Tendübay Kağan, önce

gemilerin erzakma bakmalıyız. Erler için yeterliyse, hayvanlar için de yem gerekir. Bir o kadar da bakıcı. Denize dayanamazlarsa hepsi ölür."

"Yanınıza kaç er gerekiyorsa alm. Eksik ne varsa şehrin depolarına bakın! Size gösterilen yere gitmemiz için yolculuk ne kadar sürecek?"

"Rüzgâr bizden yana olursa, beş ya da altı gün."

"Hemen harekete geçin. En geç gün doğumunda ordum bu gemilere binmiş olacak."

Şular harekete geçerken Asena ve Çoğa, arkalarında Almila ile, Tendübay Kağan'ın yanma geldi. Sıkkm yüzü, Çoga'yı meraklandırmıştı.

"Kağanım, hoşunuza gitmeyen bir şey mi vardır?"

"Gemiler... Bunları doldurup oraya varmak oldukça zor olacak. Şular'ın dediğine göre rüzgâr bizden yana olsa bile altı gün sürecek."

Asena gülümseyerek, "Rüzgâr bizden yana olur kağanım." dediği sırada Günseli ve Kargalar geldiler. Tendübay Kağan Asena'nm sözünden mutlu olmuş bir hâlde Günseli'ye döndü.

"Kargalar muhteşemdi. Var ol Günseli Hatun."

"Sizler var olun kağanım. Buyruğunuzu eksiksiz yerine get·rmek bizim için onurdur."

Çoğa, Günseli'ye beğenmeyen gözlerle bakıyordu. Hoş, Günseli ne yapsa beğenmeyecekti. Şehrin içerisinde aslanın orduları gece boyunca gemiler için hazırlıklar yapmaya başladılar. Eksik erzakı taşımak için binlerce er harekete geçmişti. Tendübay Kağan'ı tedirgin eden ise denizlerdi. Onlar hep karada savaşan, karada ölen, karada hüküm süren savaşçılardı. Umulmadık bir sorunda, bu koca deryanın derinliklerinde orduyla yok olmak, buyruğu yerine getirememek onu tedirgin ediyordu.

Kurt Yangını

Tendübay Kağan'ın gemileri ele geçirdiği gecenin sabahında Alpagut Han, kendisine getirilen bir kova su ile yüzünü yıkadı.'Aklına evdeşi Ceren Hatun gelmişti. Yüzünü temiz bir kumaşla sildikten sonra yerine oturdu. Sak- çılarına seslenip, aş getirmelerini söyledi. Börülerden biri hemen hizmetkârlara haber gönderdiğinde Amazon Ece- si'nin yaklaştığını fark ettiler.

Borüler, ikiye ayrılıp güzel eceye yol verirken girişe en yakın olan börü geleni haber verdi. Amazon Ecesi, parlak kara saçları ve tüm güzelliğiyle içeri girdiğinde Alpagut Han'a selam verip karşısına oturdu.

"Savaş uykularını kaçırmış olmalı ece. Bu saatte seni otağıma getiren şey nedir?"

"Uykusuzluk değil, savaşçılarımın getirdiği haberdir. Burayı bilen savaşçılarım ilerleyeceğimiz yolu gösterdiler."

"Sarayın diğer tarafı hâlâ Amazonlar tarafından tutuluyor, değil mi?"

"Evet, hâlâ bizde ama bu saldırı sırasında kaçış noktası olarak orayı zorlayacaklardır."

Alpagut Han başını sallayarak, "O zaman orayı güçlendiririz. Akadlar'ı da oradan sadece çıkışı kapatmak yerine saldırıda kullanabiliriz. Böylece tek taraftan düz şekilde ilerlerken, diğer taraftan boğabiliriz," dedi.

"Kesinlikle! Bu savaştan utkuyla çıkacağımıza inanıyorum ama beni düşündüren sonrası."

Alpagut Han kaşlarını kaldırıp yüzü gerginleşmiş olan eceyi süzdü.

"Sonrası mı?"

"Evet, sarayı ele geçirdikten sonra ne olacak? Birçok şehir efendisi zaten burada, Demir Ordu'nun bileği bükülecek, belki de yok edilecek. Taht boş kalacak ve hükmedilecek koca topraklar bulunacak. Kızılyan da aslanlar tarafından almdıysa, bu savaşın sonunda yurduma komşu yeni kral kim olacak?"

"Buna utkudan sonra karar vereceğim. Biliyorsun ece, ben buraya toprak almaya gelmedim. Sonrasını ben de düşündüm. Hatta kime bu taht bırakılabilir diye çok tarttım. Merakını anlıyorum. Sana ve yurduna sorun çıkarmayacak, dost biri olmalı. Bana güven! Benimle birlikte aynı tarafta kan akıtan, can verenlerin huzuru kendiminkinden daha önemlidir."

"Duymak istediğim de buydu Alpagut Han. Amazonlar sana ve orduna inanıyorlar. Bizler..."

"Biliyorum ece! Hiçbir orduyla birlik olmazsınız, hele ki erlerle birlikte asla! Yurdunu biliyorum. Hakkında anlatılardan bir kaçını duymuştum. Gökte Doğanlar, diğer ordulara benzemezler. Bunu anlamışsındır."

Amazon Ecesi gülümseyince Alpagut Han da hafifçe tebessüm etti. Bu sırada içeri giren iki hizmetkâr sıcak çorbaları, tahta yer masasıyla birlikte önlerine koydu. Birkaç parça da ekmek bıraktıktan sonra çekildiler. İkili çorbalarını kaşıklarken Amazon Ecesi, "Ne zaman harekete geçiyoruz?" diye sordu.

"Bu gece!"

Deşici ve iki arkadaşı ise Demirdağlı'yı uzaktan izliyordu. Komutan Temir Tonka ile sohbet ederken her zaman onlara yakın duran koca kara kurt sinirlerini bozuyordu. Ordu içerisindeki büyük gücün yani çarkın, artık Alpagut Han'ın oğlunda olduğu konuşuluyor, tekrar ne zaman kullanılacağı tartışılıyordu. Deşici için hedefi bulmak zor olmamıştı. Ordularm saldırı için hazırlandıkları ortaydı. Hepsi demircilerin başında bilenen ya da tamir edilen kılıçlarını alıp, atlarını hazırlıyorlardı.

"Savaş başlamadan önce Ejder Çarkı dedikleri şeyi ondan almalıyız."

Deşici'nin sözünden sonra kısa boylu olan, "İyi de görmez misin? Yanında koca bir canavarla geziyor. Çevresinde aynı bileklikten takan savaşçılar var. Nasıl alacağız?" diye sordu.

"Bu koca hayvan elbet besleniyordur. Etrafta bir koyun sürüsü görmedim. Kurutulmuş et yiyorlar. Bu hayvan kurtulmuş etle bu kadar güçlü olamaz. Elbet yanından kısa süreliğine de olsa ayrılacaktır. O zaman saldıracağız. Bir anda! Ciğerini söker gibi üç koldan birden gırtlağını kesip o çarkı alacağız."

Uzun boylu olan kaşlarmı çatıp, "Sonra da Taryus'a vereceğiz, öyle mi Deşici?" dedi. Katilin yüzünde bir gülümseme oluştu. Gözlerini kısıp, yanındaki dostlarına baktı.

"Bu kadar ahmak olsam, bunca zaman nasıl hayatta kalabilirdim? Denizlerde, karada gitmediğim yer kalmıştır. O çarkı aldıktan sonra Taryus, bence ordusunu elinden almamız için yalvaracaktır."

Kısa boylu olan şaşkın bir hâlde, "İhanet mi edeceğiz? Bizi paramparça ederler!" dedi.

"Bu savaştan sonra ne Taryus ne de ordusu kalacak! Buradan çıkabileceklerini mi sanıyorsun? O gücü eline aldığında seni liman efendisi falan mı yapacağını düşünüyorsun? Aptal olma! Biz onurlu bir kralın şövalyeleri değiliz! Ordu, kendi yurtlarına ihanet etmiş katillerle dolu. Biz ant içmedik. Sadece altın için kan döktük!"

Deşici'nin sözlerinden sonra kısa boylu olan kafasını sallayarak, "Doğru!" dedi. Deşici, bir sansarı andıran gülüşüyle

Demirdağlı'yı süzdü.

"Bu gece halledeceğiz! Sadece bıçaklar. Unutmayın, tek bir çarpışma ya da boğuşma sesi sonumuz demek."

Kurt Diyarı orduları cenk için hazırlanırken, sarayda Kral Şirdan, Prenses Elasya ile balkondan ordunun yerleşimine bakıyorlardı. Arkalarından gelen Taryus, "Savaşçı prensesimiz ne düşünüyor? O güçlü şeyi bir daha kullanırlarsa, asla ayakta kalamayız," dedi. Prenses gülümseyerek ordulardan gözünü çekmeden gözlemlemeye devam etti.

"Şirdan neler olduğunu bana anlattı. Böyle bir güçleri varsa ve kullanabiliyorlarsa, neden durdular? Bu kadar beklemelerindeki sebep ne? Temir Tonka beni otağa götürdüğünde karşımda Alpagut Han yoktu. Demirdağlı ve Buga Kağan vardı. Belli ki kullanamıyorlar ya da büyük kağanları başka yerde. Hem, anlattığınıza göre böyle bir güçle o gece yüzlerce erin kulaklarını patlattıysa, neden devam etmedi? Şehrin girişinde neden sıkışıp kaldılar?"

Kral Şirdan uzu sakalını düzelterek gözlerini kıstı. Saldırı için hazırlanan düşman ordusunu izliyordu.

"Elasya doğru söyler Taryus. O gece durmaları için bir neden yoktu. Adamından bir haber geldi mi?"

"Hayır, bu biraz zaman alacaktır. Hiç değilse içlerine sızan adamım o şeyi kullanmadan işlerini bitirecektir."

Elasya kaşlarını kaldırarak, "Ne adamı? Neden bahsedersiniz?"

Taryus gülümseyerek, "O şeyi ellerinden almamız gerekiyor. Ben de oldukça namlı bir katilimi gönderdim. Eminim seni esir alan Temir Tonka'nm ensesindedir," dedi. Kral Şirdan ve Taryus gülümserken Prenses Elasya, içten içe Temir Tonka'yı düşünerek karşı orduya baktı. Onun düşünceli hâli Taryus'un gözünden kaçmamıştı. Aklına gelen ilk soru: Prenses ihanet mi ediyordu?

Hatti sarayı savaş hazırlığındayken Tendübay Kağan, gemilere yüklenen ve neredeyse bitmek üzere olan hazırlığı izliyordu. Gün ışığıyla beraber şehirdeki katliamın görüntüsü ortaya çıkmıştı. Çoğa, "Ya burası kağanım? Bu şehir ne olacak?" diye sordu.

"Başlarındaki zalim efendiler ve ahmak zevk düşkünü erler gebertildi. Baştaki ne kadar zalim olursa olsun, şehirdeki rahatlık karmaşaya sebep olacaktır. Olan çocuklara ve kadınlara olur."

"Ne yapacağız peki kağanım?"

"Barslar arasında ya da çabışlar arasmda Ölüme Sü- renler'e katılma niyeti olan var mıdır?"

"Vardır kağanım. Hatta Raji'nin surları önünde istekte bulunan bir bars var. Ben kabul etmedim. Daha zamanının gelmediğini söyledim."

"Hangisi?"

"Kara Yula!"

Tendübay Kağan başını sallayarak, "Hemen gelsin," dedi. Çoğa çabışlara doğru el işareti yapıp çevreye aralıklarla konuşlanmış Barslar'a baktı. Koşarak karşılarında durup kağana selam verdi. Çoğa, "Kara Yula'yı kağanımız çağırır. Hemen huzuruna gelsin!" dedi. Çabış koşarak Barslar'ın arasına karıştığı sırada Tendübay Kağan tekrar şehre baktı.

"Bu şehrin geri uyanması çok zor olacak Çoğa. Ölümün kokusu tüm taşlarına sindi."

"Kara Yula halledecektir kağanım. Çok iyi bir savaşçıdır, bilirsiniz."

"Buradaki şehirleri savaşçılar değil, tacirler yönetti Çoğa. Budunun ona alışması uzun zaman alacaktır."

Uzaktan koşarak gelen uzun boylu, omuzlarına kadar inen kara saçları ve kemikli yüzüyle Kara Yula kağanın önünde diz vurup selam verdi. Ayağa kalktığında Tendübay Kağan, "Sana çok önemli bir görev vereceğim Kara Yula," dedi. Geniş omuzlarmdan inen pars kürküyle daha da heybetli duran yanık tenli bars, sertçe göğsüne vurdu.

"Emrinizi eksiksiz yerine getirmeye hazırım kağanım."

"Bu şehir senin Kara Yula!"

Savaşçı şaşkın bir hâlde kağanına bakıyor, hiçbir şey söylemeden öylece dikiliyordu.

"Neden susarsın?"

"Kağanım, ben... Ben bir barsım, şehir senin dediniz."

"Biliyorum ve ben şehri sana veriyorum. Yanında iki bin er kalacak. Şehri sen yöneteceksin ve dönüşümüze kadar da limanlar senin korumanda olacak. Cenk sonrası başsız kalan topraklarda neler olduğunu bilirsin. Kadınların neler yaşadığını, güçlünün güçsüzü nasıl ezdiğini ve kendi kurallarını koyan zorbalarm nasıl türediğini iyi bilirsin."

"Bilirim kağanım."

"Buraya senin gibi hayatı büyük başarılarla geçmiş, onurlu bir savaşçının liderliği lazımdır. Adaletinle budunu koru. Biz gelene kadar da aslanın gölgesinde yaşamanın huzurunu onlara ver. Depolarının yarısı boşaldı. Onları aşsız bırakma. Altın depolarmı olduğu gibi budun için harca."

"Emredersiniz kağanım!"

Çoğa, yirmi adım ileride bekleyen çabışma, "Hemen atlı iki bin eri ayır! Kara Yula'nın önderliğinde şehirde kalacaklar," diye bağırdı.

Gemilerden birinde güverteye yaslanmış hâlde Ço- ga'yı izleyen Günseli, elindeki elmayı soyuyordu.

Tek emriyle tüm orduyu istediği gibi yöneten Kurt Diyarı'nm Kasabı'yla herkes gibi kardeş olabilecek miydi? Bunu düşünüyordu. Asena ise Almila ile Bürkütler'in hazırlığını izliyordu. Almila, "Bürkütler ilk kez bir yolculuktan çekinirler hanımım," dedi.

"Onları anlıyorum Almila. Ben de çekiniyorum. Bizler bozkır savaşçılarıyız. Şu erlerine güvenmekten başka çaremiz yok."

"Aslında benimde içime sıkıtı koyan sebep de bu hanımım. Kara Kutay'ın bize karşı kurduğu ordudan artakalan var mıdır aralarında? Hep bunu düşünürüm."

"Kral Lu her ne kadar yok dese de, ya burada, ya da babamın ordusunda olduğuna eminim. Dikkatli olacağız Almila. Tüm yapmamız gereken bu. Ne yazık ki elimizden başka bir şey gelmez."

Şu erlerinden ikisinin Tendübay Kağan'a doğru koşarak ilerlediğini gören Asena, "Sanırım hareket zamanımız yaklaştı," dedi. Almila, Bürkütler'e hareket için hazır olmalarını emrettiği sırada iki Şu eri, Kara Yula ile konuşan kağanın karşısındaydı.

"Hareket için gemiler hazır Tendübay Kağan."

"Atlar ve erzak?"

"Hepsi en son çıkacak gemilerde olacak."

"Hadi! Kandaşlarımıza gidelim!"

Tendübay Kağan hızlı adımlarla yanında ilerleyen Şu erlerinin gösterdiği gemiye doğru giderken, Günseli üzerinde olduğu gemiden hızla inip birliğine ıslık çaldı.

"Kargalar! Hadi!"

Aslanın ordusu gemilere doluşurken, Kara Yula ve iki bin er limanda bekliyordu. Günseli, Çoğa, Asena, Almila ve kağan, aynı gemide yolculuk edecekti. Çabışları diğer gemilere dağıtırken, yanlarına özel birliklerini aldılar.

Gemiler deryanın sularında hareket etmeye başlayınca sallantıyla beraber Çoğa, tedirgin bir hâlde etrafa baktı. Günseli, "Merak etme, ben yanındayım Çoğa," diye kulağına eğilip sessizce fısıldadı. Namlı komutan, tuttuğu kalın halat sayesinde dengesini sağlayıp kaşlarını çattı.

"Sadece alışık değilim!"

Günseli gülümseyerek engin denizlere açılışlarını izlerken, Tendübay Kağan tepelerindeki büyük yelkenin rüzgârla gerilişini seyretti. Ulu Bilge ise kağanla aynı gemiye her zamanki gibi sessizce ve göze çarpmadan binmiş, olan b'teni büyük bir rahatlıkla gözlüyordu. Gittikleri topraklarda neyle karışılacaklardı? Oraya varabilecekler miydi? Vardıklarında nasıl bir orduyla savaşacaklardı? Hepsi, kandaşları için bilinmeze yelken açmıştı.

Gün batmaya başladığında ise Hatti sarayına saldırı için hazırda bekleyen Kurt Diyarı ordusu, derin bir sessizlik içerisinde bekliyordu. Demir Ordular, gösterişli tolgalarının ardında belki son kez derin derin enfes alıyordu. O anın tedirginliği, sürekli kılıç saplarında oynayan parmaklarından belliydi. Taryus, katil ordusuyla birlikte bekliyordu. Kral Şirdan, komutanlarıyla birlikte bu sefer ordunun yanındaydı. Prenses Elasya ise, kendine sadık ve seçkin erlerden oluşan bört bin kişilik dev birlikle, şehir budununu götüreceği yere bakıyordu. Cenk başlar başlamaz, o tarafa hızla yönelmesi gerekiyordu. Seçimini yapmıştı; aslında sadece adaleti değil, gönlünü yakan ve kendinden daha genç olan tarkanın aşkmı seçmişti.

Demirdağlı ise yanında duran ve birliğin başına gitmek için atını hareket ettirmek üzere olan Temir Tonka'ya baktı.

"Neyin var anda?"

"Bir şey yok Demirdağlı."

Demirdağlı, çatık kaşlı ve gergin görünen andasını daha önce hiç böyle görmemişti. O, her zaman büyük bir istekle savaşa giren ve toya katılacakmış gibi yüzü gülerek pusat çeken bir tarkandı.

"Neyin olduğunu sanırım biliyorum."

"Neyim varmış söyle hele!"

Demirdağlı etrafa bakıp yanma iyice yaklaştı.

"Bir utku kalbine hançer de sokabilir, gecene Güneş de doğurabilir. Bundan sonrası sadece senin hızma ve onun seçimine bağlı."

"Prenses olduğunu nasıl anladm anda?"

"Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Temir Tonka, bugüne kadar hiç öyle bakmadı. Umarım, seçimini istediğimiz taraftan kullanmıştır."

Temir Tonka, başını öne eğip derin bir nefes aldı.

"Bu atm toynakları o taşlarda ateş saçar... Saçar da,

beklenilen istediğim yerde olmazsa, yüreğimi sönmez ateş sarar. Umarım anda! Umarım istediğin şeyi yapmıştır."

Temir Tonka düşünceli bir hâlde birliğinin başına dönerken, surların üzerinde sıralanmış okçular, kendilerine doğru gelecek olan güçlü Amazonlar'ı bekliyorlardı. Sarayın arka girişine dolanmış olan dört bin Akadlı, ötecek olan boruyla birlikte saldırıya geçmek için hazırdı. Arka kapının tepesi okçu dolu olsa da, zor yerlere tırmanmakta usta olan Akadlar, kaybedecekleri eri görmezden gelecek kadar çılgın savaşçılardı.

Kızılyanın Kralı Yuhtina, Alpagut Han'ın yanındaydı. Buga Kağan, Demirdağlı ve Kral Lu bir aradaydı. Agarta- lılar, Demirdağlı'nın hemen arkasında saldırıya katılmak için bekliyorlardı. Amazon Ecesi ise sap tarafı özenle işlenmiş pusatını kavramıştı. Alpagut Han, herkesin hazır olduğunu gördüğünde, "Buga Kağan!" diye bağırdı.

Kızıl pelerini, kara atınm üzerine coşkulu bir kan çağlayanı gibi yayılmıştı. Rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu. Meşe gibi güçlü bedeni, ağır adımlarla ilerleyen atının üzerinde sarsılmaz bir duvar görüntüsü veriyordu. Alpagut Han'ın kafa işaretiyle, kağanın sesi sokaklar arasından yağı birliklerine kadar bir ölümün haberini vermeye başladı.

"Kırk budaklı ulu çamın dokuz kolundaki tepeyiz! Kartalların kanadındaki altın tüyün sahibiyiz! Kayalar bizi haykırır! Çağlayanlar adımızla coşar! Toprak Ana bizi, adalet için akıttığımız kanla sarar! Zirvelerden gelen rüzgârlar bize atalarımızı fısıldar! Gök bir! Yer bir! Kan, savaş, kemik, beden bir! Sürü, yağı, ata, güç bir! Bir'in karşısında duranların gazabı acı olacaktır! Ey Ulu Tengri, aç gazap çu

kurlarını! Yarılsın bastığımız toprak! Harlansın Tamu'nun kızıl çukurları! Gökte Doğanlar...."

Bu sırada Kurt Diyarı orduları pusatlarını çekip sessizce son sözü beklediler.

"Gökte Doğanlar karanlık çukurları cesetle doldurmaya yürüyorlar!"

Kurt Diyarı orduları bir anda bağırmaya başladı. Yer gök, savaş için attıkları coşkulu haykırışlarla inliyordu. Buga Kağan atıyla yerine geçerken Alpagut Han elindeki Raji'nin kafatasına bir erin kımız doldurmasıyla atını birkaç adım öne sürdü. Hızla kafasına dikip, elini havaya kaldırdı.

"Bir sonraki kımızım seninkinden olacak korkak kral!"

Kurt Diyarı orduları savaş için daha da ateşlenmişken, Kral Şirdan acı bir yutkunmayla çevresine baktı. Taryus, yanındaki dev gibi erine eğilmesini işaret etti.

"Tahmin ettiğimizden daha zor bir savaş olacak. Yanımdan ayrılma. Ummadığımız bir durumda emrimi bekle! Ne yapacağını biliyorsun."

"Biliyorum efendim."

Deşici ise Demirdağlı'nın olduğu tarafta ordu içerisine gizlenmiş hâlde bekliyordu. İki adamı hemen arkasınday- dı. Bu savaştan sadece kendisi kârlı çıkmalıydı. Bunun için de her yer kana bulandığında, istediğini almanın peşine düşecekti.

Davulların hızla çalmasıyla birlikte Alpagut Han kılıcını havaya kaldırdı.

"Ulu Tengri, yanmazdadır!"

Boruların ötmesiyle birlikte yayvan duran ordu bir anda sağa doğru yönelip hızla sokaklara dalmaya başladı. Kral Yuhtina, tam karşıdan, saray yolundan üzerlerine akın akın gelenlere karşı, onlarca iki boynuzluyu harekete geçirdi. Binlerce er, kendilerine doğru koşan dev hayvanları fark edince, en öndeki sıranm durmasıyla birden yığılmaya, düzen bozmaya başladı. Şu okçuları, kısa boyları ve çevik bedenleriyle çatıların üzerine tırmanarak, karşılarındaki birlikleri ok yağmuruna tutarken, Amazonlar surların tepesinden, küçük kalkanlarıyla okları durdurarak ilerliyorlardı.

Kral Şirdan, böylesi bir saldırı beklemiyordu. Kom- tanları düzen bozmaması için bağırırken, yağları hazırlayanlar ilk topları fırlatmak için yayları germeye başladılar. Şehrin dört bir yanına gelişigüzel gönderirken, üzerlerine doğru koşan iki boynuzluların yoluna da bir tane attılar.

Arka çıkış kapısmda ise Amazonlar büyük yaylarını gererek kapı tepesine oklarını gönderirken, Akadlar küçük kancalı bıçaklarıyla örümcek gibi duvara tırmanmaya başladılar. Sur üzerindeki Amazonlar, bellerine bağlı olan kalın hayvan derilerinden kayışları çözerek uzadığı yere kadar koşarken önündeki savaşçıya veriyorlardı. Okçular ile Amazonlar tıkanmak üzereyken, bellerinden bağlı olanlar bir anda kendilerini surdan aşağı sarkıtıp, yan şekilde duvarda koştular. Her birinin kayışı öndeki arkadaşma emanetti.

Ölenler oluyor, bazıları düşüp yere çakılarak can veriyordu. Kral Şirdan, tıkalı olan bölgeyi duvarı yan koşarak geçip erlerinin arasına dalan Amazonlar'm çift taraflı kılıçlarıyla savaşmalarını ağzı açık izliyordu. Kurt Diyarı orduları sokak aralarında delice çarpışarak ilerlerken, çatıları temizlemekte zorlanmaya başlayan Şu erlerine yardım için Demirdağlı bin askerini gönderdi. Gerideki birliklerin kayıplarının arttığını da fark edince kara kurdunu başka bir sokağa doğru çevirdi.

Sağından solundan fırlayan yağıları tek hamlede yere sererken, Temir Tonka kalabalık birliğiyle saraya daha yakın bir noktada cenk ediyordu. Demir Ordu sokakların arasında mızraklarla savunma yaparak yavaş adımlarlar ilerlerken, Elasya ve birliği şehir budununu taşıdığı yere doğru gidiyordu. Demir Ordu'dan Elasya'mn ayrılması büyük bir güç kaybı demekti. Taryus'un adamları üzerlerine gelen dev hayvanların ilk darbesiyle ezilirken veya sağa sola kaçışırken, alevli oklarla ateşin içerisinde kalıp kurtulmaya çalışan güçlü iki boynuzlular daha da çıldır- mışçasına hareket etti.

Mızraklar ve oklarla kalın derileri yaralansa da, ancak ikisi ya da üçü yere serilebilmişti. Taryus, Elasya'mn gittiği yönü takip ettikten sonra kralın şehir efendileriyle saraya doğru çekildiğini fark etti. Arka kapıda ise durum şuydu: Tepeye varan Akadlar ilk başta, yüksek kapıdan aşağı düşerek can verseler de daha güçlü şekilde ve daha çok adamla saldırınca surlara nihayet ayak basabildiler. Akad- ların hızlı kılıç kullanmaları bu topraklarda meşhurdu. Kalın zırhlarla hareket etmekte zorlanan Hatti erleri, durmadan yer değiştirip farklı saldırılarda bulunan düşmanlarına karşı fazla dayanamadılar. Komutanlar arka kapıyı işaret ederek toplanma emri verirken, Akad lideri Nanum, "Kapıyı açın!" diye bağırdı. Kalın halat kesilip dev sürgü kaldırıldıktan sonra binlerce Akadlı çığlıklar atarak içeri daldı.

Taryus, atılan yağlarla şehrin dört tarafını saran yangını ve çatılardan düşen okçuları fark ettiğinde başını surlara kaldırdı. Güçlü bacaklarıyla yağılarım surdan aşağı fırlatan Amazon kadınlarını izledikten sonra yanındaki adamına, "Daha fazla adam

kaybedemeyiz! Kral düştü. Buradan hemen çıkmalıyız. Arka kapıya!" diye konuştu.

Ağır kayıplar vermiş Taryus'un saray yolundaki adamları emirle birlikte geri çekilmeye başlarken, çatılardan mızrakla saldıran Hatti erleri şaşkın bir hâlde neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Koca yolda oluşan boşluğu ve üzerlerine akın akın gelen Uygurileri fark edince, ihanete uğradıklarını anladılar. Alpagut Han, erlerine doğru dönüp, "Geride kalan tüm sokakları yakın!" diye emir verdi. Kral Lu ise boşalan saray yolundan Kral Yuhtina ile harekete geçip savunma hâlindeki Demir Ordu birlikleriyle savaşmaya başladı.

Akadlar o kadar hızlı girip, atlarıyla kısa sürede öyle mesafe almışlardı ki Amazonlar onlara yetişmekte gecikmişlerdi. Taryus, toplanan ordusuyla bu boşluğu kendi lehine çevirmeye karar verdi.

"Arka kapıdan! İkili koridor hadi!"

Demirdağlı kurdundan indi, arkadan yükselen alevlere baktıktan sonra hızla koşarak, saraya çıkan sokağa doğru döndü. Karşısında yüzlerce er, kalkanlarını kaldırmış, mızraklarını çekmiş hâlde bekliyordu. Kızagan Tengri'nin Kılıcı'nı çekip, "Bu, Kurt Yangını!" dedikten sonra tepelerinde, kendi ordusunun attığı yağın küçük sızıntılarını fark etti.

Kılıcıyla hızla yere indirdiğinde birden bir alev dalgası sokağa doğru ilerledi. Çatının parlamasıyla sağa sola bulaşan alevlerin arasında kalan erler, sokağı ölüm çığlıklarıyla doldurdular. Prenses Elasya, birliğiyle şehirlilerin yanma varmak üzereyken Uyguri erleriyle karşılaştı. Çarpışmaya başladıklarında yavaşça ilerliyorlardı. Temir Tonka, olanları uzaktan fark edince bağırarak geri çekilmelerini emret- se de, savaşın gürültüsünde kimse onu duymadı.

Elasya'mn öleceğini düşünmek bile istemiyordu. Atını hızla o tarafa sürerken, önüne gelen düşmanları kılıçtan geçiren erlerind, "Çekilin! Açın yolu!" diye bağırıyordu. Saldıran birliğin arkasına geldiğinde öne geçmek için çabalasa da, dar sokakta sesini de duyuramadı. Onun bu hâlini göre Gölge, koşarak yanma gelip ulumaya başladı. Bir anda hepsi arkasına döndüğünde Temir Tonka, açılmalarını emretti.

Birliğin atlıları iki yana açıldığında, Prenses Elasya'yı ve ardındaki dev birliği gördü. Hayattaydı ve ileride duran büyük kalabalığa gidiyorlardı. Yüreğine ateş salan güzel kadın, umduğu gibi onların tarafını seçmişti.

"Geri çekilin!"

İki yanmdan atlılar sokaktan çıkarken, kendininkini de ters yöne döndürüp dev kara kurda, "İyi ki varsm canavar!" dedikten sonra güldü. Prenses hayatından endişe duyan tarkanı görünce, kalbi umutla doldu. Birliklerine şehirlileri korumalarını söyleyip savunma pozisyonu almalarını emrederken, Taryus iki tarafında oluşan dev koridorla arka kapıdan çıkmak üzereydi. Amazonlar onu fark ettiklerinde üzerine saldırsalar da az sayıda olmalarının verdiği dezavantajla onu kaçırdılar. Ardına taktığı binlerce katille saraydan kaçan Taryus'un ardından Amazonlar, sarayın önünü koruyan düşmana doğru saldırıya geçtiler.

Alpagut Han da dev orduyla karşılarında bitiverince, ezip geçmeleri çok kısa sürdü. Borüler sarayın kapısındaki muhafızları daha oklarına davranamadan öldürülünce, Buga Kağan atından indi. Alpagut Han da inince, Borüler ile beraber sarayın içine daldılar.

Merdivenlerde ustaca hareketlerle Han'a ve Buga Ka- ğan'a yol açan Borüler, hızla ilerliyorlardı. Kral Şirdan ise koşarak bir üst kattaki geniş balkona çıktı. Balkon şehri tamamen görüyor ve merdivenlerle en alt kata bağlanıyordu. Önce sağına soluna baktı. Kendini aşağıya atmayı planlarken, canının tatlığı onu korkuttu. Taryus'un ihanet ettiğini, kardeşinin orduları yönetmediğini bu kadar kısa zamanda yenilmesinden anlayabiliyordu. Borüler, Kral Şirdan'a doğru ilerlerken Demirdağlı, alevlerin arasında kaçmaya çalışan erleri teker teker indirip saraya doğru hareketlendi.

Bu sırada omzunu sıyıran bıçakla cesetlerin arasında dengesini kaybedip düştü. Ardına baktığında Deşici'nin bir bıçak daha çıkarıp fırlatmak üzere olduğunu fark etti. İki adamı, savaştaki hengâmeden sağ çıkamamıştı. Yanında yatan erin kalkanını doğrultup son anda kurtuldu.

Ayağa kalkıp kalkanla üzerine doğru giderken Deşici, "O çarkı bana vereceksin Demirdağlı!" diye bağırdı. Koşmaya başlayan katil üzerine atılacakken, ezilen et sesi duyuldu ve fışkıran kan Demirdağlı'nın üzerine sıçradı. Ardından gelen hırıltı ve çatırdayan kemik sesleri ile Deşici'nin, Gölge'nin dişleri arasında paramparça oluşunu izledi. Gülümseyerek, kurduna doğru yönelip yan tarafından üzerine zıpladı.

Paramparça olmuş Deşici'nin bedenini sağa doğru fırlatan Gölge'nin ağzından kan damlıyordu. Onu daha da

Borü 3 -Kurt Yatıgım- iştahlandırıp, vahşileştiren savaş ortamında tekrar harekete geçmek için beklerken çabışlardan biri, "Taryus kaçtı!" diye bağırdı.

Hemen kurdunu o tarafa doğru sürdüğünde arka kapının ardına kadar açık olduğunu ve uzaklaşan dev birliği fark etti. Durumu hemen haber vermek için babasına doğru kurdunu sürerken, Alpagut Han sert bir tekmeyle açtığı gösterişli kapıyı hızlı adımlarla geçerek Şirdan'm karşısına dikildi. Borüler Hemen etrafını sardılar.

Kendi kanından bile olanlara acımayan kral, korkulu gözlerle Alpagut Han'a bakıyordu. Nefes nefese kalmış Han, "Bana acı! Ben senin kadar güçlü değilim. Hata yaptım! Dost olabiliriz tekrar!" sözleriyle kahkahaya boğuldu. Buga Kağan tiksinerek bakıyordu krala.

"Taryus... Ya o nerede?"

"Bilmiyorum! Bak anlaşabiliriz. Şehir, taht hepsi senin olsun!"

"Demek Hattiler'in demir tahtını hayatın için bana vereceksin öyle mi?"

"Zaten senin! Şehrim yangın yeri, bak!"

Alpagut Han, "Diz çök! Pusatını at!" diye bağırdı.

Kral Şirdan korkuyla kılıcını yana doğru atıp diz çöktü. Kollarını iki yana açıp başını kaldırdı.

"Bak! Bak seninle anlaşabiliriz gördün mü? İstediğin limanımı kullan. Sana dilediğin kadar gemi veririm!"

Alpagut Han kahkaha atarak, "Onu zaten alacağım. Belki de aslanlar çoktan almışlardır!" dedikten sonra pusatını hızla boynuna indirdi. Uzun zamandır kendilerini zorlayan yağısının kopan kellesi yere düşerken beraberindeki Börüler'in yüzünde gülümseme belirdi. Buga Kağan'ın gözlerindeki öfke hâlâ aynıydı.

Alpagut Han aldıkları şehrin dört bir yanından yükselen utku haykırışlarını dinliyordu. Pusatındaki kan, biraz önce öldürdüğü Kral Şirdan'm kopan kellesine damlıyordu. Buga Kağan ve Kral Lu hemen arkasındaydılar. Tiksinerek baktığı yağısının kelesine sert bir tekme atıp merdivenlerden aşağı yuvarladı.

"Sana demiştim Kral Şirdan! Merdivenlerinden kaç kelle yuvarlanır bilmem demiştim!"

Bu sırada kara kurduyla merdivenleri dörder beşer tırmanan Demirdağlı'nın geldiğini gördüler. Buga Kağan öfkeliydi. Katiller ordusunun lideri ortalıkta yoktu.

"Baba! Taryus ve ordusu... Arka çıkıştaki birlikleri alt edip kaçmış."

"Nasıl olur? Akadlar da oradaydı!"

"Bilmiyorum baba ama Akadlar şehirde savaşıyorlardı. Bir boşluk bulmuş olmalı."

Buga Kağan öfkeyle bağırmaya başllayınca Alpagut Han, "Temir Tonka nerede? Bana onu bul! Buga Kağan ordudan beş bin kişi topla hemen! Akadları da yanma al! Gerekirse günbatısı limanlarına kadar Taryus ve köpek sürüsünü kovala ama yok et!" dedi. Demirdağlı hızla kurduyla Temir Tonka'yı bulmak için şehrin sokaklarına dalarken, Buga Kağan, merdivenleri indi ve çabışlara emirler yağdırdı.

Demirdağlı, andasmı nerede bulacağını az çok tahmin edebiliyordu. Prenses Elasya ise, şehir budununun olduğu yerde bekliyordu. Kendilerine çıkan tek sokaktan bir birliğin ilerlediğini gördü. Gelenler her ne kadar Uyguri savaşçıları olsa da yine de, "Hazır olun!" diye emir verdi. Arkasındaki şehirliler korkuyla sinmiş bir hâlde bekliyorlardı. Gelenler yaklaşınca biraz daha içi rahatladı.

"Tamam pusatları indirin!"

Gelen Temir Tonka'ydı. Onu savaşın başında çarpışmadan kurtarıp, sonrasında birliğiyle saldırıya katılmıştı. Atını önlerine kadar sürüp, çengin izlerini yüzünde is ve kanla taşıyan tarkan, yere zıpladı.

"Konuşamadık. Dediğimi yapmışsın."

"Dediğini değil, doğru olanı yaptım Temir Tonka."

Tarkan gülümseyerek her bakışında içini ısıtan prensese bakakaldı. Elasya, her sesini duyuşunda yüreğinde depremler yaratan bu savaşçının her söylediğini yapmaya hazırdı. İkili birbirine kilitlenmiş hâlde dururken arkadan gelen, "Demirdağlı geliyor!" haykırışıyla sokağa doğru döndüler. Kısa süre sonra yanlarına vardığmda, kara kurt, kızıl gözlerini Prenses Elasya'mn erleri üzerinde gezdirdi.

"Alpagut Han seni görmek ister anda. Hemen gitmeliyiz. Taryus ve ordusu arka çıkışı aşmışlar."

"Nasıl olur!"

"Hadi! Kaybedecek zamanımız yok! Şehir düştü, şimdi sıra Taryus'un peşine düşmekte!"

Temir Tonka atma atladığı sırada prenses, "Demir- dağlı!" diye seslendi. Kurdunu bir anda durduran savaşçı, Elasya'ya baktı.

"Ya kral? Kral öldü mü?"

Sesindeki titreme fark edilmeyecek gibi değildi. Kardeşinin ölüm haberini belki de celladına soruyordu. De- mirdağlı hiçbir şey demeden başını salladı. Temir Tonka, "Sen de gel prenses! Belki Alpagut Han'ın sana soracakları vardır. Şu Taryus denen köpek hakkında," dedi. Elasya, Demirdağlı'nın işaretiyle kendisine bindiği atı getiren Uy- guri erinden kayışları aldı. Hızla üzerine atlayıp, arkalarından, başını öne eğerek gözyaşlarıyla ilerledi.

O, her ne kadar zalim ve kendi kanma kıyan bir kral olsa da, içi acımıştı. Kardeşiydi ve ölümü gerçekten sarsmıştı. Üçü Alpagut Han'ın yanma, sarayın büyük bahçesine gittiğinde, Buga Kağan emirler yağdırarak orduyu toparlıyordu.

Alpagut Han, prensesi görüp, "Doğru tercih yaptın," dedi. Elasya sadece başını sallamakla yetinirken Han, bu sefer bakışlarını Temir Tonka'ya çevirdi.

"Şehir toparlanıp, diyarda adalet yerine gelene kadar burada kalacaksın Temir Tonka."

"Emredersiniz Han'ım!"

Buga Kağan beş bin er ve Akadlarla şehrin arka girişinden hızla çıktı. Taryus'un izini kaybetmek istemiyordu. Andası Torumtay'ın öcünü ne pahasına olursa olsun alacaktı.

İki Gün Sonra

Açık gecede, ılık rüzgârla sallanarak ilerleyen gemilerde görevli olmayan herkes uykusundayken, biri acı inlemeler içerisindeydi. Ulu Bilge, uzandığı yatağında sımsıkı kavradığı yatak kumaşıyla, gözlerini tüm gücüyle sıkıyordu. Nefesi daha da hızlandığında birden gözlerini açtı. Bakışları donuk ve sabitti. Transa geçmek üzereydi. O anda kulağına gelen, "Sakın gelme!" sesiyle bulunduğu ortamdan tini sıyrıldı.

Karanlık bir ormandaydı. Etraf soğuk ve ıssızdı. Hemen karşısmdaki kaim gövdeli iki ağacın arasından ilerleyen patika yoldan gideceği sırada dört adam beliriverdi. Kara cübbeli, yüzleri kapalı, tek ellerinde hardan topuzlar tutuyorlardı.

"Gelme yabancı! Sakın buraya gelme!"

"Sizler de kimsiniz?"

Sesleri yankılı gelen, yüzleri belli olmayan dört cübbeliye bakıyordu.

"Nesin sen yabancı?"

"Ben tinler acununda kayık çekenim!"

"Basit bir büyücü bizden korkardı. Sen korkmuyorsun! Yanmda getirdiğin orduyu ölümden başka bir şey beklemiyor. Ateşin çocukları, soğuk toprakların kurtlarına liderlik ediyorlar. Ardmdaki ordunun gücü onları yenmeye, senin gücün de bize yetmez!"

Ulu Bilge kaşlarını çatıp hafifçe gülümsedi.

"Ardınızdaki görünmez sandığınız kara tinleri görüyorum! Onlara güveniyorsanız, hepsi için hardan bir çukur biliyorum!"

Kara cübbeli dört adam birbirine baktı.

"O zaman yabancı, kemiklerin nasıl çatırdayarak kırıldığına, ordunun etinin nasıl sıyrıldığına şahit olmaya hazır ol! Ölüme kürek çektiğin her günde, nefes adığın anların tadını çıkar!"

Dördü birden tek duman olup ortalıktan kaybolduklarında, Ulu Bilge titreyerek kendine geldi. Ensesinde hissettiği karıncalanmaya elini atıp ovarken, "Güçlüler... Çok güçlüler!" diye söylendi. Yattığı kamaradan çıkıp, tahta merdivenleri gıcırdatarak güverteye ulaştı. Yüzüne vuran rüzgârda derin bir nefes alıp, düşüncelere daldı. Aslanları bekleyen yağı, umduklarından daha mı güçlüydü?

Ulu Bilge'nin güvertede olduğu anlarda Temir Tonka, sarayın odalarmdaki balkonlardan birinde oturuyordu. Sırtını duvara yaslamış, şehri izliyordu. Prenses Elasya, sessizce yaklaşıp ona baktı. Oldukça dalgın görünüyordu.

"Aklını kurcalayan nedir yiğit savaşçı?"

Prensesin sesiyle birden balını ona doğru çeviren tar- kan, aniden ayağa kalktı.

"Hiç!"

"Olduğun yerden çok tedirgin kalktın ve dalgındın. Yoksa... Şehirde kalma görevin hoşuna gitmedi mi?"

Temir Tonka, gecenin yıldızlarını hapsetmiş gibi bakan kara gözlere kilitlendi.

"Hoşuma gitmeyen şehirdeki görevimin bitecek olması prenses."

Elasya'mn elleri buz gibi olmuştu. Heyecandan titriyordu.

"Temir Tonka daha açık konuş!"

Prensesin gözleri öyle güzel bakıyordu ki tarkanın dili tutuluyordu sanki. Başını şehre doğru çevirip derin bir nefes aldı.

"Demem şu prenses; Alpagut Han hazır buradayken, bunu sana söylemem gerekli. Söylemeliyim ki gerekirse yerime başkasını koysun. Sen yüreğime od düşüren, sabahıma güneş olansın. Yanımda at sürerken, dalgalanan saçlarından kokunu getiren rüzgarda, bana hayatı fısıldayansın. Öfkelendiğinde bakışları kaplan kadar vahşi, güldüğünde ana kucağı kadar huzur verensin. Dudaklarından verdiğin nefeste, göğe sadece benim adımı bırakmanı istiyorum Elasya!"

Temir Tonka, prensesin elini iki avucunun içine aldığında heyecandan yüreği patlayacak gibiydi.

"Hatunum ol! Sana acunda kimsenin takamayacağı kadar değerli gönül tacımı, saçlarını koklayarak vereyim. Kabul edersen, kara gök bile seninle anlam kazanacak. Her rüzgâr nefesin, her adım attığım toprak merhametin olacak."

Prenses Elasya, heyecanla inip kalkan göğsüyle kendini tedirgin bir hâlde bekleyen tarkana sarıldı. Gülümseyerek, en içten ses tonuyla, "Kralım ol Temir Tonka!" dedi.

Alpagut Han ise Kral Lu, Kral Yuhtina ve Amazon Ece- si'yle görüşüyordu. Ece, buğulu gözlerini sevinçle Hana kaldırarak, "Dediğin gibi oldu Alpagut Han. Buraya adalet getirecek olan onurlu prenses ve Temir Tonka'yı şehrin başına koydun. Amazonlar kararından çok mutlular," dedi.

"Bu topraklarda kan akıttınız. Ordumla beraber sırt sırta savaştınız. Olması gereken buydu."

Alpagut Han, kendine gülümseyen Kral Yuhtina ve Kral Lu'ya baktı. Yenilmezin kafatasına doldurulan kımızını kaldırıp, "Dostluğumuza!" dedikten sonra başına dikti. Kral Yuhtina, içkisini bitirdikten sonra Han'a baktı.

"Gün doğumuyla beraber geri dönüş yoluna çıkacağım Alpagut Han. Kızılyanda, Babilli birkaç dostuma uğrayıp, yurduma döneceğim."

"Tanrı yolunu açık etsin Kral Yuhtina. Budunun zor zamanlar geçirdi. Onları adaletinle mutlu edesin. Sen, büyük ve korkusuz bir kralsın."

"En kısa zamanda Büyük Han Alpagut Han'ı, bu sefer savaş dışında yurdumuzu onurlandırması için bekleriz."

Alpagut Han gülümseyerek başını salladı.

"Tabii dostum. Hem deniz ticaretiyle ilgili de konuşmuş oluruz."

Amazon Ecesi de, gün ışıklarıyla yola çıkacağını söylerken Kral Lu, "Dönüşte beraberiz Alpagut Han," diyerek gülümsedi.

"Ejderha büyük kahramanlıklar yaptı. Sizin gibi dostlarla tekrar yol almak güzel olacak. Kurt Otağı'nda ordunla beraber dinlenip, yola öyle devam edersin Kral Lu."

"Sizin himayenizdeki topraklarda güvenle dinlenmek erlerime de iyi gelecektir."

Dörtlü konuşmalarına bir süre daha devam ettikten sonra kalkmak üzereyken, Temir Tonka ve Prenses Elasya içeri girdi. Alpagut Han ellerini açıp gülümseyerek, "Benim yiğit kaplanım, kutlamaya geç kaldınız!" dedi. Prensesin utangaç bakışları ve Temir Tonka'nın heyecanlı duruşu dikkatini çekmişti.

"Han'ım! Size söylemem gereken önemli bir durum vardır."

Alpagut Han, ikisinin hâlinden durumu anlamış olacaktı ki gülümseyerek yiğit tarkanına, "Seni dinliyorum Temir Tonka," dedi. Yutkunarak söze girmek için hazırlanan savaşçıyı diğer krallar gülümseyerek izliyorlardı. Onun gibi büyük bir savaşçıyı bu hâlde görmek neredeyse imkânsızdı.

"İzniniz olurfea, Prenses Elasya'yı evdeşim olarak almak isterim Han'ım!"

Yüzü kızarmış bir hâlde bakışlarını Han'ınkine kaldıramayan tarkanı süzen Alpagut Han, "Olmaz!" dedi. Verilen cevapla ikisi de sanki göğsüne ok yemiş gibi sarsıldı.

"Olmaz Temir Tonka! Böyle olmaz! Gün ışığında ikiniz de hazır olun. Dostlarımız yola çıkmadan Kurt Diyarı orduları ve Demir Ordu'nun şahitliğinde, onu evdeşin ilan edeceksin."

Temir Tonka bir anda gülümseyerek Han'a baktı. Ayağa kalkan Han, oğlu gibi sevdiği Temir Tonka'ya sarılıp, omuzlarına sertçe vurdu. Salonda neşe hâkimken, öfke, Buga Kağan'm nefesindeydi.

Taryus ve adamları bir kasabada sıkıştırılmış, kanlı cenk devam ediyordu. Sayıca fazla olan birliğiyle, katilleri acımadan biçerek ilerlerken, "Neredesin köpek!" diye bağıran Buga Kağan, her yerde yağısını arıyordu. Nanum'un binlerce atlısı çevreyi sararken, kaçacak yeri kalmadığını anlayan Taryus, nefes nefese bir evin içerisindeki boş ahşap fıçıya girmişti.

Buga Kağan, tüm adamlarına evleri kontrol etmelerini emredip, yerde yaralı hâlde olan katillerden öfkesini çıkarmaya başladı. Pusatını acımasızca kendine kalkan ele

vurup koparıyor, nefes alan tek yağıya acımadan boğazına indiriyordu.

Bir süre sonra şişman, kısa boylu Taryus, ecel terleri içerisinde Buga Kağan'ın karşısına getirildi. Baştan sona süzdüğü yağısına bakıp tiksinerek tüküren kağan, "Sen ha! Demek sen bunca katili toplayıp, benim andamı öldüren köpeksin!" diye gürledi. Nanum, uzaktan kağanı izlerken, erlerine dikkatli olmalarını, tek kişinin bile kaçmaması gerektiğini emretti.

"Andan kimse ben öldürmedim!"

"Kral Şirdan'ın sarayını koruyan adamların öldürdüler. Acımadan yaktılar!"

"O yağları Demir Ordu fırlattı! Benim erlerim değil! Andanı ben öldürmedim. Kim öldürdüyse, emrimde kaç adam varsa hepsini veririm. Sana hizmet ederim."

Buga Kağan, Taryus'un yüzüne sert bir tekme attı. Sırtüstü düşen adamı iki er kaldırarak tekrar diz çöktürdü. Burnundan kanlar akan ve aldığı darbeyle şaşkm bakan gözlerinde büyük bir korku vardı.

"Sen benim ordumda pusat sallayacak kadar onurlu musun ki köpek!"

Kağan çevresine bakınca birbirine yakın iki genç ağacı gördü.

"Sana ne yapacağımı biliyorum! Erler, bunu ağaca gerin!"

Uyguri erleri Taryus'u apar topar iki ağacm ortasma getirip, elleriyle ve ayaklarma halatlarla kalın düğümler attılar ve beklediler. İki yandan bağladıkları halatlarla, onar kişi iyice asılarak, genç ağaçları ortadaki Taryus'a kadar eğdi.

Katillerin lideri, gerilen ağaçlara dört tarafından bağlandıktan sonra korkulu gözlerle sağına soluna bakmaya başladı. Usunu kaybetmişçesine yalvarıyordu. Buga Kan, elini kaldırıp, "Bırakın!" diye haykırdığında, ağaçları tutan onar er bir anda halatları bıraktılar.

Ters tarafa doğu tekrar eğildiğinde, kolları ve bacaklarından ağaçlara gerilmiş olan Taryus'tan sadece kısa bir acı sesi çıktı. Sol bacağı ve kolu kopup diğer ağaçla sav- rulurken, beline kadar bir yaprak gibi yırtılan bedeninden bağırsakları kanla beraber boşaldı. Kalan tarafı diğer ağaçla bir bez parçası gibi savurulurken Buga Kağan yumruklarını sıktı.

"Kobrat!"

Uzun boylu, kağanı gibi dev cüsseli kel, otuzlarındaki tecrübeli komutan koşarak geldi ve selam verdi.

"Emredin Han'ım!"

Kemikli düz burnu ve ince, kalkık kaşlarının altında ateş gibi parıldayan ela gözleriyle herkes tarafından korkulan bir siması vardı.

"Torumtay uçmağa vardı. Sen ona en yakın olandın. Yıllardır bilirim seni. Aslanlar için az cenge girmedin. Bundan sonra ordumun komutanı sensin Kobrat!"

"Benim için onurdur kağanım!"

"Yaşayacaksın, yaşatacaksın ama yağıya tek nefes aldırmayacaksın! Gözü karalığını bilirim Kobrat, sana güveniyorum!"

Kobrat, eliyle sert bir şekilde geniş göğsüne vurdu. Yanına gelen Nanum, "Bitti mi Buga Kağan?" diye sordu.

"Bitmedi Nanum! Bu ahmak sadece yapması gerekeni yapmıştı. Yani kendine pusat çeken orduya karşı o da çekti. O görünen suçlu. Bir de görünmeyen, kimsenin dile getirmediği var!"

Kobrat, kağanının dikkat çeken sözlerini dinliyordu. Nanum, meraklı bir hâlde, "Kimden bahsedersin Buga Kağan?" diye sordu.

"Torumtay'ı cenk meydanında yalnız, yağının önünde bir yemmiş gibi bırakan her kimse ondan Nanum!"

Akadlı savaşçı başını sallayarak, "Kurtları diyorsun," dedi. Kobrat, kağanmın düşüncesine sonuna kadar katılıyordu. Bu yüzden başıyla sözlerini onayladı.

"Kurtlar! Döndüğümüzde yüzüne söyleyeceğim kurtlar!"

Buga Kağan, Kobrat'a yola çıkmak için hazırlanmalarını emredip, Akadlı ile atlara doğru yürüdü. İçi soğumuyordu. Torumtay'ın acısı, dinmek bilmeyen bir öfkeye dönüşmek üzereydi.

Demir Han

Şafağın kızıl ışıkları tepeliklerden mızrak gibi göğe saplanırken, kara kurduyla avdan gelen Demirdağlı, şehre hızla girdi. Geceyi,"kurdunun avlanışım izleyerek ve Toprak Ana'ya yorgun bedenini bırakıp, dinlendirerek geçirmişti. Toplaşan kalabalığa ve çabışlarm toplanma çağırıla- rma bakıp yeni bir saldırı haberi mi var diye hemen saraya gitti. Büyük kapıda bekleyen kralları, babasını ve Amazon Ecesi'ni gördüğünde, "Ordular neden toplanıyor baba? Bir saldırı haberi mi geldi? Yoksa Taryus..." dediği sırada Han, gülümseyerek omzuna dokunup susturdu.

"Bu sefer savaş için değil oğul. Gel!"

Demirdağlı da babasını izleyerek tüm şehri gören büyük balkona çıktı. Ordular önünde meraklı gözlerle onlara bakarken Temir Tonka ve prenses göründü. Elasya, yerleri dalga köpükleri gibi süpüren, kar gibi beyaz bir elbiseyle, kuğu kadar zarif bir hâlde andasının koluna girmiş geliyordu. Temir Tonka ise özenle temizlenmiş kuyagıylaydı. İkili Alpagut Han'ın yanma durup beklemeye başladı.

"Benim yiğit erlerim! Dostlarımın korkusuz savaşçıları! Bugün, yeni bir Han'ın doğumuna şahitlik edeceksiniz! Kurt Diyarı'nda namı dileden dile yayılan, ordularımın komutanlarından Temir Tonka, bundan sonra Demir Taht'ın sahibidir! Adı Demir Han olarak anılacaktır! Evdeşi Kraliçe Elasya'dır!"

On binler İkiliyi coşkuyla alkışlarken Demirdağlı gülümseyerek andasının mutluluğunu izledi.

"Hatti topraklarında bundan sonra bir kurdun adaleti hüküm sürecektir! Ulu Tengri onlara kut versin! Soyları soylansın! Koca bir boy olup bu topraklara kök salsınlar!"

Temir Tonka, evdeşi Elasya'nın yüzüne bakıp, yumuşak, parlak saçlarına vuran güneş ışığıyla güzelliğini izledi. Alnından öptükten sonra, "Var oldukça, nefes aldıkça tinim, seninkine eştir," dedi.

"Hatunun, her nefeste seninledir Demir Han!"

Temir Tonka, yeni adını ilk kez Alpagut Han'dan sonra evdeşinden duymanın mutluluğunu da yaşıyordu. Ordular bu haberi kutlarken, Amazon Ecesi, yola çıkmak için savaşçılarına hazırlanmalarını söyledi. Demirdağlı, anda- sını tebrik edip, kardaş gibi sımsıkı sarıldıktan sonra gülümseyen yüzüne baktı.

"Sonunda seni gülerken görebildik Temir Tonka."

"Fazla sürmez anda."

"Neden?"

"Bensiz ne yapacaksın? Aklım hep sende kalacak Börü."

"Börülerimle beni merak etmene gerek yok. Sen bu topraklara gereken, geç kalmış adaleti ver yeter anda. Bileyim ki bu topraklarda her zaman güçlü bir dostum var. Bileyim ki burada adalet var!"

"Her zaman anda! Her zaman!"

Demirdağlı sonrasında babasına yöneldi.

"İznin olursa gitmek isterim baba."

"Nereye oğul? Taryus'un peşine mi?"

"Hayır, kardaşım Asena'nın peşine baba."

"Tendübay Kağan'dan bir haber gelmedi. Çoktan gemilerle yola çıkmış olmalı. Tek başına nasıl gideceksin?"

Amazon Ecesi, bir anda söze girdi.

"Sizler karayan limanlarından gidemezsiniz ama o gider. Atlarınız, arabalar ve ordu balçıkta, kayalıklarda gidemez ama kurt gider."

Demirdağlı gülümseyerek babasına baktı.

"Peki karşıya .nasıl geçecek?"

"Amazonlar onu bırakırlar. Hatta yanında özel muhafızlarımı da gönderirim. O topraklarda eminim dostumun oğluna yardımcı olacaklardır."

Demirdağlı gülümseyerek eceye bakarken, babasının akima kendinden geçtiği zaman rüyasına giren adamın söyledikleri geldi.

"Peki, çok dikkatli ol oğul! Karaya indiğinde bir an önce Tendübay Kağan'ı ve ordusunu bul."

"Merak etme baba.

Birkaç saat sonra Demirdağlı, hazırlıklarını tamamlamış hâlde babasının karşısındaydı. Alpagut Han, oğlunun omzuna dokunup, "Ejder Çarkı şendedir. Onu koru ve savaş bittiğinde kimsenin bulamayacağı bir yere sakla oğul," dedi.

"Merak etme baba. Böylesi bir gücün bilinmeyen ellere geçmesine izin vermem. Agartalılar da yanımdalar."

"Üçü de seninle mi gelecek?"

"İkisi benimle gelecek baba. Biri, ben dönene kadar Kurt Otağı'nda olacak. Senin yanmda olması içimi de rahatlatacak. Asena yağı topraklarmdayken, Ulu Bilge de onlarla beraberken yanında tinsel gücü kuvvetli biri olmalı.

"Çok dikkatli ol oğul! Kızagan Tengri'nin Kılıcı, yağı üzerine kan kızılı parlasın. Son kurt süren; benim yiğit oğlum, kandaşlarıma güç olsun. Ulu Tengri yanmda olsun!"

Demirdağlı ve babası sıkıca birbirlerine sarıldıktan sonra birbirlerine baktılar.

"Seni bir kere kaybettim sandım. Bir daha o harı yüreğime bırakma!"

"Kurt Otağı'na kara kurdumun tepesinde, yağı kellesinden kadehlerle geleceğim baba!"

Demirdağlı, iki Ağartalı ve dev kara kurdu, Amazonlar ile yola çıkarken, Kral Yuhtina da, ordusuyla kızılyana doğru harekete geçti. Alpagut Han ise Temir Tonka'yla ve- daştıktan sonra gülümsedi.

"Yanıma yirmi börü ve bin erimi alıyorum. Buga Kağan dönüşte orduyla Kurt Otağı'na gelir. Hem ordu çok zorlu iki cenk gördü. Dinlenmeleri gerek. Yol için de hazırlanmaları lazım. Yeterli erzak sağlanmalı. Yaralılar biraz olsun iyileşmeliler."

"Emredersiniz Han'ım!"

"Kral Lu ile yola çıkacağız. Akadlı Nanum da yurduna dönebilir. Babasına, dostluğunu asla unutmayacağımı söylesin Demir Han!"

İkili gülümseyerek birbirlerine bakarken, Alpagut Han, tarkanın ensesine elini koydu. Hafifçe sarsarak, "Sana bu adı da, krallığı da boşa vermedim. Sen bunu hak ettin. Gerisinde de adaletinle yönet ki ben de gördüğüm şeyle gururlanayım," dedi.

"Şüpheniz olmasın Han'ım!"

Alpagut Han, bin eri ve yirmi borüyle, Kral Lu'nun altı bine yakın sağ kalmış erden oluşan birliğine katılıp yola çıktı.

Ejderin Dişi

Tendübay Kağan ve ordusu, günler sonra kimsenin olmadığı bir sahile yanaştı. Yüzlerce gemiden erler ve hayvanlar akın akın indirilirken, kağan, orduyu gözüne kestirdiği bir tepeliğe doğru hareketlendirdi. Daha yüksekte ve çevreyi gören bir düzlükte orduyu toplayıp yola devam etmeyi umuyordu. Şu erleri gemiler boşaldıkça içeride kalan eşyaları da indirirken, Çoğa etrafı süzüyordu.

Ordu tamamen toparlandığında, Şu çabışı, "Her şey tamam Tendübay Kağan. Ölen ya da hasta tek bir hayvan yok. Erzak depolarını doldurmamız onları kurtardı," dedi. Kağan başını sallayarak ileriyi gösterdi.

"Gidiyoruz! Amisonya, Han'ımıza gelen kandaşlarımızın anlattığı gibi, ileride beyaz surların başladığı yerde.

Aslanın ordusu yola çıkarken, geride kalan beş Şu eri gemilerin yanında beklerken Alpagut Han ve Kral Lu, coşkun bir ırmağın kenarına yaklaşmıştı.

"Burada dinlenelim!"

Şu ve Uyguri erleri çadırlarını kurmaya başlarken, Buga Kağan Demir Tahta varmıştı. İçerideki koca ordunun arasından geçip sarayın merdivenlerini koşarak çıktıktan sonra Kobrat ile taht salonuna gitti. Alpagut Han'ı beklerken karşısında Temir Tonka'yı bulan kağan şaşkın bir hâlde, "Alapagut Han nerede Temir Tonka?" dedi.

"Han gitti. Ordunun sizlerle birlikte Kurt Otağı'na dö-
neceğini söyledi. Nanum'un yurduna dönüp, babasına her zaman kadim dostumuz olduğunu söylemesini istedi."

"Ya bu şehir? Şehri kim yönetiyor? Bu Hatti Prensesine geri mi verdi?"

"Şehri ben yönetiyorum Buga Kağan. Büyük Han'ımız beni buraya Han olarak ilan etti. Elasya da artık benim ev- deşimdir."

Buga Kağan kaşlarını kaldırıp içten bir kahkaha attı.

"Demek Han oldun ha tarkan?"

"Buga Kağanım..

"Sus! Demek ben Torumtay'ın öcü peşindeyken, sizler burada krallık oyunları oynadınız. Bu Hatti..."

"Sakın! Sakın ona söz etmeye kalkma Buga Kağan!"

Borüler bir anda ellerini pusatlarına attılar. Buga Kağan çevresine bakarken, Kobrat öfkeyle etrafını süzüyordu. Nanum, çıkacak fırtınayı sezmişti.

"Ben Demir Han! Demir Tahtın ve Demir Ordunun sahibi Demir Han! Seninle gelecek olan ordu hazırda bekler Buga Kağan!"

"Demir Han demek, öyle mi? Torumtay'ı cenk meydanında yalnız bırakanlar, sana ne kadar güzel bir ad bulmuşlar!"

"Sen ne dersin? Han'ımız hakkında nasıl böyle konuşursun? Tendübay Kağan bu konuşmanı duysa, kelleni çoktan alırdı!"

İkisi bir anda pusatlarmı çekip birbirlerinin boğazına dayadılar. Kobrat pusatını çekip kağanını büyük dikkatle korurken, Nanum yayvan kılıcıyla solundaki Börüler'e bakıyordu.

"Şehrimden defol git Buga!"

"Çok güvendiğin Demir Orduları birkaç gün önce beraber yendik! Merak etme, yine gelip yenerim!"

"O gördüğün, korkak biri tarafından yönetilemeyen bir orduydu. İhanete uğrayan bir ordu! Bir daha gelirsen benim ordumla karşılaşırsın! O namlı Demir Ordu'yu tastamam karşında bulursun! Gidişinin ardından bana gelecek olan haberi bekleyeceğim!"

"Neymiş o haber tarkan?"

"Kellenin vurulma haberi! İhanet yoluna girmek üzeresin, bilesin!"

İkisi de dişlerini sıkarak bir süre birbirlerine baktıktan sonra geri çekildiler. Buga Kağan öfkeyle salondan çıkarken, orduların çabışları onu dışarıda bekliyorlardı.

"Aslanın erleri benimle kızılyana gelecekler. Kurtların başına bir lider bırakın. Kurt Otağı'na dönecekler."

Çabışlar şaşkın hâlde bakıyorlardı.

"Hadi!"

Çabışlar sert emirle koşuşturarak giderken Nanum'a dönen kağan, "Sen de yurduna dön artık Akadlı. Benim yolum bundan sonra kanlıdır. Sen, babanın emrini yerine getirdin," dedi.

"Küçük kardeşim ya da onlarca cenk görmüş komutanı dururken, babam niye beni gönderdi sanarsın Buga Kağan? Benim usum da tinim de kanlıdır. Sen, andan konusunda doğru düşünürsün. Aslanların ordusunun çoğu ağabeyinle gitti. Ne yapacaksın? Bu kadar erle Kurt Diya- rı'na gidip Alpagut Han'a ne diyeceksin?"

Buga Kağan, Akadlı'nın sözlerini düşünüyordu.

"Ağabeyim gelene kadar obamda oturacağım, merak etme Nanum. Sen yurduna dön hadi."

"Oturmayacağım bilecek kadar seni tanıdım Buga Kağan. İzin ver geleyim. Üç bine yakın atlı savaşçımla senin gibi güçlü bir kağanın dostu olayım."

"Gidelim o zaman!"

Buga Kağan ve Nanum, dışarı çıkıp, atlarına bindikten sonra kendi erleriyle yola çıkarken, Temir Tonka saraym balkonundan onlara bakıyordu. Ardından gelen evdeşi Elasya, "Bu nasıl oldu? Yani siz nasıl bu hâle geldiniz?" diye sordu.

"Birkaç gün önce aynı tarafta pusat sallıyorduk. Buga Kağan'ın öfkesini bilirim, geçecektir. Andasının ölümünden Börükanlar'ı suçlu görmesini anlayamıyorum. Cenk- teydik. Ne olacağını sadece Tanrı bilir. Umarım dönüş yolunda kimin küçük kağanı olduğunu hatırlar. Yoksa, sonu iyi olmaz!"

Temir Tonka'nm gözleri öfkeyle parıldadı. Elasya, evdeşinin kolundan tutup, "Hatırlayacaktır, merak etme. Ya geride kalan ordu?" diye sordu.

"Çabışlar birazdan gelirler. Yola çıkmak için erzakı tamam. Yaralılar da iyi dinlendiler."

Temir Tonka ve evdeşi saraya geri girerken Alpagut Han, kendisi için kurulmuş olan otağda dinleniyordu. Geceyi de burada geçirip, yola öyle devam etmek istiyordu. Ordu için coşkun ırmaktan su taşıyan genç erler kazanları doldururken, bir yandan da yakılan ateşlerde çorbalar pişirilmeye başlanmıştı.

Kral Lu, çadırının önünde, belindeki bıçakları havaya atıp, toprağa sert saplanışmı izliyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Kısa süre sonra yanına gelen bir eri, "Kralım, Alpagut Han aş için oturmak üzere," dediği anda
Lu, hızla yerinden kalkıp otağa doğru yürümeye başladı. Bu sırada kendine doğru gelen Börüler'den birini fark etti.

"Ulu Han, sizi aşa çağırır Kral Lu."

Gülümseyerek, "Ben de ona gidiyordum," dedikten sonra peşinden yürümeye devam etti. Otağa girdiğinde sıcak çorbalar ve ekmekler yer sofrasına konulmuştu.

"Gel dostum! Aşımızı beraber kaşıklayalım!"

Kral Lu gülümseyerek Alpagut Han'ın karşısma oturduğunda sofraya kurutulmuş et de konuldu. Eliyle, "Hadi!" dedikten sonra gülümseyerek ekmekten bir parça koparıp, çorbasını kaşıklamaya başlayan Han, kurutulmuş ete uzanan dostuna baktı.

"Önce sıcak çorbanı içseydin kral. Bak böylesini sarayında bulamazsın."

Kahkaha atan Han'a gülümseyerek, "Bunun tadı çok hoşuma gitti Alpagut Han. Bizler alışık değiliz henüz buna," dedikten sonra parçayı ağzına attı. Tası hızla kaşıklayan Han'ı izlerken lokmasını yuttu. Hizmetkârı çağırmak üzereyken Şu Kralı derin bir nefes verdi.

"Sorun nedir Lu? Yoksa seni tanımayan şehir efendileri mi vardır?"

"Hayır, hepsi tanıdı. Açıkçası ağabeyim Rulin'i çoğu istemiyordu."
"Yüzün neden bu kadar gergin?"
"Bana ait bir şey var. Onu almam lazım Alpagut Han."

Kuşkucu gözlerle Lu'ya bakan Han, "Neden bahsedersin?" diye sordu.

"Ağabeyim Ejder Kral olmak istiyordu. Hedefi büyüktü ama yanlış yoldan gitti. Daha doğrusu benim kuklam oldu. Bizler amcam Gonk'tan kaçarken, rastladığımız bü-
yücüyle iş birliği yapan aslında bendim. Ağabeyim tahtı benim için hazırladığının farkında değildi."

Alpagut Han, kaşlarını çatarak, "Daha açık konuş!" dedi.

"Ağabeyime güç verip, bize ait olanı ele geçirmesini bekleyecektik ama olmadı. Yani kızın Asena, ummadığım bir güce sahipti. Ejder Çarkı'nı ele geçireceğini hatta size ait olan Kızagan Tengri'nin Kılıcı'nı bile alabileceğini sanmıştım. Ne yazık ki büyücü de ağabeyim de bunu başaramadı."

Alpagut Han dişlerini sıkarak, "Sen ne saçmalarsın ahmak!" diyerek yerinden doğrulmak istedi ama ayağa kalkamadı. Bacaklarını hissetmiyordu. Kral Lu gülümse- » yerek eliyle oturmasını işaret etti.

"Otur Alpagut Han! Önce beni dinleyeceksin!"

"Çorba... Onda bir şey vardı."

"Evet, sarayımda onun gibisini bulamam. Dediğim gibi, ağabeyim aslında benim için çabaladığının farkında bile değildi. Sizinle yağı olmak ahmaklıktı. Ordularını yenmek bizim için şu an imkânsız. Çevrede de çok güçlü krallar varken, size pusat çekmek bile bile ölüme yürümekti. Sen; Ulu Han, iblislerden Hatti Diyarı'na kadar benim önümü açmış oldun. Kızılyan eskisi kadar güçlü değil. Sen onları birer birer devirip, aynı zamanda her yeri Yurtsuzlardan temizlerken, ben sadece yükselişimi izledim. Sizler yara alırken, ben kaybettiğim birkaç binlik orduyla sarsılmadım bile. Kurtlar ve aslanlar benim için her şeyi yapmış oldular. Bu oyunun en zor kısmı neydi biliyor musun Alpagut Han?"

Ulu Han öfkeyle soluyor, artık ellerini bile hareket et- tiremiyordu.

"Asıl zor olan seni ve Tendübay ı oyunun dışında bırakmaktı. Kızın çok güçlüydü. Çoğa, engellenemez bir ölüm fırtınası gibi. Günseli, karayandan tek yağı geçirmez. Şimdi hepsi o uzak diyarlara gitmiş olmalı. Benim erlerim sayesinde gittiler. Gemileri erlerim kullandılar ve aynı şekilde yok edecekler. Söylesene Alpagut Han; iki tarafla birden savaşıp, buraya dönmek için o kadar gemiyi nasıl bulacaklar? Ya da o gemileri kızılyana kadar kim getirecek? Orada onları bekleyen ordudan haberin bile yok. Habercilerim, o diyardan bana fazlasıyla bilgi gönderdiler. Tendübay'ı hallettim. Yanındakileri de öyle. Sadece sen kalmıştın."

"Derini yüzeceğim Lu! Sana tahtı verene ihanet etmenin ne demek olduğunu göreceksin!"

"Şimdi Kurt Diyarı karışır Alpagut Han. Tahtı verip, onca savaşta sayende sarsılmadan ayakta kalan Kral Lu'dan sence yardım isterler mi? Ben yine dost olacağım merak etme! Önce şu Ejder Çarkı'nı almalıyım."

Ayağa kalktığında, kapının önünde yere düşen yirmi borünün sesi geldi. Kral Lu gülümseyerek Alpagut Han'a bakıp elini göğsünde gezdirdikten sonra bel kayışını kontrol etti. Kaşlarını bir anda çatıp, "Nerede o?" diye tısladı. Kıpırdayamayan Han, yattığı yerde gülümseyerek Lu'ya baktı.

"Oğlum kara kurduyla döndüğünde, o çarkla tüm ordunu yok edecek!"

Lu gözlerini yukarı kaydırıp yumruklarını sıktı. Tepesinde dikilip tekrar gülümsemeye başladı.

"Seni benim öldürdüğümü kimse bilmeyecek. Savaşta sizlerle omuz omuza çarpıştım. Benden kimse şüphelenmez. Elbet ölümünü üzerine atacak birilerini bulurum. Zamanım çok benim Alpagut Han ama senin kalmadı. Hata yaptın Kurt Kağanı! Bunu kabul et. Hanlığı sadece pusattan ibaret sandın. İlkinde kurtuldun, tek şansın vardı belki de, onu da harcadın."

Kral Lu otağdan dışarı çıktığında, yerde yatıp kendini izleyen Börüler'e baktı.

"Yazık! Koca tarkanların düştüğü duruma bak!"

Kendine doğru koşan komutanı, "Kralım, hepsi kılıçtan geçiriliyor. Emrettiğiniz gibi yirmi börüye dokunmadık," dediğinde alandaki kıyımı izlemeye başladı. Tüm vücutları felç olmuş erlere arka arkaya kılıçlarını indiren Şu erleri tek canlı kalmayana kadar acımasızca buna devam ettiler.

"Suya zehri karıştıran erlere yurda dönüşte beşer torba altın verilecek. Ordunun tamamına toprak ve birer torba altın dağıtılacak."

"Emredersiniz kralım. Ya Alpagut Han ve yirmi börüsü?"

"Kıyım bittiğinde karşıdaki ağaçlara götürün. Bu ağaçlar fazla kuru. Biraz yapraklandırmak gerekir. Böyle çok çıplaklar."

"Emredersiniz kralım!"

İki bin yiğit, haince bir planla oldukları yerde boğazlarına inecek kılıcı çaresizce bekleyip, kandaşlarının ölüm seslerini dinlerken, Tendübay Kağan yoluna devam ediyordu. Çevreyi gözlemek için ordunun en gerisinden gelen Şular gözden kaybolmuşlardı. Çoğa, ilerledikleri yüksek düzlükten arkalarındaki gemilerin direklerini hâlâ görebiliyordu. Şu erlerinin ortalıkta olmadığını fark edince, "Kağanım!" diye sesledi.

Tendübay Kağan, Çoga'ya bakarken ufuktaki titreme dikkatini çekti.

"Olamaz!"

Ardından yükselen dumanlarla beraber direklerin sağa sola yıkılışını izlerken, "Onlara güvenmemeliydik," diye söylendi. Asena Hatun, yol boyu kendilerini güvende getirip, burada neden böyle bir şey yaptıklarına anlam veremiyordu. ,

"Neden kağanım?"

"Geri dönmemizi istemiyorlar Asena Hatun. Şular burada olduğu gibi, Alpagut Han'ın yanında da bir şeylerin peşinde olmalılar."

Çoğa erlere emir vermek için elini kaldırdığında kağanın, "Dur Çoğa!" deyişiyle duraksadı.

"Kağanım, gemileri yakanlarm kellesini almayacak mıyız?"

"Hayır, olan oldu Çoğa. Kim bilir o sıçanlar hangi deliğe saklandılar. Yolumuza devam edeceğiz ve ölmeyeceğiz!"

Hepsi, Tendübay Kağan'ın gözlerindeki öfkeyi açıkça görebiliyordu.

"Ulu Tengri, Alpagut Han'ın yanında olsun!"

Tendübay Kağan, son sözünü söyledikten sonra yönünü tekrar gidecekleri tarafa çevirip hareketlendi. Aslanlar şaşkın ve fark ettirmeseler de kendilerini koca deryalarla çevrili bu topraklarda kapana sıkışmış gibi hissediyorlardı. Ordularını sürüp, yurtlarına varabilecekleri bir kara parçasının olmaması canlarını sıkıyordu.

Kral Lu ise gösterdiği ağaçların olduğu yere doğru cesetlerin üzerine basarak, kanın fışkırma hışırtısında yürümeye başladı. Alpagut Han ve Borüler, tehditler savurarak sürükleniyorlardı. Boyunlarına geçirilen iplerle ikişer erin omzunda ağaç dallarına kaldırıldılar. Kral Lu, tüm erleri hazır olduğunda ellerini iki yana açtı. Başını hafifçe yana eğip gülümsedi.

"Dün bu saatlerde kızılyanın ve Hatti Diyarı'nın efendisi olarak at sürüyordun. Onca kan, savaş ve mücadele boşa gitti Alpagut Han!"

Lu kahkahalar atarak onları izledi. Alpagut Han, öfkeyle, "Sen de kazanamayacaksın! Diğerleri gibi gideceğin yer belli Lu!" diye gürledi.

"Hepinizin ölümünü gördüm Alpagut Han! Amcan, Torumtay, Göktuğ ve nice erler. Hatta hainlerin bile ölümünü izledim. Kara Kutay ve yanında olan herkesi gördüm. Yani sizler savaştınız, ben izledim. Şimdi şeninkini görme sırası. Oğlun ve kızın dönebilirlerse, onları da seyredeceğim. En son, sizler için çok değerli olan hatunlarınızı asacağım!"

Alpagut Han, dişlerini sıkarak ağzına dolan kanı tükürdü. Lu başıyla işaret verdiğinde, tüm erler bir anda altlarından çekildiler. Alpagut Han ve yirmi börüsü ağaç dallarından titreyerek can verirken Şu Kralı ellerini ovuşturdu.

"Orduyu kızılyana yakın tepeliklerden geçireceğiz. Kurt Otağı yakınlarında görünmemeliyiz."

Yanındaki komutanı, "Emredersiniz kralım," dedikten sonra orduya eliyle hareket emri verdi. Ağartalı üstat ise her şey bittikten sonra Lu'nun yanına geldi.

"Neden kendini göstermedin üstat? Hepsinin öleceğini biliyordun."

"Ben oyunlara alışık değilim efendim. Böylesi usum için daha rahatlatıcı oldu."

"Kılıcı kullandırarak, Yenilmezler'i yok ettirdik. Kurdu başsız bıraktık. Aslan da yarım. İki üstat en doğru anda hem kılıcı hem de çarkı almalı. Kendi ellerimizle kullandığımız kuklaları başımıza bela etmemeliyiz. Şimdi sırada en sadık dostu oynama vakti var. Senin tinsel gücüne engel olabilecek kimse kalmadı o topraklarda. Dediklerimi iyi dinleyeceksin. Sonra da Kurt Otağı'na gideceksin.

"Emredersiniz efendim."

"Her şey, o bakır kazanlardaki kadim sözleri okuyup, sonrasında Apraş ile ilk planımı yaptığım tepelikteki gibi işleyecek. Kurt Diyarı kendi kendine diz çökerse, hiç kan akıtmadan, tüm kadim güçlerle Ejder Kral'ın doğuşuna acun şahit olacak."

O cesur erler, koca alanda ellerini pusatlarına atamadan can verdiler. Dallarda sallanan Alpagut Han ve yirmi börü, ihtişamlı utkuların ardından hiç ummadıkları bir sonla acundan gitti.

Kurt Otağı, her şeyden bihaber utkuyla obaya ihtişamlı giriş yapacak olan Han'ı beklerken, Ceren Hatun evdeşini sapasağlam görmek için Tanrı'ya yakarıyordu.

Nordaklar

"Belki yeni doğmuş bir bebek umut olurdu bu solgun derililere.

Belki de bir parıltı, umut olurdu buz ve dikenlerle kaplı sarmaşığın örgülerine.

Soluk ateşli küllerle dolu yol benim kaderimdi,

Tıpkı bileğimdeki iz gibi beklenendi.

Seçilmiş yeni kral için veririm ruhumu ona,

Sıyrılır etimden, ulaşır atalarıma!

Beklenen gün için düşer bedenim ateşten çukura!"

Hep bir ağızdan binlerin söylediği sözlerden sonra ayaklarının altı yanık ve yaralarla dolu olan kral ve kraliçe, kendilerini ateş dolu çukura bıraktılar. Yirmi adım gerilerindeki soluk tenli, buz bakışlı, ince dudaklı genç Nor- dak'm başma, sarmaşık sedenli altın taç konuldu.

Kan kırmızı pelerini ve katran karası kuyagıyla, rüzgârda savrulan altın rengindeki omuzlarına kadar düşen saçlarıyla, halkını izliyordu. Bileğindeki daire şeklindeki büyük doğum izinin olduğu yere altın bir bileklik takıldı. Üzerinde kurt ve ejderha olan bilekliği gururla havaya kaldırdı. O, iri cüsseli barbarları ordularında birleştiren Nordaklar'm, kendilerine benzemeyen gizli ve en genç erkek üyesiydi. Kara sarmaşıklarm dibinde büyütülmüş, on yedisine kadar yetiştirilip sonrasında her cenge sokularak, yirmisine kadar kılıç gibi dövülüp, keskinleştirilmiş yeni kraldı.

Onun yirmisine bastığı gecede, yerine geçeceği kral ve eşi, geçmişte olduğu gibi kendilerini ateşlere teslime etmişti. Bu, onların kanunuydu. Yeni gelen, atalarının çekici ve kalkanının peşinde, dört bir yandaki orduları ardından sürükleyen olacaktı.

Kara tahtına oturduğunda yanına yaklaşan muhafızlarından biri, bir şeyler fısıldadı. İnce ve düzgün kaşlarmı kaldırıp, "Vadim!" diye seslendi.

"Emredin büyük efendi!"

"Aslanlar kim?"

Vadim şaşkın bir hâlde bakıyordu. Tek gözü yoktu. Bunun yerine oldukça parlak, beyaz bir taş sıkıştırılmıştı gözüne. Diğer adı da bu yüzden Ay'ın Gözü idi.

"Onların burada ne işi var?"

"Sana kim diye sordum Vadim!"

"Onlar Kurt Diyarı'ndandır."

"Yani şu ihtiyarların bize anlattığı Atlantis'in yok edilişi hikâyesindeki adamın ülkesi, öyle mi?"

"Evet, Börü Han'ın ülkesi."

Başını geriye doğru yaslayıp gülümseyen yeni efendi, "Neden geldiklerini tahmin edebiliyorum. Orduyu hazırlayın!" diye emir verdi.

BÖRÜ 4

Karanlığı Parçalayan

"Aşk acıyla, ölümse kanla gelir. Ölümsüz aşk; kan ve acıyla dirilir!"

4

Alnından akan ter boynundan süzülüp kana bulanmış bedenine karışırken başını göğe kaldırdı. Ölüm, ölümü getirenin ayağına mı gelmişti?

"Tam da böyle bitmeliydi!"

Yorgunluktan artık dizlerinin üzerinden kalkamayan savaşçı, dudaklarını bile zor oynatır hâldeydi. Etrafında gerilen onlarca yayın gıcırtısı, ölümün geldiğini haber veren bir borazan gibi kafasmm içinde yankılanıyordu.

Bu anı bir kez daha yaşamıştı. Her şeyin bittiğini sandığı o çamurun içinde kendini ölüme bırakmıştı. Artık Cerdukay Kağan yoktu. Gülümseyerek başını öne eğdi. Ellerini iki yana açıp, son kez adına yaraşır bir veda etmek istedi. Kanma bulanmış mermerde nefesini topladı.

"Size öcümü alırım demiştim! Ben Kurt Diyarı'nın Ka- sabı'yım!"

Kahkaha atarak etrafına baktı. Adını kimse hatırlama- sa da, gök onun şahidi olacaktı. Bu taşlar,

yaptığı katliamın korkusunu yıllarca kandan kana geçirecekti.